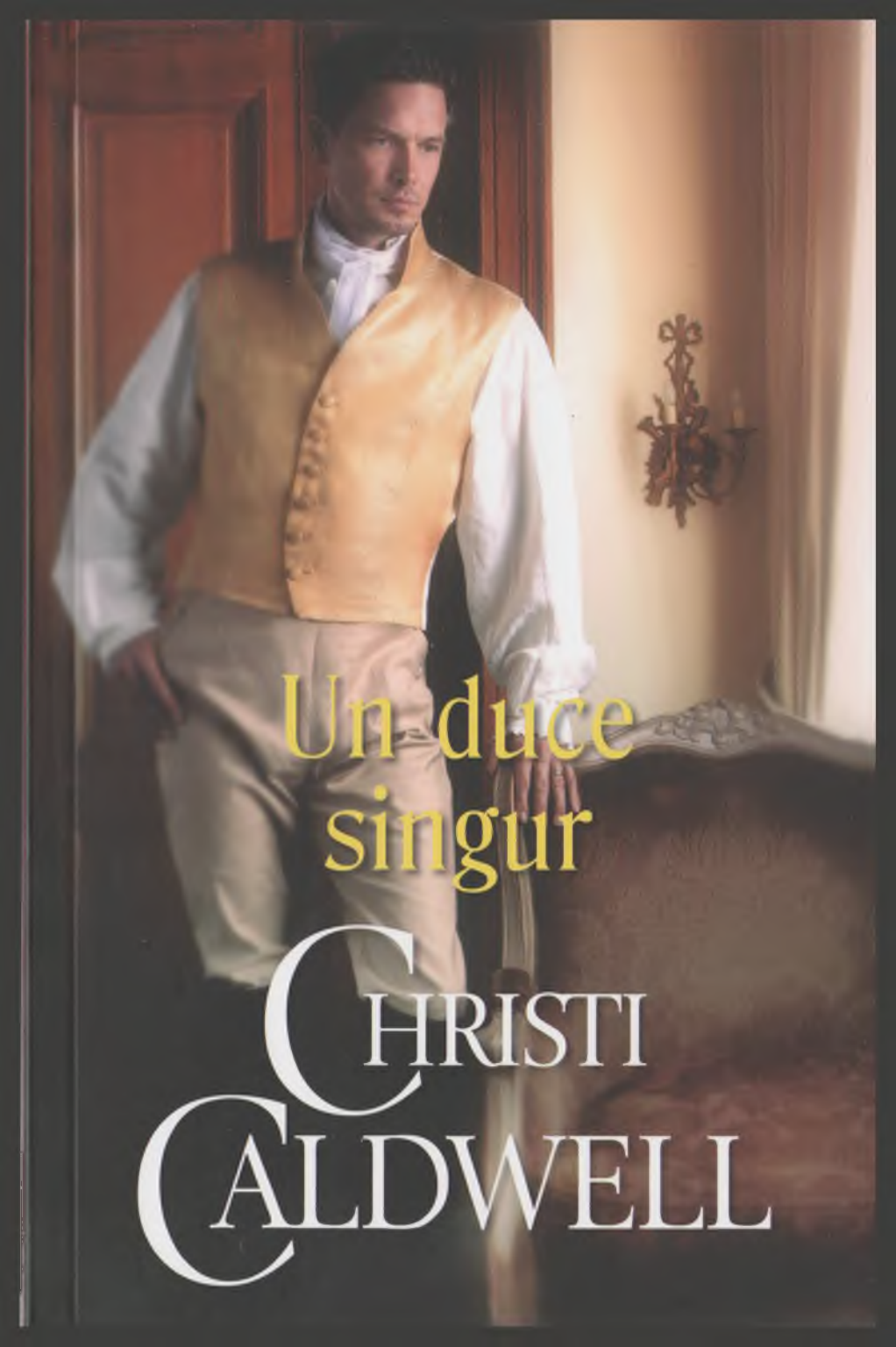
Un duce singur
CHRISTI CALDWELL

COLECȚIA
Iubiri de poveste

Lady Myrtle McQuoid s-a simțit întotdeauna abandonată, iar acest sezon nu face excepție. Când familia ei cea gălăgioasă părăsește casa din Londra și se mută la țară, Myrtle constată că a fost lăsată de izbeliște. Nu trebuie decât să se încălzească, să mănânce și să-și distragă atenția până când rudele ei își dau seama de greșeală și se întorc să o ia. Cu siguranță că nu va dura mult.

Val Bancroft, ducele de Aragon, este un văduv melancolic care s-a izolat de lume. Tânjește după singurătate – un câine loial, o casă tăcută și propria lui companie sunt tot ce îi trebuie. Cu siguranță nu are nevoie de pălăvrăgeala neîntreruptă a tinerei vioaie de alături, care își exprimă liber opiniile.

Dar, cu o potențială amenințare care pândește în umbrele iernii, Myrtle ar putea fi nevoită să-și facă curaj și să se apropie de ducele cel morocănos. Iar Val nu este genul care să întoarcă spatele unei doamne vulnerabile.

În nopțile tăcute ale Londrei, sub zăpada care acoperă tot, s-ar putea aprinde lumina unei iubiri noi și calde?

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 60 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Alma
voxa audiobooks
Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9582-6
9 786063 395826

The Duke Alone
Christi Caldwell
Copyright text © 2022 Christi Caldwell Incorporated
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Un duce singur
Christi Caldwell
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI
Un duce singur / Christi Calwell
trad. din limba engleză: Liliana Dănescu. –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9582-6

I. Dănescu, Liliana (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Un duce singur

Traducere din limba engleză
Liliana Dănescu

LITERA
București

Familia de suflet este una dintre cele mai grozave familii pe care cineva o poate avea vreodată. Când s-a născut fiul meu, am descoperit o familie formată din alte mame și alți tați care aveau, la rândul lor, copii cu sindromul Down. În timpul primei spitalizări a băiatului meu, o prietenă a intrat în viața mea. A venit și a stat lângă mine. Mi-a adus gustări, mâncare și reviste. Mi-a promis că, atunci când va fi externat, ne vom duce băieții într-un loc unde să se poată juca împreună... și am făcut-o.

A fost prima întâlnire cu un partener de joacă a băiatului meu. Când familia mea a trebuit să se mute, i-am promis prietenei mele că mă voi întoarce într-o zi. Au trecut zece ani înainte să reușesc să fac acest lucru. Și când am făcut-o... ea era acolo, așteptându-mă. Tamara, îți mulțumesc că ești nu doar cea mai bună dintre prietene, genul de femeie pe care știu că mă pot baza mereu, ci și sora mea „de suflet". Povestea lui Val și a lui Myrtle este pentru tine.

Capitolul 1

Londra, Anglia
Decembrie 1813

Vecinii, servitorii și trecătorii de la Ten Yardley Court au ajuns cu mult timp în urmă la concluzia că zgomotul provenit de la reședința contelui și a contesei de Abington era atât de asurzitor încât putea rivaliza cu cel produs de o combinație între o petrecere zgomotoasă de la Vauxhall și cea mai acerbă și mai strânsă cursă de cai organizată la Ascot. În schimb, era ceva normal din partea unei familii nobile, formată din trei fii și trei fiice cu origini scoțiene, cu o mamă și un tată depășiți de situație, care încercau, cu disperare, să se facă auziți de progeniturile lor neastâmpărate.

De aceea, toți au respirat ușurați când aceeași familie a anunțat că intenționa să părăsească reședința de la Londra, retrăgându-se la țară până când renovările atât de mult așteptate la casa lor aveau să fie finalizate.

Dar aceste oftaturi de ușurare s-au transformat rapid în suspine de regret, întrucât întreaga planificare a activității de renovare fusese amânată pentru lunile de iarnă, când toată agitația Londrei se liniștea, iar nobilii se retrăgeau la reședințele lor de la țară.

Zgomotul din această seară era chiar mai puternic decât de obicei, ceea ce spunea într-adevăr multe despre familia McQuoid.

Sau poate că Lady Myrtle McQuoid, care fusese plecată patru ani și revenise de doar două zile de la internatul doamnei Belden, fusese departe de familia ei atât de mult timp, încât uitase de vacarmul provocat de rudele ei, care ar fi făcut orice ca să se facă auzite și de modul în care hohotele de râs zgomotoase sau țipetele ascuțite de enervare reușeau să domine toate aceste discuții.

Chiar în acele momente, Myrtle stătea pe palierul de deasupra holului și studia activitatea furibundă de dedesubt. Servitorii

alergau de colo colo, cărând cuferele și valizele pe umerii lor puternici, mărșăluind către ușile largi, duble, lăsate larg deschise. Frații ei mai mici – o soră în vârstă de nouă ani, Fleur, și un frate în vârstă de zece ani, Quillon – au dat buzna, chicotind, în timp ce se ascundeau de verișorii cei mici ai lui Myrtle, în vârstă de zece ani, aflați în vizită de Crăciun.

Așa cum era tradiția, în fiecare sezon de Crăciun, împreună cu numeroșii lor frați și părinți, și-au făcut apariția domnul și doamna Francis Smith, mătușa și unchiul lui Myrtle. Și, la fel ca la fiecare eveniment de familie de până atunci, sora mai mare a lui Myrtle, Cassia, a dat bir cu fugiții și s-a refugiat cu verișoarele Meghan și Linnie.

Fleur și Quillon s-au alăturat verișorilor gemeni de aceeași vârstă cu ei, Andromena și Oleander, în timp ce frații mai mari ai lui Myrtle, Dallin, viitorul conte, și Arran, călăreau și jucau biliard sau făceau, așa cum le plăcea să se umfle în pene, toate activitățile specifice unor gentlemeni, cu verii lor, Brone și Campbell.

Sau, cel puțin, acele activități la care Arran lua parte când nu călătorea.

În vâltoarea acestor evenimente, Myrtle a rămas singură. Invizibilă.

Singurătatea ei nu putea fi pusă nici măcar pe seama faptului că fusese plecată în ultimii ani. Mai bine zis, fusese întotdeauna lăsată pe dinafară. Încă de micuță, o enervase să stea pe margine. Disprețuise distracția de care se bucurau membrii familiei ei, doar pentru că fusese abandonată, dorind să facă parte din toată această agitație. Hotărâtă să devină vizibilă, Myrtle făcuse tot posibilul să facă orice fel de farsă rudelor ei, pentru a fi remarcată.

Ceea ce, fără îndoială, a fost și unul dintre motivele pentru care fusese trimisă departe de casă pentru a-și continua studiile și nu fusese lăsată în grija unei guvernante, așa cum se întâmplase cu sora ei mai mare.

Detestând școala aceea mizerabilă, Myrtle făcuse absolut tot ce îi stătuse în putință pentru a-și desăvârși educația de lady, astfel încât să poată scăpa de acolo cât mai repede posibil. Se ferise să intre în necazuri – sau cel puțin nu făcuse nimic care să încalce regulamentul, astfel încât reușise să evite pe cât putuse ca faptele ei să ajungă la urechile afurisitei de directoare. A participat la lecții

cu sârguință și seriozitate, râzând de absurditatea acestora doar pe sub pături, împreună cu celelalte fete, care urau acel loc la fel de mult ca și Myrtle.

Făcuse mai multe reverențe perfecte decât putea să numere. Se perfecționase în arta broderiilor și a interpretării vocale.

Ei bine, poate că nu și în ceea ce privește cântatul. Doamna Belden se schimonosise și lovise cu bastonul, acuzând-o pe Myrtle că are vocea unei pisici care se înecă în timp ce încearcă să găsească ieșirea dintr-un canal. Și chiar dacă Myrtle nu a fost de acord cu acea caracterizare dură, ea nu a pus la îndoială părerea bătrânei afurisite, ci s-a reorientat spre lecțiile de pian.

Învățase cât putuse de bine să execute pașii de cadril La Boulangère și chiar și valsul scandalos – cât a putut mai bine, fără să aibă un partener de sex masculin care să o conducă.

Odată cu regulile de bune maniere și de etichetă, fusese instruită în arta broderiei și în studiul practic al gospodăriei. A învățat și și-a exersat arta conversației cu celelalte eleve și profesori, atât în engleză, cât și în franceză, abordând mereu subiectele potrivite unei discuții politicoase, pregătindu-se pentru ieșirea ei în societate în această primăvară.

Dar asta? Această zi și acest moment o împingeau pe Myrtle la limita răbdării, ca și cum forfota activităților gospodărești pe care amenința să le întrerupă ar fi anulat tot ce făcuse pentru a ieși din casa doamnei Belden.

Din locul unde stătea și care-i permitea o privire de ansamblu, a cercetat mulțimea agitată de servitori de dedesubt. O tânără servitoare s-a apropiat și, ca să se facă auzită peste toată larma, Myrtle a strigat-o cu voce tare:

– Știi unde este mama mea?

– Nu, domnișoară, a răspuns tânăra, pe care nu o cunoștea, apoi, făcând o reverență, a ocolit-o în grabă pe Myrtle.

Myrtle a urmărit-o pe slujnică cum a coborât până în holul de marmură, unde Hanes, majordomul familiei, stătea la pândă, dirijând-o pe slujitoare în mijlocul acestui haos. Un alt slujitor a trecut în grabă, de data aceasta un lacheu.

Myrtle a întins mâna, aproape dorind să-l prindă ca pe un păstrăv din iazurile familiei ei și să-l strângă în mâini, astfel încât să nu aibă de ales decât să se uite la ea și să-i răspundă.

– Scuză-mă, o caut pe mama.

Mama ei era stăpâna cuibului familiei și, potrivit tatălui îndrăgostit al lui Myrtle, a întregii lumi.

– Poți să mă duci la ea?

Și-a lăsat privirea în pământ.

– Nu pot să vă spun unde este, milady.

O pată roșie i-a acoperit obrajii și a pășit repede în jurul ei... și a fugit. Myrtle a dat înapoi.

Nu *putea* spune?

Nu putea. Nici unul dintre cei șase tineri și tinere cărora le-a pus aceeași întrebare până în acel moment nu putuseră. Și, deși se mândrea că era destul de perspicace și inteligentă, nu ar fi avut nevoie de prea multă judecată și nici măcar de jumătate din inteligența ei pentru a-și da seama că personalul fusese instruit să o evite. Nu, mai precis, fuseseră sfătuiți să-și protejeze stăpâna.

Myrtle a coborât scările și a încercat să smulgă un răspuns de la încă patru servitori înainte de a vedea pe cineva care i-ar putea fi de ajutor. Indiferent dacă s-ar fi scăpat și i-ar fi spus adevărul.

– Mătușă Leslie! a strigat ea cu voce tare, pentru că mătușa și nașa ei minionă, rotunjoară, cu ochelari, dădea să iasă spre camerele adiacente, unde fiica ei cea mai mare fusese repartizată cu aceeași religiozitate, ca în fiecare an când organizau petreceri de sărbători.

Ocolind o pereche de servitori care îi transportau cufărul, s-a repezit să-și abordeze mătușa.

– Mătușă Leslie. Ai văzut-o pe mama? a întrebat ea direct când a ajuns în dreptul femeii cu părul creț.

– Este în camerele tale, împachetând, a spus mătușa ei și apoi s-a strecurat înăuntru. Iată, i-a spus ea celei care o căutase, ți-am spus că trebuie...

Cuvintele mătușii Leslie s-au pierdut când a închis ușa în urma ei. Descumpănită, Myrtle s-a uitat în gol la ușa de lemn.

– Împachetează? a repetat ea cu voce tare.

Mama ei? Mama ei, care era încântată să aibă servitori și nu putea să facă diferența dintre un cufăr și o valiză, s-a trezit brusc implicată trup și suflet în împachetarea acelor lucruri tam-nesam? Deși, ce-i drept, acesta era ultimul loc în care Myrtle s-ar fi gândit să o caute.

Bineînțeles, când a ajuns în camerele ei, Myrtle a dat de ea.

De *ei*.

– Domnul Phippen este pregătit să înceapă imediat, îi spunea mama ei soțului ei, în timp ce sorta o serie de bijuterii așezate pe măsuța de toaletă a lui Myrtle, apoi îl instruia pe soțul ei să pună obiectul învelit corespunzător în cufăr.

A, se ascundeau *împreună*. Dar, pe de altă parte, mama lui Myrtle nu fusese niciodată o singuratică. Myrtle bănuise adesea că acesta era unul dintre motivele pentru care părinții ei și-au dorit – și au reușit să aibă – cuibul lor cu șase copii.

– Servitorii au început deja să acopere mobila cu cearșafurile, a spus tatăl ei. Dar pentru camerele care vor fi folosite în această seară...

Meritau admirația ei: nu au lăsat să se vadă nici măcar puțin că ar fi fost vinovați. De fapt, ei nu s-au oprit din ceea ce făceau și nici nu au salutat-o când și-a făcut apariția. Nu, erau mult mai absorbiți de discuțiile despre oricine ar fi putut fi acest domn Phippen.

– Cine este domnul Phippen? a strigat Myrtle.

Cum nici unul dintre părinți nu s-a uitat în jur, ea și-a încrucișat brațele și a rezistat impulsului de a bate din picior, așa cum obișnuia când era micuță și încăpățânată. Nu că ei ar fi observat, oricum.

– Am întrebat, cine este domnul Phippen?

Cu asta a reușit să le capteze atenția asupra ei. Mama ei s-a încruntat.

– Domnul Martin Phippen este cel mai bun constructor din toată Londra și cel care va supraveghea lucrările de renovare a casei noastre.

Dar Myrtle ar fi trebuit să fi fost la Londra și să facă cu adevărat parte din plozii McQuoid ca să fi știut despre renovările planificate pentru casa lor. Era încă o confirmare a faptului că aici ea era o străină.

Odată subiectul cu cel mai bun constructor, domnul Phippen, făcut uitat, Myrtle s-a încruntat în timp ce părinții ei s-au întors la ceea ce făceau.

– *Voi* vă ocupați personal cu împachetatul?

Părinții ei și-au ridicat privirea în același timp și s-au uitat la Myrtle de parcă abia atunci ar fi intrat în cameră.

– Mama ta este destul de pricepută, draga mea, a răspuns tatăl ei pentru amândoi, în timp ce mama lui Myrtle s-a întors spre

masuța de toaletă și spre diademele care se aflau acolo. Chiar foarte priepută.

Deoarece atenția pe care i-au acordat-o a fost una foarte scurtă, cu acea afirmație cuplul și-a reluat rapid conversația, lăsând-o pe Myrtle în starea care îi devenise din ce în ce mai obișnuită în ultimii trei ani.

O, Myrtle nu s-a îndoit nici o clipă că mama ei ar fi putut conduce singură cea de-a Șasea Coaliție pentru a-l opri pe Napoleon în încercarea sa de a cuceri lumea. Totuși, Myrtle nu a crezut nici măcar un minut socotit după timpul scoțian că mama ei căpătase brusc o afinitate pentru a-și împacheta propriile bunuri.

– Trebuie să plecăm dimineață devreme, a spus contesa. Astfel, ne vom opri doar de patru ori până în Scoția...

Așa că au hotărât să plece în Scoția, locul de obârșie a tatălui ei și unde erau pământurile familiei lor.

Numai că reședința lor din Londra era locul numit de ei acasă. Sau așa fusese până atunci.

Acestea erau amintirile pe care le avea Myrtle despre sărbătorile de Crăciun preferate, despre iarnă și cu atât mai mult despre scurtul sezon, când nobilimea Londrei se retrăgea la moșiile de la țară, iar cei din familia McQuoid transformau orașul într-un loc de joacă. De fapt, unele dintre cele mai vechi amintiri pe care le mai purta în suflet erau legate de zilele petrecute patinând pe canalul din parcul Saint James sau pe Serpentine, în Hyde Park.

Punându-și mâinile în jurul gurii, și-a ridicat vocea într-un mod care i-ar fi prelungit în mod automat pedeapsa la școala doamnei Belden.

– Nu vreau să plec din Londra în vacanță.

Cum nici unul dintre părinți nu a băgat-o în seamă, s-a repezit spre ei.

– Hei, a spus ea, fluturându-și brațele înainte și înapoi, obligându-i să o remarce. M-ați auzit? Am spus că nu vreau să plec.

Mama ei a lăsat jos colierul pe care tocmai îl examinase.

– Nu vrei să pleci? a întrebat-o. Nu vrei să pleci?

Și Myrtle chiar ar fi trebuit să înțeleagă, din modul în care repetase acea întrebare, că nu era nevoie de un răspuns și că mama ei era pregătită să-i țină o prelegere usturătoare.

Din păcate...

Ea a reușit să încuviințeze scurt din cap. Mama ei a ridicat brusc un braț, arătând spre cer.

– Avem un acoperiș stricat, din care a început să picure.

Ca la un semn, o picătură de apă a și căzut, aterizând cu un *pleosc* surprinzător de puternic în ghiveciul care fusese așezat dedesubt pentru a o prinde.

– Dușumelele au început să putrezească.

Pentru a-și susține afirmația, mama a călcat podeaua cu piciorul, iar bucata de stejar s-a cufundat într-o poziție precară.

– Șuieră vântul prin crăpăturile din pereți.

Chiar și Mama Natură părea să fie de partea contesei. Vântul a șuierat în ferestre, zgâlțâind geamurile, suflând un curent de aer atât de rece prin cameră, încât, în ciuda focului puternic din șemineu, Myrtle nu s-a putut abține să nu se îmbrățișeze singură pentru a se proteja de frig.

Mama ei nu terminase însă tot ce avea de zis.

– Dintre toți frații și verii tăi, tu ești *singura* care îngreunează situația. Nici frații, nici surorile tale nu doresc să plece în perioada sărbătorilor. Nici verii tăi. *Ei* sunt suficient de înțelegători să știe că, dacă aceste renovări nu au loc acum, reședința *nu* va fi locuibilă în acest sezon londonez. Am fost destul de clară?

Myrtle nu se lăsa niciodată bătută așa ușor.

– Lui Linnie și Meghan și, de altfel, Cassiei nu le pasă dacă sunt în Scoția sau pe malul mării, a spus ea, fără menajamente.

Rudele ei de sex feminin erau în cel mai bun caz niște aiurite, iar în cel mai rău, niște prostuțe.

Mama ei s-a încruntat.

– Îți sugerez să ții cont de sfatul tatălui tău și să-ți aduni cărțile domnului Newberry și pietricelele...

– Este vorba de *Mândrie și prejudecată*, de o Lady, în trei volume, a spus Myrtle.

Și era vina întregii societăți că adevărata autoare a fost nevoită să-și ascundă identitatea în spatele unui pseudonim. Însă Myrtle nu aflase oare de la propria familie că ultimul lucru pe care societatea și l-ar fi dorit de la o femeie era să se facă auzită?

– Este *Mândrie și prejudecată* și mi-a fost oferită de domnișoara Cassandra Austen.

Familia Austen se învecina cu reședința mătușii Leslie și a unchiului Francis din Hampshire și era familia ei preferată, în afară de cea în care se născuse. De fapt, în ultima vreme, o prefera chiar și în detrimentul propriei familii.

– În plus, a continuat ea nerăbdătoare, când părinții ei încetaseră să o mai bage în seamă, nu am mai citit cărțile lui Newberry de când eram o fetiță, iar acele obiecte pe care tu le-ai numit pietricele sunt de fapt relicvele aduse de Arran...

Mama ei a făcut un semn disprețuitor.

– Nu contează ce sunt. Dacă sunt valoroase pentru tine, ai grijă să fie împachetate și fie așază-le în bagajul tău, fie pune-le deoparte pe undeva pe aici, deoarece oamenii domnului Phippen sunt pregătiți să înceapă lucrul.

– De Crăciun?

Cu un gest de prefăcută inocență, Myrtle a clipit din ochi. În definitiv, mama McQuoid respecta cu sfințenie doar două perioade din an: sezonul londonez și cel de Crăciun.

– Nu mi-ai spus niciodată că ești de acord ca bieții oameni să înceapă munca înainte de vacanță.

– Desigur că n-am fi...

Observând privirea triumfătoare a lui Myrtle, mama ei și-a strâns instantaneu buzele. Ea a întors o privire rugătoare către soțul ei.

– Harold.

Dintr-odată, ca la comandă, tatăl lui Myrtle, mereu împăciuitor, a pășit între ele. Și-a pus mâinile pe umerii lui Myrtle și a îndreptat-o cu blândețe spre ușă.

– Draga mea, de ce nu te duci să îți împachetezi colecția de pietricele?

– Nu sunt pietricele, tată, a spus ea, exasperarea ei crescând din ce în ce mai mult. Sunt relicve. Relicve.

Ea s-ar fi așteptat ca un colecționar de piese fine să aprecieze diferența și, cel puțin, să respecte colecția ei.

– Da, bine, ai grijă de ele. Mătușa ta Leslie aproape că și-a rupt gâtul din cauza câtorva bucăți pe care le-ai lăsat împrăștiate.

Inima i s-a strâns. Le-a lăsat împrăștiate? Le ținea în salonul din colț, acea cameră numită așa după amplasamentul ei, undeva la capătul casei, care avea ferestre peste tot și oferea o vedere

panoramică spre trei părți opuse ale Londrei și, de asemenea, suficient de luminoase pentru a putea examina acele pietre pe care i le dăduse fratele ei Arran chiar înainte de a face prima călătorie în străinătate.

– Le-a spart?

– De ce nu te duci să vezi, a sugerat tatăl ei, cu un ton mai degrabă plin de speranță decât convingător.

„Du-te și vezi"...

De parcă ar fi fost un copil. Și putea la fel de bine să fie considerată astfel, după atenția pe care i-au acordat-o.

La urma urmei, orice femeie din Anglia știa că numai copiii erau mai puțini auziți sau remarcați în afară de o femeie singură.

Ar trebui să plece. Ar trebui să plece așa cum și-au dorit și să se ocupe de relicvele ei.

– Erau în salonul din colț, a spus ea cât de răbdătoare a putut, nefiind capabilă să plece.

– Și? a întrebat mama ei distrasă, în timp ce împacheta câțiva piepteni în punga care se umplea rapid.

– *Și* camera este într-o paragină totală.

Era, de asemenea, unul dintre motivele pentru care acele camere fuseseră pentru totdeauna preferatele ei. Când Myrtle voia să evite vacarmul obișnuit specific unei familii numeroase, în care fiecare membru avea drept principal scop în viață să o tachineze în legătură cu ceva, ea se refugia acolo.

Doar că, astfel, i-a oferit, din neatenție, mamei ei ceva cu care să o poată ataca.

– De aceea avem constructori și plecăm de Crăciun. Acum, fugi și vezi de pietricelele tale.

– *Minerale*, a spus ea, supărarea ei accentuându-se. Sunt minerale.

Și nu mai era un copil neajutorat.

Din păcate, nu conta nici dacă ar fi reușit să calculeze numărul de carate al Diamantului Regent; părinții ei o abandonaseră deja și se reapucaseră să împacheteze lucrurile. De parcă ar fi fost un copil care nu ar fi putut să aibă grijă de lucrurile ei.

Bijuterii. Ea nu fusese niciodată interesată sau nu se simțise atrasă de fleacușteţele strălucitoare pe care să le poarte. Să studieze. *Da*. Să se îmbrace. *Nu*.

– Și de ce, dacă nu petrecem sărbătorile ca de obicei, trebuie să meargă și ei? a insistat ea.

Mama a icnit.

– Ei? Și-a pus o mână pe piept. Nu fi nepoliticoasă! Cei la care te referi spunându-le „ei" sunt, de fapt, familia ta.

– Ce ironic din partea ta să crezi că aș avea nevoie să-mi reamintești asta! a răspuns ea. Am fost aproape ignorată de când am sosit de la doamna Belden.

S-a jenat, dorind să-și retragă acele cuvinte, care lăsau să se înțeleagă prea multe. Cuvinte care o făceau să arate precum un copil, așa cum au tratat-o întotdeauna. Și detestând faptul că a trebuit să se necăjească atât de mult că amândoi au dat-o departe atât de ușor și că nimeni nu părea să observe sau să-i pese că se întorsese.

– *Ți, ți*. Nu ești uitată, dragă, a spus tatăl ei într-un mod atât de prozaic, încât a făcut să pară că această afirmație era adevărată.

– Dragul meu... mă ajuți, te rog, să duc astea în valiza lui Myrtle?

Cu această solicitare din partea mamei ei, și într-un gest extrem de ironic, Myrtle a fost încă o dată uitată cu adevărat și total. Strângând din dinți, a părăsit camerele ei și s-a trezit pierdută în mijlocul unei mulțimi de slujitori care alergau și se agitau în jurul ei.

Îndreptându-se spre hol, Myrtle a plecat în căutarea acelor pietre fine pe care i le dăduse fratele ei Arran. El insistase că toți oamenii ar trebui să aibă vreun artefact special doar al lor.

În tot acest timp, a încercat să respire adânc și să-și calmeze furia și indignarea, pentru că furia și indignarea nu au făcut altceva decât s-o bage în și mai multe necazuri. De ce a lăsat garda jos și a uitat care îi era rolul în cadrul familiei ei? Nu era chiar atât de absorbită de propria-i persoană încât să nu-și dea seama că familia ei mare și iubitoare era precum una dintre domnișoarele cu care fusese colegă la internat, care și-ar fi dat și viața pentru o invitație la vals. Dar a fost suficient de egoistă încât să își dorească ca *ei* să dorească să o aibă în preajmă, să le pese suficient de mult încât să-și amintească că acesta era perioada ei preferată din an, în virtutea faptului că făceau parte din aceeași familie.

Firea ei nărăvașă a fost motivul pentru care fusese trimisă departe de casă, la acel internat. Dar, în timpul sezonului de Crăciun, se dovedeau mai permisivi. Cu o reuniune de familie care se întindea pe durata mai multor zile, sărbătorile erau un eveniment

grandios și fericit. Era *singurul* moment în care era acceptată și când i se trecea cu vederea exuberanța pentru care o alungaseră de acasă. Timp de câteva zile, care treceau mult prea repede, ea, piesa diferită, își găsea din nou locul în puzzle-ul multifuncțional care era familia McQuoid.

Myrtle și-a încordat maxilarul.

Și, chiar dacă asta nu ar fi contat pentru ei, ea s-a așteptat – a *sperat* – că își vor aminti că ziua ei de naștere era doar peste câteva zile și că avea să fie în curând o femeie măritată, pe propriile picioare și că perioada petrecută și amintirile pe care le avea legate de această casă ar rămâne doar atât – simple amintiri, nu și adevărata ei viață.

Myrtle a ajuns la capătul scărilor, unde majordomul vorbea acum cu o pereche de indivizi diferiți precum ziua și noaptea: unul îndesat și scund, cu ochii ca niște mărgele, celălalt înalt, mai slăbănog și cu o șapcă ce lupta cu disperare să acopere coama sălbatică de bucle roșietice din creștetul capului. Nu mai văzuse niciodată un păr având acea nuanță de foc.

În timp ce tipul mai scund vorbea cu Hanes, celălalt dădea periodic din cap și lua notițe, rămânând în mare parte tăcut. În mintea ei, cei doi semănau cu un leu și un bursuc.

– Domnul Phippen a întrebat dacă planurile familiei de a elibera casa rămân aceleași, a spus tipul cel scund.

– A, da. Vă rugăm să-l informați pe domnul Phippen că și-au schimbat planurile și că vor fi plecați pentru următoarele două luni.

– Domnul Phippen, a mormăit ea.

Ar fi bucuroasă să nu mai audă niciodată acel nume nenorocit. Cel puțin domnul Phippen se bucura de toată atenția familiei sale.

Tipul slăbănog care tăcuse în timp ce vorbea Hanes a făcut o evaluare din ochi a foaierului și a holurilor de dincolo și de deasupra; examinarea lui era foarte atentă, ochii lui zăbovind pentru scurt timp asupra busturilor de marmură așezate pe diferite piedestale, acea colecție de sculpturi rare pe care tatăl ei o moștenise de la tatăl tatălui său, și a căror valoare creștea odată cu trecerea timpului. Cu siguranță, tatăl ei știa cât de râvnite sunt pentru valoarea lor și că aveau nevoie de o atenție specială... în toată acea nebunie.

Chiar atunci, acea privire dură s-a fixat pentru scurt timp asupra lui Myrtle. Ea s-a oprit, ceva rece în ochii lui țintuind-o pentru o clipă locului. O licărire de lăcomie și...

El a rânjit.

Acel rânjet i-a apărut și în privire, iar el a înclinat borul unei șepci mici înainte de a se întoarce la ceea ce discutau în acele momente cei trei. Încruntându-se ușor, Myrtle a scuturat din cap. Era pe punctul de a se transforma în acea ființă plină de imaginație, un subiect cu care familia ei o tachinase mereu.

Deși, dacă mintea nu i-ar fi fost tulburată în acest moment, și-ar fi dat seama că nu era vina constructorului că familia ei a ales ziua de Crăciun ca data de începere a lucrărilor de renovare.

Myrtle le-a indus cu bună-știință părinților ei ideea că salonul din colț ar fi cel mai bun loc unde să depoziteze acele relicve oferite de Arran, un explorator extraordinar, care nu numai că nu fusese trimis la internat, dar căruia i s-a dat voie să exploreze lumea în căutarea unor artefacte extraordinare, iar când s-a întors, a avut parte doar de laudele și de atenția întregii lor familii.

– Dar nu – Myrtle vorbea încet și clar în timp ce mergea, cu pași rapizi și nervoși – interesele mele sunt pentru ei doar dorințele unui copil.

Rudele ei încă o vedeau ca pe copilașul care a numit pietrele pe care le strânsese încă de când era micuță obiectele din marmură Elgin[1], spre amuzamentul tuturor. Nu, pentru familia ei, Myrtle era aceeași fetiță care citea cărțile lui Newberry pentru copii și care își imagina că jucăriile erau niște comori neprețuite. Dar așa se întâmplă când părinții își trimit fiica de acasă: le rămâne întipărită în amintirile și mințile lor ca fetița de odinioară.

Ajungând la capătul holului, Myrtle nu a încetinit pasul, virând atât de rapid, încât fustele de muselină s-au auzit foșnind. În goana ei a surprins o mișcare în timp ce ușa de la capătul holului s-a închis brusc. Acea încăpere mereu importantă, în care ea petrecuse pe vremuri ore în șir, ascultând poveștile pe care i le spunea fratele ei despre piesele pe care le-a adăugat la acel salon de rarități.

[1] O colecție de sculpturi în marmură, cunoscută sub numele de Sculpturile din Parthenon, a fost achiziționată de Lord Elgin în Atena, Grecia, între 1801 și 1805, iar astăzi este expusă în Muzeul Britanic din Londra.

Chiar și acum, probabil că împachetau acele piese și le pregăteau pentru a fi transportate.

Și totuși...

Myrtle a ajuns la ușă.

Spre deosebire de iureșul activităților de la etajele principale ale casei, o liniște apăsătoare învăluia încăperea. Era genul de liniște perfectă care făcea ca aerul să zumzăie și să-ți răsune în urechi.

Încruntată, s-a aplecat și s-a uitat în jur.

Nimic.

Nici măcar foșnetul sau fluturarea unui cearșaf alb. Nici măcar ordinele ferme date de menajera-șefă, doamna Stonington.

Nu era... nimic.

În timp ce își îndrepta spatele, încruntarea lui Myrtle se adâncea. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Frații și verii ei se jucau, ca de obicei, de-a v-ați ascunselea. Totuși, aceste camere au fost și vor fi întotdeauna interzise lor.

Știuse asta chiar de pe vremea când fusese zvăpăiata care ajunsese la doamna Belden.

– Dar nuuu, a mormăit ea. Eu am fost trimisă de acasă.

Foarte supărată, a intrat în cameră.

– În regulă, a strigat ea cu voce tare. V-am găsi... O!

Nu a mai apucat să rostească și ultima silabă din cauza șocului.

Un tip cu aspect leonin s-a întors și s-a uitat la ea.

– Cine sunteți? a întrebat ea când bărbatul a rămas țintuit pe loc, cu gura întredeschisă.

Chiar ar trebui să sune după un servitor. Deși, dat fiind că era deja singur cu artefactele și casa era într-un mare haos, era mult mai probabil ca, dacă ar fi intenționat să fure ceva, acest tip să fi plecat deja cu colecția tatălui ei înainte ca cineva să fi apucat să-și dea seama că reședința fusese călcată de hoți.

Ea a întins mâna spre sabia de la armura strălucitoare care se afla în prag, ridicând-o și îndreptând-o spre individ.

– V-am întrebat ceva, a strigat ea.

Se folosea de toată forța ei pentru a îndrepta arma îngrozitor de grea, rugându-se ca el să nu vadă cum tremura sau cât de neputincioasă era. Din păcate, doar dacă ar fi fost orb nu ar fi observat aceste mici detalii. Străinul și-a ridicat imediat mâinile.

– Îs cu domnul Ph-Ph-ippen, s-a bâlbâit el, cu limbajul lui necizelat, greu de înțeles din cauza vitezei cu care vorbea.

– *Sunteți* cu domnul Phippen? a repetat ea întrebarea, rostind numele dușmanului ei, bărbatul care se făcea vinovat de plecarea familiei ei în toiul iernii.

– A-da, s-a bâlbâit individul, înțelegând greșit motivul întrebării ei. Angajează bărbați și femei din estul Londrei, așa face.

– Nu. Nu.

A lăsat arma – sau, mai degrabă, umerii și brațele ei au cedat din cauza efortului depus pentru a o ține ridicată deasupra capului. Vârful ascuțit, încă tăios ca un brici, s-a înfipt în podelele din lemn dur, deja slăbite din cauza vechimii și a uzurii... și a apei.

Bărbatul a înghițit zgomotos și a făcut, pentru orice eventualitate, un pas precaut pe lângă ea.

– Nu asta am vrut să spun. Am vrut doar să spun... Cuvintele i s-au oprit în timp ce continua să-l privească pe bărbat. De ce domnul Phippen nu s-ar ocupa chiar el de această cameră în mod special?

– A împărțit sarcinile, asta a făcut, domnișoară. El va supraveghea personal transferul artefactelor. Eu fac doar inventarierea lor.

Spunând acestea, a luat un caiet și o bucată de creion de cărbune pe care ea nu le observase că erau sprijinite de marginea unui postament în formă de dreptunghi și le-a ridicat în dreptul ochilor.

– O! a exclamat ea înmărmurită.

Și totuși... nu avea încredere în prezența lui în aceste camere. Nu din cauza presupunerii sale anterioare, eronate, că ar avea legătură cu originile lui. Mai degrabă, avea de-a face cu faptul că numai cei care apreciau cu adevărat atât valoarea obiectelor de aici, cât și istoria din spatele artefactelor ar trebui să se ocupe de ele. Acest domn Phippen, cel mai cunoscut constructor din Londra, ar fi trebuit să știe asta.

Doar dacă nu era chiar atât de cunoscut pe cât credeau oamenii. Cu excepția cazului în care părinții ei nu au intrat pe mâna cuiva care...

– Domnișoară?

Întrebarea ezitantă a bărbatului s-a strecurat printre gândurile ei nerostite. A întors registrul, dezvăluind un scris de mână dezlânat, greu de deslușit de la distanță.

– Am fost angajat să inventarieze articolele și să le măsor. A luat o riglă pliabilă din lemn, precum cele folosite de tâmplari, arătându-i ostentativ obiectul pentru a se justifica în fața ei. Eu sunt responsabil de alegerea lăzilor și cu procesul de împachetare.

A vorbit ca un bărbat mândru de rolul care îi fusese atribuit. A spus toate lucrurile potrivite și a avut toate instrumentele necesare pentru a-și justifica prezența lui aici... și totuși...

– Și veți împacheta toate obiectele de unul singur? a întrebat ea, fără a scăpa nici o clipă de sentimentul de îngrijorare.

– Suntem trei care facem asta.

– Trei, a repetat ea fără sens.

– Trei.

Hmm.

Și apoi și-a amintit ceva ce tocmai îi spusese.

– Domnul Phippen se ocupă personal de *aceste* camere.

Bărbatul a ezitat, apoi a dat din cap.

– Da, domnișoară. Le supraveghează pe toate, așa face. Are grijă personal de fiecare detaliu al proiectelor pe care și le asumă.

Putea fi adevărat, dar aceste camere erau diferite, nu pentru pereți, podea și ferestre, ci, mai degrabă, pentru obiectele din interior.

– Tatăl meu nu și-ar lăsa colecția pe mâna unui simplu constructor. Le-ar fi încredințat cuiva familiarizat cu artefactele din această încăpere și care ar ști cum să le gestioneze.

Emisarul domnului Phippen a ridicat din umeri.

– Nu știu asta, domnișoară. Eu știu pentru ce am fost angajat, conform înțelegerii dintre domnul Phippen și conte și contesă, domnișoară.

Preț de câteva clipe, nimeni nu a mai rostit nici un cuvânt, apoi Myrtle își drese glasul:

– Atunci vă voi lăsa să vă întoarceți la slujba dumneavoastră, domnule...

– Henries.

– Domnule Henries.

Și-a imaginat ea oare felul în care umerii i s-au lăsat de ușurare? Sau a fost pentru că ea încetase să-l mai interogheze?

În timp ce Myrtle târa sabia spre suport și se străduia din răsputeri să o ridice și să o pună la loc, nu l-a scăpat din priviri.

Destul de sigur pe el, s-a apucat de treabă, desfăcându-și rigla de măsurat și rezemând-o de bustul de marmură înfățișând un chip de bărbat, acea piesă de la mijlocul secolului I, începutul epocii imperiale a lui Iulius Claudius. Detalii pe care le știa chiar și fără placa aurită pe care tatăl ei o comandase pentru a o așeza în fața postamentului, așa cum făcuse pentru toate piesele din această cameră.

Fără tragere de inimă, Myrtle a părăsit camerele, lăsându-l pe domnul Henries să-și facă treaba.

Tatăl ei trebuie să se fi preocupat cu atenție de bunurile aflate în posesia lui, din postura lui de cunoscător extrem de fin al artefactelor, un om care avusese grijă cu aceeași venerație reverențioasă de obiectele din această încăpere, la fel ca și soția sa, și care nu le-ar lăsa pur și simplu în grija altcuiva. Nu, era mai probabil să se fi ocupat singur de sarcina...

„Însă, cât de mult îl cunoști cu adevărat pe el sau pe mama ta, sau pe altcineva din familia ta, cu adevărat?"

Pe măsură ce se apropia de sanctuarul care fusese dintotdeauna numai al ei, chicotelile puternice de dinăuntru i-au reamintit că toate locurile pe care le socotise ca fiind ale ei aparțineau acum familiei ei și că, în ochii lor, era doar un vizitator.

Tot ce știa despre acest loc și despre modul în care trebuiau tratate comorile din interior se schimbase fără știrea ei. Pentru că fusese plecată atâta vreme, nu știa că tatăl ei devenise mai îngăduitor în ceea ce privește persoanele cărora le-a oferit permisiunea să se ocupe de colecția lui.

– Cassia, ferește-te! O să te vadă...

Distrasă pentru o clipă de acea declarație curioasă a uneia dintre verișoarele ei, Myrtle a intrat în salonul din colț.

Îngrămădite în dreptul ferestrelor, verișoarele ei Linnie și Meghan stăteau într-o parte, folosind perdeaua drept scut, în timp ce sora mai mare a lui Myrtle, Cassia, privea în jur.

– Știu că nu părea așa la acel moment, dar chiar ai avut noroc că nu ți-ai făcut un viitor cu *acesta*, a spus verișoara lor Meghan.

Cât timp Myrtle fusese plecată, Cassia aproape că se măritase? S-ar fi așteptat ca aceste descoperiri în lanț despre cum și-au continuat viața fără ca să o facă să-i trateze pe ceilalți cu indiferență, mai ales când și-a dat seama cât de mult fusese marginalizată de cei din familie. Și totuși, nu a fost deloc așa.

– Ai fost pe punctul de a te căsători? a izbucnit ea.

Sora ei i-a aruncat o privire ascuțită peste umăr.

– A fost ideea mamei și a tatălui. A scuturat un pic din buclele ei castanii. N-am făcut nimic altceva decât să mă comport ca o fiică ascultătoare – Myrtle a mijit ochii la acea remarcă plină de subînțeles – și i-am însoțit când i-am făcut o vizită de bun venit.

Cu asta, Myrtle a devenit din nou invizibilă. Figura care le fascinase pe rudele ei le-a captat din nou atenția.

– A fost chiar atât de nepoliticos cum a spus mama? a întrebat Meghan serioasă.

Cassia s-a uitat direct la tânără.

– Mai rău, a murmurat ea pe un ton care nu prevestea nimic bun. Dar nu a fost doar faptul că și-a pus majordomul să ne trimită la plimbare de trei ori... O, nu. A fost ceva mult mai rău.

– M-mai rău? s-a bâlbâit Meghan, rămasă fără suflu de frică.

Cassia a dat cu seriozitate din cap.

– Mai rău.

Tinerele McQuoid s-au uitat afară în același timp. Involuntar, Myrtle a întors privirea, urmărindu-le cum se holbau undeva la picioarele lor și atunci l-a văzut.

Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, de la jacheta de lână întunecată, la pantaloni și la cizme, pe fundalul peisajului alb, acoperit cu zăpadă, gentlemanul avea aspectul funest al unui înger căzut, prizonier în paradis. Chiar și coada care se ivea de sub pălăria lui avea aceeași culoare întunecată ca miezul nopții. Cu brațele încărcate cu lemne, se îndrepta cu pași apăsați spre casa imensă.

Nu toată lumea considera iarna la Londra un paradis.

Myrtle așa credea.

În acel moment, uriașul s-a oprit, apoi și-a ridicat privirea. Lângă ea, rudele ei au gâfâit și s-au împiedicat una de cealaltă în încercarea lor de a nu fi văzute.

Totuși, Myrtle a rămas pe loc.

Până în acel moment nu mai fusese vreodată martora unei asemenea furii izvorând din ochii unei persoane. Tipul acela de furie care îți lipea tălpile de podea și te făcea să uiți de orice tentativă de a o lua la sănătoasa.

Ceea ce spunea foarte multe despre el, pentru că văzuse alte fete care trecuseră prin astfel de clipe de groază când au avut de-a

face cu latura urâtă a doamnei Belden – și i se întâmplase chiar și ei. Cunoscută drept o persoană rece și fără inimă, directoarea a răspândit teroare nu numai în inimile elevelor, ci și a personalului instituției. Chiar și Myrtle, care se lăuda că nu-i era frică de nimeni și de nimic, tremurase o dată sau două.

Cu toate acestea, însăși doamna Belden ar fi tremurat de frică la vederea bărbatului de jos.

Dar...

Myrtle și-a înclinat capul. Era ceva interesant la el. Ceva asemănător tristeții. El s-a uitat la ea, cu o privire neagră, amenințătoare, care se întindea peste străzi și umplea spațiul dintre ei.

Provocând-o să rămână. Îndemnând-o să plece.

Și ar trebui să plece.

La urma urmei, „nu te holba și ține-ți mereu privirea în pământ" a fost una dintre primele reguli întipărite în mintea ei de una dintre profesoarele de la doamna Belden.

În ciuda tuturor abilităților dobândite cu gândul de a scăpa din acel loc cât mai repede posibil, „fără priviri directe" fusese, de asemenea, una dintre regulile pe care se străduise în zadar să le urmeze.

Încruntarea străinului s-a adâncit și și-a dezlipit privirea țintuită asupra ei, apoi a plecat.

– Pleacă de acolo, a îndemnat-o Cassia agitându-se, prinzând-o pe Myrtle de braț și împingând-o rapid în spatele celorlalte fete înșiruite la fereastră.

– O să fii văzută, a șoptit ea, luându-și locul lângă Meghan, în timp ce Myrtle a rămas în spatele verișoarelor ei speriate. Sau te-a văzut?

– Nu știu, a mințit ea.

O văzuse. Myrtle era sigură de asta.

– El...

Nu conta că aceste cuvinte le rostise fără să vrea. Era deja uitată în timp ce Cassia șoptea și vorbea cu verișoarele ei de aceeași vârstă cu ea. Myrtle și-a încrețit sprâncenele. Da, își pierduse locul, într-adevăr. Fusese împinsă la capătul literal și proverbial al rândului.

– ...se duce mereu la grajduri după lemne.

– Nu sunt lemne; sunt vreascuri pentru foc, a subliniat Myrtle.

Linnie a aruncat o privire enervată peste umăr.

De unde știi tu asta?

De fapt, ea nu știa. Și totuși...

Pentru ce altceva ar mai aduna lemne un servitor? a replicat Myrtle.

El nu este un servitor, a spus sora ei cu un aer de superioritate, pe care i l-ar fi înțeles doar dacă Myrtle ar fi fost și ea acasă ca să cunoască toate aceste detalii.

Faptul că a inclus-o și pe Myrtle în discuția lor, a făcut-o să-și coboare glasul și să vorbească pe un ton amenințător. Mândria a îndemnat-o pe Myrtle să plece din acel loc în care nu era dorită; curiozitatea însă a împins-o să mai stea.

– Și el cine este?

Este ducele de Aragon, a explicat sora ei.

Un duce. Așadar, nu este de mirare că părinții lor s-au făcut de rușine când au încercat să-i facă o vizită în semn de bun venit vecinului.

– Și se spune că strânge acele lemne și că folosește câte un buștean pentru fiecare dintre victimele lui... Cassia a făcut o pauză pentru a spori suspansul. Victimele atacurilor lui criminale.

Verișoarele lor au scos niște țipete înfundate.

– Cred că este chiar bine că nu mai ai nimic de-a face cu el, a șoptit Meghan.

Linnie a confirmat dând din cap. Cassia și-a ridicat nasul pistruiat.

– Într-adevăr.

Myrtle a aruncat o altă privire afară. Era încă o aluzie inutilă că era o străină în propria familie, că, în timpul cât a fost plecată, apăruse un vecin nou, unul pe care părinții ei căutaseră să îl atragă de partea lor.

– Să înțeleg că poveștile astea despre Excelența Sa nu au nimic de-a face cu faptul că el v-a respins... ne-a respins familia, s-a corectat ea repede, când Cassia a aruncat o privire întunecată spre ea.

Verișoarele lor au început să pufnească. Cassia a făcut un semn autoritar cu mâna, temperându-le indignarea.

– O, nu, a murmurat ea. Poveștile au circulat cu mult înainte ca el să aibă acea atitudine nepoliticoasă față de familia noastră – a făcut o pauză pentru a accentua efectul – povești despre sărmanele victime care au căzut pradă mâniei lui.

Cu toate că Myrtle știa că surorii ei îi plăcuse întotdeauna să fabuleze și că unele dintre povești o făcuseră pe Myrtle să se ascundă sub pături în copilărie, a apucat-o tremuratul fără să vrea. Cassia fusese întotdeauna foarte bună la răstălmăcit adevărul.

Myrtle și-a amintit că nu mai era o copilă și că nu ar mai trebui să se lase impresionată de povești de groază. Și-a încrucișat brațele și s-a uitat fix la Cassia.

– Vrei să spui că un duce este un criminal? a întrebat ea, fără să se obosească să ascundă tonul de neîncredere din această întrebare.

– Îți vine greu să crezi? a întrebat Cassia.

– Mi se pare că ar trebui mai degrabă să cred că ție și mamei nu v-a picat prea bine să fiți umilite public, a mormăit ea ca răspuns în fața pufniturilor de indignare scoase la unison de rudele ei.

Meghan a făcut un pas spre ea, dar Cassia a ridicat o mână pentru a o opri.

– Și de ce ți se pare atât de greu de crezut, Myrtle? Din cauza titlului lui? Din cauză că domnii și doamnele din înalta societate nu ar putea fi capabili să comită fărădelegi? a provocat-o ea și, în cazul în care Cassia ar fi fost mai sfidătoare și nu atât de calmă, lui Myrtle i-ar fi fost mai ușor să nu creadă povestea surorii ei.

Cassia s-a uitat înapoi la Linnie și Meghan. Pe măsură ce ea a reluat povestea și verișoarele lor făceau ochii din ce în ce mai mari și au tăcut, Myrtle a înțeles că nu o spunea doar pentru urechile ei.

– Cândva a fost cel mai râvnit burlac din toată Londra... până când totul s-a sfârșit, a spus Cassia. Pentru că – a făcut o pauză pentru a mări suspansul – a înnebunit.

Linnie și-a dus o mână la gât și s-a dat încă un pas mai în spate de lângă perdea, mărind astfel distanța dintre ea și străinul de jos.

– Se spune că adună câte un buștean pentru fiecare dintre victimele sale...

Myrtle nu voia să se lase impresionată de povestea surorii ei și totuși s-a trezit prinsă de acea istorisire scandaloasă.

– Așteaptă momentul în care vreunul dintre servitorii săi reușește să-l enerveze, a continuat Cassia cu acele inflexiuni ciudate în glas, dar a lăsat restul cuvintelor în aer.

„Și dacă se întâmpla asta...?"

– Ce se întâmplă atunci? a șoptit Meghan, pe un ton plin de groază, punând chiar întrebarea din mintea lui Myrtle. Ce le face?

Vizibil încântată de fascinația cu care o urmăreau, Cassia a așteptat până când toți ochii au fost fixați asupra ei.

– Ei bine, își exersează lovitura favorită.

Prefăcându-se că are ceva în mână, Cassia a ridicat obiectul invizibil și apoi l-a lăsat să cadă cu o mișcare ca un arc larg, apropiindu-se de ele. Tinerele – inclusiv Myrtle – au țipat și au tresărit.

– Și-a omorât servitorii unul câte unul, vărsându-și toată furia pe ei, și apoi – sora ei a făcut o pauză – le-a aruncat leșurile lupului său.

Myrtle a strâmbat din nas. „Lupul lui?"

– Un lup? a întrebat Linnie neîncrezătoare.

Cassia a dat din cap și a arătat cu degetul.

În ciuda senzației de iritare pe care i-a creat-o povestea gogonată a surorii ei, Myrtle s-a trezit fără să vrea privind în jur la rudele ei și urmărind cu privirea degetul întins al Cassiei. Desigur, absorbită de străinul impozant, Myrtle nu apucase să mai observe lupul enorm de lângă el.

Ea a înclinat capul. Era într-adevăr... un lup. Sau cel puțin un câine enorm.

– De ce ar face asta? a întrebat-o Myrtle pe sora ei. De ce un duce și-ar ucide servitorii?

Cassia a ridicat ambele mâini.

– Pentru că nimeni nu ar observa dacă un servitor este ucis. Disparițiile în rândul nobililor ar fi sesizate imediat. Ea și-a coborât din nou vocea. Dar un slujitor care a dispărut nu va avea parte de aceeași atenție așa că își alege victimele doar din aripa destinată servitorilor.

– Este intolerabil, a spus Myrtle, chiar în momentul în care s-a îmbrățișat strâns.

Ea a conștientizat gestul și și-a relaxat rapid brațele.

– Nici măcar caii săi nu sunt scutiți de furia lui, a spus Cassia pe același ton înfricoșător. Sora lui Myrtle a privit din nou spre curtea vecinului lor. Se spune că intră zilnic în grajduri și își varsă supărarea pe cai, exersându-și pe ei aceeași lovitură criminală.

Încă o dată, ea și-a balansat brațul înainte și înapoi într-un arc larg.

O, asta a fost picătura care a umplut paharul. Myrtle și-a dat ochii peste cap.

– Sunt numai minciuni. *Cine a spus așa ceva?*

Pe buzele Cassiei a apărut o urmă de crispare, apărându-i pe chip dezaprobarea în momentul în care povestea ei a fost pusă sub semnul întrebării.

– *Lumea.*

– *Care* lume? a insistat Myrtle.

– Marea majoritate, s-a răstit sora ei.

– O mulțime de oameni fără nume? a pufnit Myrtle. Și victime fără identitate?

Da, cu cât auzea mai multe, cu atât își dădea seama că, de fapt, era vorba doar despre orgoliul rănit al familiei ei.

– Ar fi trebuit să rămâi la prima parte a povestirii tale. Partea despre cai este cea în care te-ai îndepărtat complet de realitate. Toată lumea știe că lorzii britanici prețuiesc mai mult caii și câinii decât oamenii.

Cassia și-a ridicat umărul stâng într-un mic gest disprețuitor.

– Crezi ce vrei dacă asta te face să te simți mai bine.

– Cassiaaa!

Vocea mamei lor venea dinspre hol. O clipă mai târziu, contesa a apărut în prag. Ea i-a făcut semn cu mâna.

– Trebuie să vorbesc cu tine despre aranjamentele de călătorie pentru mâine.

Acestea fiind spuse, sora ei a plecat, verișoarele ei s-au împrăștiat care încotro, iar Myrtle a rămas singură... cu fereastra și cu străinul de afară și câinele lui lup.

Myrtle a zăbovit la marginea perdelelor; vocile mamei și a surorii ei se auzeau din ce în ce mai înfundat, până când a rămas doar tăcerea. O tăcere care a făcut cu atât mai ciudată povestea spusă de sora ei.

Un duce nebun? Myrtle și-a umezit buzele.

Nu era vorba despre nimic altceva decât de poveștile obișnuite ale Cassiei, spuse doar pentru a provoca reacția pe care o avusese și Myrtle.

Ei bine, Myrtle nu mai era aceeași fetiță care fusese trimisă la doamna Belden. Era o domnișoară, aflată la doar câteva luni de momentul debutului ei în Sezonul londonez. Verișoarele ei n-aveau decât să creadă toate fabulațiile surorii ei și să-i dea satisfacție.

Myrtle, totuși... Myrtle a lăsat fanteziile deoparte și a devenit o ființă pragmatică. Fusese nevoită s-o facă. La urma urmei, temperamentul ei năbădăios fusese motivul pentru care o trimiseseră la școala aceea mizerabilă, chiar dacă era o instituție renumită.

Nu, nu era genul care să creadă în balivernele despre noul vecin al familiei ei. Mai bine zis, nou pentru ea. Se părea că era ultima din familia McQuoid care a aflat despre gentleman.

Aceste îmbărbătări nu au risipit complet fiorii provocați de povestirea surorii ei.

„Ești ridicolă... Nu există nici un duce nebun vizavi."

Înainte să-și piardă și bruma de curaj pe care o mai avea, Myrtle a mai aruncat o privire pe fereastră, zărindu-l imediat. A mijit ochii pe când își fixa privirea asupra lui... exact când a dispărut în grajduri. S-a întors puțin mai târziu cu calul. Așa cum ar face orice gentleman.

– Ucigaș, a mormăit ea. Imposibil.

Și totuși, privirea ei s-a strecurat spre fereastră și l-a urmărit în timp ce pleca. Nu era atât de proastă încât să creadă toate astea.

Probabil că ducele era doar un singuratic, și nimic altceva.

Și, cu siguranță, acesta era un sentiment cu care putea rezona. Îndurase patru ani de singurătate la doamna Belden, unde prietenii erau puțini și rari, doar ca să se întoarcă și să constate că, și cu casa plină de rude și de servitori, era mai singură ca niciodată.

Ar fi cea mai încântată dacă ea ar fi cea care ar anunța-o pe Cassia că nu numai că era o mulțime de servitori în reședința vecinului lor, ci și că ducele era un tip extrem de amabil.

Înviorându-se pentru prima dată de când se întorsese acasă, Myrtle a dat drumul draperiilor, făcând materialul să foșnească și a așteptat întoarcerea ducelui.

Capitolul 2

Iar se holbaseră la el.

Așa fuseseră toate zilele de când Valentine „Val" Bancroft, ducele de Aragon, se mutase în casa imensă din piatră de calcar din Mayfair, acum patru ani.

Chiar înainte ca existența lui să se năruie, când se trezise văduv peste noapte.

Din acel moment, s-a izolat de lume și a încercat în zadar să îngroape demonii trecutului. În schimb, a găsit demoni de altă natură. Cu un mârâit, Val a descălecat.

De obicei, erau doar două perechi de ochi care-l urmăreau de la fereastră. Mai devreme în acea după-amiază, numărul acestora se dublase. Astfel, cele două perechi de ochi au devenit patru, în timp ce blestemații de curioși neastâmpărați îi urmăreau fiecare mișcare. Lângă el, Lady a nechezat zgomotos ca un gest de dezaprobare. Acea dezaprobare, însă, nu a fost îndreptată spre plozii curioși, ci mai degrabă înspre Val.

– Iartă-mă! a spus Val, mângâind pe greabăn calul negru ca noaptea, așa cum obișnuia la sfârșitul fiecărei curse.

Val a aruncat o privire sumbră spre reședința de peste drum. Avea puțină intimitate... deocamdată. Nu se va bucura prea mult de ea.

Se vor întoarce.

Holbându-se la el.

Era de așteptat ca, dată fiind poziția lui de duce, să se fi obișnuit să atragă toate privirile. Bineînțeles, așa s-a întâmplat și în cazul lui. Fusese subiectul de atracție al înaltei societăți: craiul despre care se șușotea pe la colțuri, cel care deținea unul dintre cele mai vechi și mai venerabile titluri și moșteniri.

Puterea lui de seducție sporise și mai mult în momentul în care vechiul crai se cuminți se, iar tânărul gentleman cu porniri – și cu inima – neîmblânzite fusese domolite de Lady Dinah Astley,

Diamantul Sezonului. Și apoi, când îi devenise soție, interesul celor din *înalta societate* luase o turnură macabră în urma morții subite a aceleiași lady.

Numai că nu fusese atât de bruscă. Au fost niște gemete sfâșietoare, care, în mintea lui duraseră o veșnicie. Și sânge. A fost și asta. Timpul însă își pierduse materialitatea în acea zi, din care, chiar și după ce au trecut săptămâni, luni și apoi ani de la eveniment, nu a reușit să-și amintească cu exactitate cât de lung sau de scurt fusese fiecare moment.

Se auzise un țipăt ascuțit, cumplit – al ei – și apoi un geamăt stins. Fusese scâncetul slab al disperării și al suferinței care încă îl mai bântuia și avea s-o facă pentru totdeauna.

Și a mai fost o pată purpurie singuratică, ce se îmbibase în satinul roșu, înnegrind materialul. Val a închis pentru scurt timp ochii, nu pentru a-și șterge viziunea din mintea lui – care avea să dăinuie mereu –, ci mai degrabă din cauza unei dureri care nu avea să înceteze vreodată.

Un scâncet slab l-a tras înapoi de pe marginea prăpastiei nebuniei care amenința să preia complet controlul asupra existenței lui.

Deodată, foarte dornic să se întoarcă înăuntru și să-și toarne un coniac zdravăn pentru a alunga frigul și amintirile, Val s-a dus și a adunat mai mulți bușteni din lemnele pe care le tăiase în acea dimineață. Ținându-le la piept, a întins mâna liberă pentru a-l mângâia pe credinciosul său câine, Horace.

Cu un plescăit ușor, și-a chemat câinele.

Câinele, în vârstă de patru ani, fusese un cadou de nuntă primit de la soția lui și îl iubiseră ca pe propriul copil. Copilul pe care ar fi trebuit să-l aibă...

O, Doamne!

Durerea i-a sfredelit trupul, țintuindu-l pe loc. Strângând lemnele la piept, a așteptat să simtă mușcătura ascuțită a durerii care, chiar și prin haine, i-a intrat în carne. Privea în gol undeva în fața ochilor. Acest viitor se dovedise a fi atât de diferit de viața pe care o creionaseră împreună.

Un...

Cu coada ochiului, Val a surprins o mișcare.

Ce naiba? Fusese o licărire de lumină și mișcare atât de rapidă și atât de scurtă, încât, pentru o clipă, a crezut că a fost doar

o închipuire. A crezut că era o rază de soare încercând să străpungă perdeaua grea de nori de deasupra capului.

Și apoi a urmărit-o. Mai precis, a observat degetele strânse care se mișcau de-a lungul pervazului de piatră, în timp ce tânăra alerga prin fața casei, uitându-se rapid prin fiecare fereastră la care putea ajunge înainte de a trece la următoarea.

Val nu a fost observat de persoana curioasă și neatentă. Acea persoană indiscretă vorbea de una singură, pe un ton cam agitat, în timp ce continua pe furiș să-i spioneze casa.

A mârâit. Le-a tolerat privirea. Le-a tolerat șoaptele și bârfele... Dar al naibii să fie dacă avea să înghită și invadarea intimității și privitul prin ferestrele lui.

Tânăra a ajuns la capătul clădirii și apoi, cu mâinile în șolduri, a făcut un pas înapoi.

– Fără servitori...

Acea șoaptă s-a stins în timp ce domnișoara și-a frecat cu putere mâinile acoperite cu mănuși.

Și-a încrucișat brațele peste piept.

– Pot să te ajut?

Cu un țipăt, tânăra s-a răsucit, piciorul alunecându-i pe un petic de gheață și ea a zburat în aer, apoi a aterizat cu o căzătură care părea a fi una destul de dureroasă.

A aterizat cu un icnet.

Fusese o vreme când ar fi alergat spre ea și ar fi ajutat-o să se ridice în picioare. Nu mai avea nici energia și nici interesul să mai joace vreodată rolul de gentleman în înalta societate – sau în societate în general.

– Doar dacă știți să-mi spuneți ce să mă fac cu frații, surorile și părinții mei care mă enervează, a mormăit tânăra.

Nu știa. Tatăl lui era mort. Mama lui a înțeles că nu era cazul să vină. Nu avea surori. Un frate cu care, cu excepția unei întrevederi ocazionale când venea în vizită de Crăciun, nu mai vorbise de câțiva ani.

– Nu știu.

– Păcat, pentru că este evident că nu știu cum să procedez cu ei. Pietricele.

Ea a mormăit ultimul cuvânt mai mult pentru sine, scuturând din cap.

Și dacă ar fi fost o persoană mai curioasă, ar fi întrebat ce anume voia să însemne cuvântul „pietricele". Dar nu era atât de curios încât să pună întrebări iscoditoare. Singurul lucru pe care îl dorea era să scape de ea.

Strângând frâiele lui Lady, a pornit spre grajduri.

– Sunteți ducele de Aragon?

Era oare...? S-a întors exact când tânăra se ridica în picioare; felul în care a tresărit în timp ce își netezea fustele sugera că într-adevăr căzuse puternic. Ce legătură ar putea avea aceasta – sau oricine altcineva – cu el? De regulă, el a evitat pe toată lumea. Dar mai ales pe străini.

Se pare că nici nu avea nevoie de o confirmare din partea lui.

– Am informații clare că sunteți ducele, a continuat tânăra guralivă, așa că v-am căutat.

Când a alunecat, gluga i-a căzut pe spate, dezvăluind o coamă formată din bucle negre ca miezul nopții, o coafură îndrăzneață care se potrivea perfect cu creatura îndrăzneață din fața lui.

Nu văzuse niciodată o lady care să aibă atâtea bucle strânse într-o coadă. Sau, dacă ar fi avut, ar fi fost întotdeauna aranjate impecabil într-o coafură elegantă, legate și prinse la spate cu piepteni de păr incrustați cu bijuterii, și nu o claie nărăvașă de cârlionți care amenința să înghită o față puțin prea ascuțită, ușor pistruiată.

– Sunteți? a insistat ea.

Întrebarea i-a întrerupt studiul despre creatura ciudată, iar lui Val i-a luat un moment să o înțeleagă.

– Să fiu ce? s-a răstit el, cu vocea aspră din cauza perioadelor de mutenie și, în egală măsură, din cauza furiei și a frustrării față de destinul lui.

Alții o luaseră la fugă din fața lui; cu excepția majordomului său încăpățânat, toți slujitorii loiali care rămăseseră acolo dispăreau când auzeau acele tonuri marcate de furie. Ființa din fața lui doar i-a zâmbit.

– Ducele de Aragon. *Dumneavoastră sunteți?*

El era și voia ca ea să plece.

– Eu sunt, a spus el rece.

Val a deschis din nou gura, pregătit să-i spună și ultima parte din replica lui.

I s-a luminat fața.

– Splendid.

Ea a punctat acea exclamație cu o mică bătaie din palme, de parcă s-ar fi bucurat cu adevărat. Ceea ce era de-a dreptul imposibil. În primul rând, era o afurisită de străină. În al doilea rând, oamenii pe care îi cunoștea și care îl cunoșteau, din cauza că i se dusese vestea că era un tip ursuz, aproape că nu-l căutau niciodată. Dumnezeu îi era martor că foștii săi prieteni și familia învățaseră să păstreze distanța.

– Scuză-mă, a spus el. Cine naiba ești?

Oricine altcineva s-ar fi simțit jignit de întrebarea lui nepolitcoasă, spusă pe un ton răstit. Nu și această femeie, care părea a fi cam prostuță. Ea a făcut rapid o reverență.

– Sunt Lady Myrtle McQuoid.

Myrtle McQuoid? Era evident că părinții ei o urau din moment ce i-au pus un asemenea nume.

– Cred că suntem vecini.

Familia McQuoid, familia numeroasă de alături, cu copii de diferite vârste, care se strângeau mereu la ferestrele lor, uitându-se la ale lui.

– Splendid, a mormăit el.

Aveau mai multe progenituri.

Lady Myrtle și-a pus o mână în jurul urechii și s-a aplecat.

– Ce ați spus? a strigat ea, folosind asta ca pe o invitație de a se apropia.

Părea să nu fie mai înaltă de un metru și jumătate, iar mantia ei atârna greu pe silueta ei mică, dezvăluind puțin din femeia care se afla sub acea haină verde smarald. Și, spre deosebire de frații ei, care și-au făcut un obicei în a alerga când îl vedeau, această odraslă specială a venit spre el.

La naiba.

Alături de el, Horace și-a înclinat capul mare într-un gest de confuzie canină.

– Sunt de acord cu tine, cățelule, a spus Val în șoaptă pentru a-și liniști câinele.

– Mi s-a părut că ați spus „splendid", a zis ea, răsucindu-se.

Desigur, s-a dovedit a fi și o guralivă nenorocită.

– Ceea ce este foarte amabil din partea dumneavoastră, de vreme ce sunt foarte fericită să vă întâlnesc...

– Eram sarcastic, a spus el crispat, încercând să înlăture orice impresie greșită pe care și-a făcut-o în mintea ei doar ca să scape de teama care părea să-i fi dispărut complet.

Tânăra s-a încruntat. A fost o cădere aproape insesizabilă a colțurilor buzelor ei, atât de slabă, de parcă ar fi fost o mișcare complet necunoscută pentru acei mușchi ai feței. Dar apoi a zâmbit și a pornit din nou spre el.

– În general, mă pricep foarte bine să sesizez sarcasmul.

– Mă îndoiesc, a spus el în șoaptă.

– Sunt recunoscută ca fiind eu însămi sarcastică, uneori.

Ea vorbea ca și cum ar fi fost sigură că lui ar trebui să-i pese.

– Doamna Belden insistă că este nepoliticos, dar eu cred este destul de util să ai mai multe forme de umor...

Și poate că acea confuzie totală a fost motivul pentru care a rămas pe loc discutând cu prostuța din fața lui. Nu, nu discuta cu ea. A vorbi cu oamenii era o altă activitate pe care o îngropase odată cu soția lui. Să asculte. Asculta totuși vorbăria ei... ceea ce era mai mult decât făcuse cu... ei bine, cu *orice altă persoană* la care s-ar fi putut gândi în acele momente.

– Cuvintele mele nu au fost pline de umor, a mârâit el, reușind în cele din urmă să pună o stavilă fluxului nesfârșit de cuvinte care se rostogoleau de pe buzele ei.

Alături de el, Horace a prins mișcarea și a mârâit, făcând un pas înainte. Chiar și cu distanța dintre ei, Val a remarcat felul în care tânăra a început să tremure.

Bine că îi era frică de Horace. Horace avea un lătrat și un mârâit amenințător, pe care nu pregeta să le folosească în rarele momente în care cineva se apropia de Val, dar nu mușcase niciodată pe nimeni. În schimb, câinele se asigura că oamenii păstrează distanța.

Doar că tânăra a mai făcut un pas și încă unul, iar Val a mijit ochii când l-a lovit din senin revelația, ca atunci când a căzut, cu mult timp în urmă, de pe un cal: ea nu se lăsa descurajată. Val și-a sprijinit o mână peste capul imensei creaturi, ținându-l în poziție de expectativă.

Ea și-a umezit buzele.

– Acesta este... câinele dumneavoastră?

Ea a arătat aceeași teamă pe care o resimțeau toți în prezența câinelui-lup. Val iubise întotdeauna cățelul, dar îl iubea și mai mult

pentru că îi ținea la distanță pe nenorociți. Nici de data aceasta nu a făcut o excepție.

– Nu-i plac oamenii, a spus el brusc.

Lady Myrtle și-a mușcat vârful degetului acoperit cu mănuși, privindu-l atent pe Horace.

– *Sunteți* om și pare că se înțelege bine cu dumneavoastră.

Doamne, era proastă, îndrăzneață sau doar o nevinovată? Ar fi pariat că este o combinație din cele trei, într-o singură persoană.

– Îmi plac câinii, a spus ea.

A continuat să-și croiască drum înspre ei.

– *Arată* ca un câine? a bubuit el, oprind-o pentru scurt timp din drumul ei.

Horace a preluat semnalul, mârâind ușor, ceea ce era o amenințare mai mare decât acel lătrat.

Fără a părea descurajată, Lady Myrtle McQuoid și-a reluat înaintarea. S-a apropiat de el și și-a înclinat capul la stânga și apoi la dreapta, privind la câinele lui Val.

– Are blana și comportamentul unui câine.

Se pare că era la fel de pricepută să detecteze o întrebare retorică, pe cât era în a surprinde o notă de sarcasm. Deschisese gura pentru a-i înșirui istorisiri inventate despre trecutul feroce al câinelui, când ea s-a lăsat brusc în genunchi și a băgat mâna în buzunarul mantiei sale. Tânăra a întins palma, dând la iveală o prăjitură Queen...

– Nu-i plac străinii sau dulciurile, a silabisit Val, intenționat, aceste cuvinte.

Doar cu excepția cazului în care câinele său loial nu l-ar fi trădat și nu ar fi tropăit pe lângă ea, făcându-l să arate ca un mincinos.

– Prostii! Cine nu ar vrea o prăjitură Queen?!

Lady Myrtle a murmurat acea declarație mai mult pentru Horace decât pentru Val.

Ea a lăudat bestia, care arăta și mai mare pe lângă silueta ei minionă.

– Eu nu vreau, s-a răstit Val.

– Ei, asta este cu atât mai bine, deoarece asta înseamnă că rămân mai multe pentru... A făcut o pauză și s-a uitat la Val. Cum îl cheamă?

Val s-a uitat confuz la ea. Ochii ei căprui, mari cât niște farfurioare, s-au umplut de surpriză.

– Nu-mi spuneți că nu are un nume.

– Desigur că are un nume, a mormăit el.

– Atunci, care ar fi? Nu cred că îmi poate spune chiar el.

Și-a îndreptat imediat atenția înapoi asupra lui Horace, care devorase toată prăjitura, iar acum își lingea firimiturile de pe partea laterală a gurii.

– Nu că n-ai fi cea mai deșteaptă dintre creaturi, l-a lăudat ea, apucând ușor câinele de capul lui enorm și atingând nasul ei mic, puțin cam ascuțit, de cel mare și negru al câinelui.

Val a bătut în retragere.

„Doamne, această ultima fiică a familiei McQuoid este nebună." Alături de „proastă", „îndrăzneață" și „al naibii de naivă", el ar mai adăuga și „nebună" în amestecul clasic.

Horace gâfâia, iar limba lui mare, roz, i-a ieșit în timp ce lipăia obrazul tinerei. Și Val a rămas nemișcat, tabloul cu tânăra și câinele înfiorându-l mai mult decât ar fi reușit frigul pătrunzător al zilei de iarnă. Afecțiunea și loialitatea lui Horace fuseseră întotdeauna îndreptate numai spre Val. Nu, nu era chiar adevărat.

Mai fusese o singură persoană cu care câinele lup se mai jucase: aceeași femeie care îl alesese când fusese doar un pui și i-l făcuse cadou lui Val în primul lor Crăciun de cuplu căsătorit, iar Horace își arătase afecțiunea și loialitatea numai față de stăpâna lui și de Val. Niciodată față de alții.

– Sora mea este ferm convinsă că e un lup, a spus Lady Myrtle, smulgându-l pe Val din starea de semiconștiență.

– Și tu ești de altă părere, a spus el, fără să știe de unde a scos replica.

Încă era confuz cu privire la motivul pentru care discuta în continuare cu ea.

Tânăra a coborât vocea până când a devenit o șoaptă.

– Știți, sora mea este genul de povestitoare. Adică... mă refer la Cassia, nu la Fleur.

Din nou, ea a vorbit de parcă el ar trebui să știe cine naiba erau aceste persoane, și nu numai... de parcă ar trebui să-i pese.

– Fleur are numai nouă ani. Nu că ea nu poate fi povestitoare la vârsta de nouă ani. Poate. Dar nu este stilul ei.

– Nu-mi pasă de frații tăi! s-a răstit el.

Dar se pare că dăduse de singura persoană din tot regatul căreia nu-i era frică de el.

Și, în cele din urmă, a reușit să ucidă acel zâmbet exuberant. S-a estompat și al naibii dacă Horace nu s-a încruntat și el.

– Ei bine, asta este, într-adevăr, o lipsă de politețe, Excelență.

A fost nepoliticos, nu-i așa?

– Ce naiba făceai pe la ferestrele mele? a spus el, nervos.

– Mă uitam după servitori. Sora mea a spus...

Tânăra a încetat subit să vorbească, subțiindu-și buzele și lăsând cuvintele nerostite. Bine. În cele din urmă, a reușit s-o reducă la tăcere. Și a profitat de asta.

– Nu-mi pasă dacă surorilor tale le plac poveștile. Nu-mi pasă dacă le scriu, le vând sau orice altceva fac cu ele.

S-a uitat la câinele său. Câinele *lui*.

Val și-a bătut mâna pe coapsă o dată. Horace și-a înclinat capul și a rămas nemișcat lângă fata McQuoid. Cum tirada pe care o planificase a fost uitată pentru scurt timp, Val și-a plesnit a doua oară mâna peste picior – de data aceasta mai tare.

Când *loialul* său patruped nu a dat nici un semn că ar vrea să vină la el, Val și-a înăbușit o înjurătură și a parcurs distanța rămasă până când s-a apropiat, umbrindu-i pe tânără și pe câine.

De aproape, și-a dat seama că tânăra era și mai micuță decât crezuse la început. Buclele ei erau și mai răvășite, iar ochii ei rotunzi erau și mai largi, dându-i aspectul unei bufnițe speriate, sus pe craca ei. Nu era chiar o frumusețe, dar cu siguranță era interesantă de privit, într-un mod surprinzător.

Interesantă de privit?

Val a tresărit. De unde naiba i-a venit acest gând?

A dat înapoi. S-a îmbujorat la față.

– Vino! a poruncit el, iar câinele lui a scâncit, ascunzându-se după fustele tinerei.

Val a strâns din dinți. Deja era prea mult. Tânăra i-a aruncat o privire plină de milă, apoi aplecându-se spre urechea cenușie ascuțită a lui Horace, a șoptit ceva care suna ca o negociere:

– Stăpânul tău este trist. Du-te și stai cu el...

Ea l-a împins ușor cu palma.

Dar Horace nu s-a clintit. Tânăra i-a mai spus ceva și, în cele din urmă, câinele s-a dus înapoi lângă Val. A strâns din dinți atât de tare, încât mușchii maxilarului au început să radieze de durere în semn de protest dureros.

– Știi de ce îmi pasă, milady?

– De câinele dumneavoastră? s-a aventurat ea.

– Da.

Consternat, el a încercat să îndrepte restul discuției sale scurte pe făgașul inițial.

– Dar nu asta a fost... El a scuturat puternic din cap. Nu despre asta vorbeam.

– O!

Ea și-a înclinat capul pe spate pentru a-l putea privi direct în ochi – ea, în mod neașteptat, prima persoană care să facă asta după moartea soției lui. Acea înclinare subtilă a gâtului ei nu făcea altceva decât să-i arate trăsăturile ascuțite: un nas de spiriduș și urechi puțin prea mari care se iveau din părul ei. A scuturat ușor acele bucle.

– Ce spuneați?

– Îmi pasă că intrușii mi-au invadat proprietatea și că au devenit o pacoste, a șuierat el.

A strecurat cât de multă duritate a putut în acea declarație și totuși, chiar și în timp ce vorbea, tânăra a dat din cap.

– Îmi pasă că oamenii mă spionează, uitându-se prin ferestrele mele și își bagă nasul în treburile mele.

Ultimele cuvinte rostite păreau să-și fi atins scopul. Ea a făcut ochii mari.

– Vă referiți la... mine?

Așa să fi fost oare...? Cu un mârâit, Val s-a aplecat și și-a apropiat fața de a ei, răstindu-se la ea.

– Mai există și alți oameni care îmi invadează proprietățile și se uită prin ferestrele mele pentru a mă spiona?

Tânăra domnișoară a gâfâit încet și și-a scos limba pe care a trecut-o peste linia buzelor subțiri.

Până la urmă, o înspăimântase.

Bine.

Dar Val nu terminase cu Lady Myrtle McQuoid. El a vrut să o facă să dispară nu doar astăzi... ci și în fiecare zi de acum încolo.

– Nu ești dorită aici, Lady Myrtle McQuoid. Nu te mai întoarce... S-a oprit pentru a mări efectul, lungind intenționat pauza. Dacă nu...

Tânăra a făcut câțiva pași înapoi, îndepărtându-se de el. Înmărmurită de frică? Sau rămasă înfiptă acolo cu aceeași încăpățânare pe care o manifestase în acea zi? Fără să-i pese și fără măcar să dorească să afle motivul, el a mârâit:

– Acum, pleacă!

Cu asta, tânăra a luat-o la fugă, împiedicându-se și alunecând ușor în timp ce mergea, dar mișcându-se într-un ritm rapid și reușind să-și mențină echilibrul, o reușită impresionantă, dată fiind zăpada înghețată care acoperea caldarâmul.

Val a rămas locului, privind după silueta ei care se retrăgea, devenind din ce în ce mai mică... I-a urmărit fuga până la ușa din față a reședinței ei, apoi a observat cum un servitor aflat de cealaltă parte a acelei uși duble a deschis și a poftit-o înăuntru.

Și așa a avut confirmarea că, în cele din urmă, ea a dispărut. Pentru totdeauna.

Horace l-a împins cu putere cu botul de genunchi.

– Ce este? a întrebat el apărându-se. Era o persoană curioasă, care se uita prin ferestrele noastre. Nu am de gând să mă simt prost pentru că am alungat-o.

Nu, singurul lucru pentru care ar trebui să se simtă prost era că i-a plăcut de puștoaica guralivă cât stătuse cu ea de vorbă.

– Suntem mai în siguranță fără cineva de genul ei prin preajmă. Sau de oricare alt gen, de altfel.

Ajunsese să-i placă să fie ursuz și distant pentru armura pe care i-o oferiseră aceste fațete ale lui; l-au izolat de oameni, ceea ce l-a ferit de orice fel de sentimente. Era mult mai sigur să nu simți nimic. Ajunsese să aprecieze monotonia ca pe o binefacere. Să iubești, să trăiești și să râzi erau emoții supraevaluate, care lăsau în urma lor o persoană cu sufletul mutilat de durere.

– Cine a fost, Excelență?

Surprins, a privit peste umăr.

S-a uitat la Jenkins, fără să-l audă pe servitorul mai în vârstă când se apropiase. I-a oferit mai multă libertate decât celorlalți, permițându-i să-i pună întrebări. Era unul dintre puținii servitori

pe care Val îi păstrase. Pe ceilalți îi împrăștiase pe la diferitele sale moșii din Anglia.

Dar bătrânul venise cu Dinah de la reședința familiei ei și, din acest motiv, pe Val nu-l lăsase sufletul să-l îndepărteze.

– Nimeni, a spus el și a fost un răspuns sincer.

Nu a fost nimeni. Exact asta era pentru el creatura ciudată, guralivă – un nimeni.

– De ce ești aici? a întrebat el, în timp ce se îndrepta spre casa lui.

– Voiam să vă informez despre situația din casă.

Jenkins șchiopăta, în încercarea de a ține pasul cu el.

– Și nu puteai să faci asta când intram înăuntru? a întrebat el iritat, încetinind, pentru ca servitorul bolnav de gută să-l poată ajunge din urmă.

– Majoritatea personalului a plecat, a spus Jenkins când au ajuns înăuntru. Deocamdată au mai rămas doar trei. Bucătarul și lacheul, Thomas, vor rămâne împreună cu mine. Restul menajerelor vor pleca dimineața devreme, Excelență.

Faptul că și-a permis să ignore întrebarea pe care i-o pusese Val, preferând, în schimb, să înșiruie personalul rămas, se datora poziției deținute de bătrân în gospodărie și vechimii mandatului său.

– Bine, ar fi trebuit să fi plecat deja de o săptămână, a spus Val, urmat îndeaproape de servitor – deși într-un ritm mai vioi de data aceasta – de-a lungul coridoarelor, în mare măsură învăluite în întunericul pe care îl prefera. Și ar fi trebuit să pleci și tu cu ei.

A ajuns la birou și, deschizând ușa, l-a lăsat pe Horace să intre primul, apoi s-a îndreptat spre barul portabil. O zi ca aceasta cerea un coniac. Această perioadă a anului cerea în mod invariabil o băutură, și așa s-a întâmplat de când a murit soția lui. Dar, după vizita enervantă a unei femei indiscrete, cu stilul ei băgăcios, avea nevoie de o băutură mai mult ca oricând.

Obrăznicătura. Un munte de insolență.

– Aș vrea, totuși, să vă propun – așa cum făcea de fiecare dată – să permiteți ca toți să...

– Nu, a spus Val, anticipând deja sugestia.

– ...rămână aici.

– Este Crăciunul.

Acea sărbătoare mizerabilă, cea mai urâtă și mai oribilă perioadă a anului – pentru Val. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit

în preajma lui era prezența oricărei persoane, fie ea din familie sau din personalul de serviciu. În nici un caz într-un anotimp în care oamenii erau tot timpul fericiți și veseli, toate aceste sentimente pe care nu avea să le mai trăiască vreodată și pe care nici nu și le-ar mai fi dorit vreodată.

– Ar trebui să fii lângă familia ta.

Majordomul și-a plecat capul.

– Cum doriți, Excelență.

Și, făcând o reverență profundă și respectuoasă, servitorul a ieșit din încăpere, trăgând ușile și închizându-le în urma lui și lăsându-l pe Val într-o singurătate binecuvântată și absolută.

Așa cum și-a dorit.

Jenkins cunoștea foarte bine fericirea care învăluise cândva aceste camere și întunericul care se instalase după moartea lui Dinah. Indubitabil, Jenkins avea să rămână în casă, așa cum o făcuse și în anii trecuți, pentru că a înțeles că stăpânul lui era cu moralul la pământ și singur.

Ceea ce Jenkins nu a înțeles totuși, și nu avea să o facă vreodată, era că tot ce-și dorea Val, lucrul pe care și-l dorea cel mai mult, era să fie lăsat absolut singur.

Și plecarea tuturor, cu excepția celor câțiva servitori, i-ar oferi lui Val ocazia de a se bucura de acea singurătate binecuvântată... atât de prețioasă, chiar dacă mult prea scurtă.

Capitolul 3

Nu erau servitori.

Cel puțin la concluzia aceasta ajunsese Myrtle din moment ce nu i-a putut zări în timp ce a tras cu ochiul pe la ferestrele ducelui. Ea a putut să cerceteze doar nivelul inferior, care avea geamuri de sus până jos.

Dar văzuse destule prin acele ferestre pentru a-și da seama că nu numai că nu erau servitori, ci și că mobilierul era acoperit cu cearșafuri albe, un indiciu că nici nu ar fi fost nevoie de personal, deoarece camerele erau protejate. Nu că asta ar însemna că ducele de Aragon și-a ucis oamenii din subordine.

Cu excepția faptului – chiar dacă îi era greu să fie de acord în vreun fel cu sora ei sau să dea credibilitate oricărei povești spuse de aceasta, Myrtle putea și avea să recunoască cu ușurință, cel puțin pentru ea însăși – că ducele distant și nepoliticos pe care îl întâlnise în acea dimineață era, cu siguranță, un suspect de luat în seamă. Avusese de la bun început intenția să o sperie. Sau poate că acesta era doar atitudinea lui normală?

Dar era el un ucigaș? Probabil el dorea ca ea să creadă asta. Dar avea un câine, care se arătase a-i fi loial. Nu se încadra în tipologia unui criminal.

Doar dacă nu și-a hrănit câinele cu trupurile victimelor sale, așa cum îi sugerase sora ei...

– Încetează, a murmurat ea pentru sine.

Din păcate, chiar dacă stătea la masă servindu-și desertul, ar fi putut la fel de bine să fie așezată printre produsele de patiserie, budinci și prăjituri și să danseze în fața familiei ei și tot ar fi rămas nebăgată în seamă în tot acest vacarm de la masa enormă, acoperită cu dantelă.

Cei din familia McQuoid, de la verii la frații ei și până la părinții și mătușa și unchiul ei, erau cu toții absorbiți de conversațiile lor,

fiecare dintre ei discutând cu entuziasm despre călătoria pe care urmau să o facă în Scoția, a doua zi.

Lăsându-și cotul pe masă, Myrtle și-a sprijinit bărbia în palmă și privea abătută în gol. Care să fi fost momentul în care familia ei, care fusese îndrăgostită de Londra în perioada iernii, a încetat să-și mai dorească să aibă amintiri de vacanță din acest loc. Când anume devenise ea singurul McQuoid dornic să-și păstreze amintirile despre acea perioadă?

Așezat lângă ea, Dallin, fratele ei mai mare și viitorul conte de Abingdon, s-a aplecat spre ea.

– De ce ești atât de tristă? Îți este dor de doamna Belden? Sau îl invidiezi pe Arran pentru călătoriile lui?

– O, potolește-te, a mormăit ea, dându-i o lovitură ușoară pe sub masă.

Era destul de ușor pentru el, un bărbat care se bucura de libertate deplină, să ignore situația în care fusese ea în ultimii ani.

– Singura chestiune pentru care l-aș invidia pe Arran ar fi dacă ar face o călătorie care să aibă drept destinație chiar această casă, în perioada Crăciunului.

Dallin i-a ciufulit părul din creștet la fel cum obișnuia s-o facă pe când era o fetiță, zburlindu-i acele bucle caraghioase pe care mama ei și doamna Belden încercaseră în zadar să le îmblânzească.

Mimând dezinteresul, ea a înmuiat vârful lingurii în bolul ei de cristal și a luat o înghițitură de budincă de vanilie.

– Ce știi despre vecinul nostru?

Dallin și-a încrețit fruntea.

– Ducele de Aragon, a specificat ea, luând o a doua înghițitură de budincă.

Brusc, fratele ei a făcut ochii mari.

– Aaa!

Nu-i da satisfacție. Nu o face... nu o face...

Din păcate, nu se pricepuse niciodată să-și mascheze curiozitatea, iar fratele ei mai mare, ca și sora ei mai mare, știau asta.

– „Aaa" ce?

Dallin s-a aplecat spre ea.

– Să înțeleg că ai crezut în povestea pe care ți-a spus-o Cassia?

Umerii i s-au lăsat și s-a cuibărit în scaun.

– Știam că este o prostie, a spus ea într-o șoaptă suficient de puternică pentru a fi auzită peste conversația animată a familiei ei.

– O, nu, a spus Dallin pe un ton grav.

I-a dispărut zâmbetul.

– N-nu?

Poate că lui Dallin i-ar fi făcut plăcere s-o enerveze, dar nu era nici pe departe un povestitor la fel de iscusit precum Cassia.

– Nu l-am întâlnit niciodată personal pe acest individ, dar știu că soția lui a murit acum câțiva ani.

Inima i-a tresărit.

– Este văduv? a șoptit ea.

Și încă unul foarte tânăr. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Și poate nici măcar atât. Nu e de mirare că era atât de nefericit.

Dallin a dat din cap.

– Nimeni nu știe toate detaliile. Doar că totul s-a întâmplat subit. Au plecat împreună din Londra și s-a întors doar ducele. Se spune că aproape și-a pierdut mințile și că-și ucide servitorii.

– Dacă și-a pierdut mințile înseamnă că și-a iubit foarte mult soția, a spus ea încet.

Fratele ei a pufnit.

– Sau poate că el este responsabil de ceea ce i s-a întâmplat...

Dallin a păstrat un moment de tăcere înainte de a-și ridica paharul cu vin și de a-și îndrepta atenția către vărul lor Brone, așezat de cealaltă parte.

Și Myrtle s-a trezit din nou abandonată. Numai că, de data aceasta, a fost recunoscătoare pentru asta. Pentru că astfel a reușit, pe tot timpul cinei, și chiar și după, când a rămas singură, ajunsă deja în camera ei, să rememoreze tot ceea ce îi povestiseră frații ei despre duce.

Cu siguranță, au circulat niște zvonuri și povești ciudate, scandaloase, născocite de oameni care, de fapt, habar n-aveau ce se întâmplase cu ducesa de Aragon. Și, în lipsa faptelor, au existat inevitabil zvonuri care să umple lipsa acestor informații cu bârfe picante și baliverne.

Puțin mai târziu, schimbată în cămașa de noapte, Myrtle s-a strecurat sub cuvertura groasă și a privit în tavan. Deși s-a învelit cât a putut de bine cu pătura, a luat-o frigul. Nu putea să adoarmă. Amintirile acelei zile persistau încă în mintea ei.

Pleosc!

A clipit, reacționând la durerea ascuțită provocată de picătura de apă care a lovit-o în ochi.

Ce naiba?

A deschis ochii și a remarcat acele detalii care, la lumina zilei, îi scăpaseră: o enormă pată umedă, cu diametrul de aproape un metru, trona... direct deasupra capului.

Myrtle a blestemat. Aceeași umezeală care cădea încet din tavan i-a udat perna și cearșafurile curate. De fapt, acesta era și motivul pentru care plecau. Era chiar acolo, în fața ochilor ei.

Nu o făcea să se simtă mai bine.

Pentru că erau nevoiți să plece.

Nici familia ei, nici servitorii nu se sinchisiseră să-i sugereze lui Myrtle să își caute o cameră mai confortabilă. Dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că acestor oameni le-ar *păsa* câtuși de puțin de ea.

Simțind brusc cum o năpădesc lacrimile, și-a trecut picioarele peste marginea patului și s-a dat jos. A simțit imediat răcoarea podelei. O răceală amplificată acum și de faptul că era și udă.

Tremurând și clănțănind din dinți, Myrtle s-a îndreptat spre dulapul ei, care era aproape gol. Scoțându-și haina umedă, a lăsat-o să cadă pe podea și s-a schimbat într-o cămașă de noapte simplă, albă, din bumbac.

Clănțănind încă din dinți, Myrtle a început să caute printre hainele rămase, atârnate de umerașele așezate frumos, majoritatea rochiilor și articolelor de îmbrăcăminte fiind mai potrivite pentru primăvară și vară, decât pentru frigul pătrunzător al iernii, pe care avea să-l suporte în Scoția, dând la o parte rochie după rochie până când a ajuns la mantia căptușită cu blană, dosită mai în spate.

Era un cadou primit de la părinții ei, care, în lipsa lui Myrtle, se pare că uitaseră că detesta hainele îmblănite, un lux pentru care animalele trebuiau să plătească cu viața.

Myrtle s-a uitat lung la haină, amintindu-și chiar și ziua în care îi fusese oferit cadoul. Crăciunul trecut, frații ei râseseră și își dăduseră ochii peste cap când i-au auzit răspunsul în momentul în care desfăcuse pachetul. Părinții ei nici nu prea îi dăduseră atenție. Reveniseră rapid la subiectele legate de vreo bârfă recentă sau despre meniul de sărbători din ziua respectivă. Sau, pur și simplu,

despre orice altceva ce nu avea nici o legătură cu Myrtle sau cu ceea ce simțea sau o interesa.

La fel cum uitaseră orice alt detaliu despre ea: ce o făcea să râdă, ce o făcea să ofteze și toate lucrurile care o umpleau de furie – cum erau vânătoarea și sacrificarea inutilă a animalelor, pentru ținutele ei. Asta, deși existau și multe alte feluri de haine care nu necesitau un asemenea sacrificiu din partea acelor creaturi. Sau poate că ei nu o cunoscuseră niciodată cu adevărat. Poate că nimeni nu o făcuse vreodată.

Scuturând din cap, în încercarea de a îndepărta din mintea ei sentimentul inutil de autocompătimire, Myrtle a smuls haina din dulap și, scuzându-se în gând față de animalul care fusese sacrificat pe altarul modei, și-a pus-o pe umeri.

Învăluită rapid într-o căldură binecuvântată, s-a îngropat adânc în pliurile mantiei, nevoind să admită, chiar și în tăcere și numai pentru ea însăși, că, în cele din urmă, avea sens toată munca depusă pentru a transforma acea piele într-o haină. Că se dovedise, în final, că ideea de a căptuși hainele cu acea blană fusese un lucru benefic.

A luat o pereche de papuci din partea de jos a dulapului și s-a încălțat cu perechea argintie și strălucitoare. O strângeau în față, iar călcâiul îi ieșea pe dinafară. Și totuși, disconfortul creat de faptul că nu erau pe măsura ei a fost mult mai ușor de suportat decât podeaua rece ca gheața sub tălpile goale.

Oprindu-se doar pentru a lua săculețul de catifea aflat pe noptieră, care conținea pietrele prețioase pe care le adunase de-a lungul anilor, Myrtle a pornit în căutarea unei alte camere unde să reușească să și adoarmă în acea noapte. O cameră cu un acoperiș care să nu picure atât de tare, încât să-i ude patul și în care să nu moară înghețată de frig până dimineață.

– Doar dacă asta nu face parte din planul lor, a mormăit ea în timp ce se îndrepta pe hol, un coridor învăluit în liniște în timp ce rudele ei dormeau, doar flăcările jucăușe ale lumânărilor lungi și conice ținându-i companie.

Poate că voiau ca ea să fie absolut nefericită, astfel încât să înceteze să se plângă de faptul că plecau în vacanță și porneau în călătoria lungă către locul lor de origine din Scoția.

Desigur, toate acestea ar fi necesitat o analiză profundă din partea lor, iar Myrtle, luând în considerare ultimii patru ani, știa

că nu era resortul interior care i-ar fi făcut să decidă să o lase să se odihnească înainte de a înfrunta o furtună violentă, care urma să o transforme într-o epavă poleită, plutind în derivă. Nu, mai degrabă părea că, pur și simplu, au făcut ceea ce știau cel mai bine când venea vorba despre persoana ei: să o ignore.

Myrtle a trecut prin fața camerelor unde se odihneau acum frații ei. La un moment dat, chiar s-a îndreptat spre camera surorii ei mai mari. Cassia ar fi vociferat, așa cum obișnuiau să facă surorile mai mari când era vorba despre cele mai mici. Dar ar fi lăsat-o să stea cu ea, călcându-și pe inimă, și i-ar fi impus să tacă și să nu se mai zvârcolească în pat.

Frații ei mai mici, aflați încă în camera destinată copilașilor, cu greu ar fi putut să-i pună la dispoziție un pat. Singurul pat micuț din camera aceea, care nu era destinat lor, era rezervat pentru doică.

Myrtle a ajuns la casa scărilor, de unde se putea urca la etaj, unde erau înșiruite camerele de oaspeți în care dormeau acum mătușa, unchiul și verii ei.

Asta însemna să fie acasă... Cunoștea fiecare cotlon al casei în care crescuse, unde erau repartizați membrii familiei, care camere erau ocupate în timpul sărbătorilor și care rămâneau mereu libere.

Căutând una dintre camerele libere, Myrtle a intrat. A clipit de mai multe ori pentru a se obișnui cu bezna din cameră. Fără o altă sursă de lumină în afară de cea a lumânărilor care scăpărau și care erau înșiruite pe coridoare, un întuneric nefiresc a acoperit încăperea.

Myrtle a zăbovit la intrarea în camerele de oaspeți câteva momente bune. O perioadă foarte lungă. Nu-i plăcea deloc să rămână singură. Și ascunsă în ultima cameră din capătul uitat al holului, departe de verii și frații ei McQuoid, nu se îndoia că avea să rămână absolut singură toată noaptea. Era mai mult decât tentată să se întoarcă în patul ei ud, dar a rămas pe loc, analizând variantele rămase.

Scâââârț.

Undeva în interiorul casei a scârțâit o dușumea. Cu inima sărindu-i din piept, și fata odată cu ea, Myrtle a închis ușa și a mai făcut câțiva pași în cameră. Și a regretat instantaneu.

Întinzând o mână în întunericul de cerneală al nopții, a căutat în jur fantomele imaginare de care se temuse întotdeauna în copilărie

până când fratele ei și sora ei mai mari o tachinaseră, distrându-se de frica ei de întuneric.

Ei s-ar aștepta să-i fie frică în continuare. Numai că nu mai era un copil. Era o femeie adultă pe punctul de a-și face debutul în societate.

Acea amintire tăcută a apărut în mintea ei mai mult în beneficiul ei, un imbold pentru latura sa rațională de a scăpa de fricile din copilărie, care încă o bântuiau. Strângând mai tare faldurile mantiei, și-a frecat mâinile și s-a îndreptat spre pat. La un moment dat, servitorii au acoperit mobilierul cu cearșafuri albe, iar pânza contura obiectele din cameră, dându-le un aspect ciudat. Erau ca niște fantome, întinzându-și brațele spre ea...

Încercând s-o prindă...

– Încetează, a spus ea, cu voce tare, în liniștea camerei.

Nu există fantome și nici *bodach*, acei bătrâni spiriduși scoțieni cu care frații ei mai mari o îngroziseră cu tot felul de povești.

Coșmarurile și legendele din copilărie au rămas acolo. A avut la dispoziție patru ani ca să facă ceea ce părinții ei o trimiseseră să facă: să se maturizeze. Să nu se mai comporte ca un băiețoi și să nu mai fie atât de naivă, încât să creadă poveștile născocite de frații ei.

– Nu sunt un copil. Nu sunt un copil.

Ea a mormăit acea formulă magică în timp ce s-a întins în așternut, căutând un indiciu prin care să verifice dacă acoperișul de deasupra capului nu-i udase salteaua, pernele sau cuverturile. Plapuma de puf era rece, dar era doar răcoarea obișnuită a nopții, și nu umezeala provenită de la un acoperiș care curgea și care îi udase destul de serios perna și mare parte din patul ei.

Din păcate, se părea că până și construcția casei era hotărâtă să o facă să se simtă și mai prost: doar camerele ei au avut de suferit. Simțind cum o cuprindea regretul când a înțeles acest adevăr și pentru că și-a dat seama că nu avusese nici un motiv să plece din fața ușii și că ar fi trebuit să-și calce pe mândrie și să se ghemuiască lângă Cassia, nemaifiind obligată, astfel, să fie singură, Myrtle a cedat.

Ochii ei încă se luptau cu întunericul, iar mintea ei cu tăcerea stranie care atârna ca o umbră fantomatică în liniștea camerei. Tremurând și mai tare, o senzație intensificată și datorită fricii ce o cuprinsese, Myrtle s-a îndreptat imediat spre ferestre. Împiedicându-se de fuste în agitația ei, redresându-se apoi rapid,

a continuat să se năpustească spre ferestre și a apucat draperiile și le-a tras.

Instantaneu, lumina strălucitoare a lunii în creștere s-a prelins în camerele întunecate, iar ea a respirat încet, liniștită și ușurată. Din acea sferă aproape perfectă a coborât o rază, iluminând complet camerele și, aruncând lumină chiar și asupra locuinței de peste drum. Fără să vrea, privirea i-a căzut pe proprietatea ducelui de Aragon.

Luna a luminat și casa lui, scoțând în evidență ferestre strălucitoare și draperii grele, perfect trase pentru a împiedica lumina...

Sau privirile indiscrete? i-a șoptit o voce în minte.

Chiar dacă ea s-a încurajat în tăcere să nu lase loc imaginației și gândurilor iraționale care noaptea, când lumea dormea, căpătau o amploare și mai mare în mintea ei, cu toate acestea, i-a fost imposibil să oprească gândurile care îi invadau mintea: avertismentele șoptite ale familiei ei cu privire la duce.

„A înnebunit..."

„Se spune că strânge câte un buștean pentru fiecare dintre victimele sale..."

„Își exersează lovitura..."

Tocmai atunci, cu coada ochiului, a surprins o mișcare fulgerătoare. Cu inima bătându-i cu putere, Myrtle a urmărit acea mișcare rapidă și a înghețat. Silueta înaltă și îmbrăcată în aceleași nuanțe întunecate precum miezul nopții, și care nu putea fi nimeni altcineva decât cel cu care se întâlnise în acea dimineață, se plimba prin curte. Pășea hotărât, cu un obiectiv foarte clar sprijinit pe umărul lui.

Myrtle abia mai respira.

– Nu cred că este adevărat, a spus ea, cu vocea tremurând puțin din cauza frigului, dar în special de frică.

Și-a lipit vârful nasului de geamurile înghețate. Nereușind încă să-l zărească clar, a frecat frenetic geamul cu mâna, răzuind florile de gheață pentru a putea vedea mai bine, pentru că atunci ar fi avut confirmarea faptului că în acea noapte mintea ei o luase razna de frică și că, în absența rațiunii îi dispăruse toată logica ei bine argumentată și judecata pe care încercase să și-o perfecționeze în ultimii ani.

A înghețat. Numai că privirea nu a înșelat-o, focalizându-se pe metalul strălucitor de pe umărul lui puternic. Un topor.

„Și-a ucis servitorii unul câte unul..."

„Oprește-te."

Nu era un ucigaș. Avea un câine.

Dintre toate incertitudinile din lume, singurul lucru pe care se baza întotdeauna erau oamenii care iubeau câinii. Și ducele de Aragon era un bărbat care își iubea câinele mai presus de orice, chiar dacă era vorba despre un câine asemănător unui lup, în stare să rupă oasele unei persoane dacă așa voia și dacă stăpânul lui îi poruncea asta. Dar nu era cazul.

Ea analizase deja toate acestea în mintea ei. Era un tip singuratic. Ciudat, chinuit și supărat. Dar chiar și așa, cu greu putea să crediteze poveștile fabuloase spuse de sora ei, despre un bărbat care își omorâse servitorii. Și, în plus, singurătatea era cu siguranță un sentiment cu care putea să rezoneze destul de bine. De fapt, ea putea să rezoneze foarte mult cu el...

Tocmai atunci, ducele s-a oprit și și-a ridicat privirea. Myrtle a înghețat, inima sărindu-i în piept, în timp ce aproape a încremenit sub privirea pătrunzătoare care, în ciuda spațiului dintre ei, a reușit să o răscolească. Avea acea strălucire rece, aspră și nemiloasă, la fel de puternică chiar și de la sute de metri distanță, așa cum o simțise și când se aflase doar la un singur pas de furia lui. Cu o mișcare lentă, în mod evident intenționată, nobilul a răsucit securea în mâini și a ridicat-o încet.

Simțind că se sufocă, Myrtle a străbătut în goană camera și s-a aruncat în pat.

Găsindu-și cu greu drumul sub cearșaful alb, s-a îngropat sub cuverturi și s-a ascuns acolo. A doua zi avea să plece. Nu, în doar câteva ore, ea și familia ei aveau să urce în trăsuri și aveau să pornească în călătoria lungă, departe de această casă, aflându-se la mare distanță de acest loc, undeva în Scoția.

Numai că, de data aceasta, spre deosebire de celelalte, în timp ce Myrtle zăcea tremurând sub pături și încerca să adoarmă, a simțit dorința de a pune o oarecare distanță între ea, acest loc și enigmaticul duce de vizavi.

Capitolul 4

De-a lungul anilor, relația lui Val cu Dumnezeu fusese destul de complexă.

În copilărie, participase la slujbe împreună cu părinții săi, dar Domnul și Mântuitorul fusese pentru el mai mult o ființă dintr-o altă lume, inabordabilă, cu care Val nu avea o relație directă.

Chiar și așa, nu reușise să creadă în Dumnezeul atotputernic – până la acel îngrozitor accident de trăsură, petrecut în urmă cu aproape patru ani. Momentul în care tânăra lui soție, purtând în pântece copilul lor nenăscut, zăcea privind cerul întunecat al nopții, în timp ce viața i se scurgea din ea, fusese chiar momentul în care încetase să creadă. Privind zăpada care cădea neîncetat, cu fulgii aceia lipindu-se de sprâncenele și genele ei, în timp ce ochii îi rămăseseră larg deschiși în fața morții, Val înțelesese că, de fapt, nu exista nimeni deasupra capetelor noastre.

Altfel, cum se explica faptul că acel creator suprem, capabil să mute munți și să facă minuni, să fi rămas impasibil, preferând să nu ridice un deget pentru a evita moartea celei mai bune și mai pure femei?

Respectase toate regulile stabilite de înalta societate, organizând o înmormântare la care un vicar ținuse un discurs solemn, recitând cuvintele unui imn, intenționând să-i aducă mângâiere, dar reușind în schimb doar să-i întărească credința lui Val în absența unei ființe așezate pe un jilț, stăpânul absolut, căruia trebuie să i se aducă cuvinte de laudă și să i se adreseze rugăciuni.

Da, Val încetase să mai creadă. Până în acest moment. Acum, cu zăpada care începea deja să cadă și observând cum vecinii săi, împreună cu progeniturile lor zgomotoase și curioase și cu numeroasele lor rubedenii, la fel de vocale și de băgăcioase, se îngrămădeau în trăsuri, s-a gândit că s-ar fi putut înșela. Poate că exista totuși un Dumnezeu.

Plecau. Și, după lungul șir de slujitori pe care-i văzuse urcându-se în trăsuri, plecau toți. Da, și el care crezuse că nu mai rămăsese nimic bun pe lumea asta.

Numai că, odată cu plecarea celor din familia McQuoid fără să-i pese măcar de destinația lor în timpul sezonului de Crăciun, toate aceste gânduri nu mai contau. Nu mai contau deloc. Doar faptul că plecau.

Nu avea să mai fie deranjat de nasuri lipite de fereastră sau de privirile permanent îndreptate spre el. Sau de tinerele care să spioneze prin ferestrele lui și să-i umple urechile cu trăncănelile lor, încercând să fure afecțiunea câinelui său.

Fără să vrea, s-a uitat spre grămada de rubedenii, bărbații fiind îmbrăcați în mantii negre, iar femeile în unele în nuanțe de verde, asortate, de parcă ar fi urmat o regulă nescrisă, exclusiv pentru membrele clanului McQuoid. Pe fondul imaculat al zăpezii care începea să se așterne rapid, semănau cu un stol de rațe zburătăcite de un lup, în timp ce alergau în cerc, speriate, confuze și haotice.

Chiar dacă ar fi încercat, nu ar fi reușit să o identifice în acea mulțime formată din servitori și rubedenii. Și nici măcar nu voia așa ceva. Atunci, de unde această curiozitate?

– Doar pentru că vreau să mă asigur că au plecat, a mormăit el ca pentru sine.

Pentru că au fost întotdeauna o pacoste pentru el, dar deveniseră și mai greu de suportat odată cu sosirea celorlalte rude, care, la rândul lor, îl spionau din priviri, din motive pe care nu le putea înțelege. Și nici măcar nu-și bătea capul să le afle.

De aceea, în aceste momente, el, căruia nu-i păsa de absolut nimic și de nimeni, a urmărit, cuprins de un sentiment asemănător bucuriei, cum nu crezuse că avea să mai trăiască vreodată, întregul proces prin care vreo douăsprezece trăsuri, caraghios înșiruite s-au umplut de oameni... și care, apoi, s-au pus în mișcare, una câte una. Le-a fixat cu privirea până când au pornit-o pe rând la drum, până când au dispărut, apoi le-a dat liber toată ziua celor câțiva servitori care mai rămăseseră cu el.

Așa că, din fericire, Val a rămas cu adevărat singur.

Cioc-cioc-cioc!

Recunoștința s-a dovedit a fi la fel de scurtă ca și fericirea în cazul lui. Blestemând, și-a înfipt buricele degetelor în tâmple și le-a apăsat... și s-a rugat.

Cioc-cioc-cioc-cioc!

Din păcate, persoana aflată de cealaltă parte a acelei uși s-a dovedit a fi destul de încăpățânată.

Cioc-cioc-cioc!

Cel care-i invadase liniștea și pacea lui sufletească era hotărât să nu-l lase în pace.

Val s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o atât de brusc încât silueta de pe cealaltă parte a rămas cu mâna ridicată, în timp ce bătea cu putere. Un zâmbet jovial a luminat chipul tânărului.

– Faptul că ai deschis chiar tu ușa poate indica un singur lucru... Le-ai dat liber servitorilor de sărbători.

La fel de guraliv ca și vecina cea nouă care îl încolțise ieri pe Val, acesta s-a dovedit întotdeauna o persoană de care se descotorosea la fel de greu.

Ca atare, nu și-a corectat fratele și nu l-a informat că mai avea un majordom cu el sau că i-a dat bătrânului liber diminețile și după-amiezile. Faptul că a deschis ușa fusese o greșeală. Val a vrut să închidă imediat ușa aceea masivă din lemn.

Dar...

– Uau, frățioare!

Sidney, singurul său frate și următorul moștenitor al ducatului, s-a lăsat pe vine, reușind să se strecoare pe sub brațul lui Val și să intre în casă.

– Nu ai plecat pe nicăieri? a mormăit Val și, renunțând la orice speranță ca Sidney să-l lase în pace și să plece de unul singur, s-a îndreptat spre birourile lui.

Sidney obișnuia să plece din Londra înainte de a începe sezonul sărbătorilor.

Aproape de aceeași înălțime cu el, fratele său, mai mic cu doi ani, l-a urmat îndeaproape.

– Cu alte cuvinte, de ce am venit aici?

Fratele său a scos un sunet dezaprobator, împiedicându-l pe Val să răspundă. Nu că Val ar fi avut de gând s-o facă.

– Din fericire pentru tine, plec abia peste cinci zile și știi că îți fac mereu o vizită în perioada Crăciunului.

Da, știa asta. Având în vedere că fratele său l-a vizitat mai târziu decât de obicei, Val pur și simplu se gândise – sperase? – că plecase și că avea să fie scutit de vizita jovială, presărată cu discuții despre familie și despre înțelegere între rude, în ton cu perioada sărbătorilor.

– Dar ce fel de frate aș fi dacă nu mi-aș face vizita obișnuită și nu aș încerca să te conving să vii să te distrezi alături de noi?

Fratele său a pus un braț în jurul umerilor lui Val, făcându-l să mormăie.

Sidney a râs. Pentru că Sidney râdea mereu.

De-a lungul anilor, familia lor lansase tot felul de povești potrivit cărora marchizul se născuse râzând și cu un zâmbet întipărit pe chip. Și Val? Ei bine, Val avusese cândva un temperament asemănător. Mereu zâmbitor și chiar și mai dornic să râdă. Și de ce să nu fi fost astfel? Se născuse într-o familie fericită – desigur, cu un tată devotat care murise prea devreme. Și apoi, el, cel mai norocos din toate punctele de vedere, descoperise o dragoste și o bucurie asemănătoare alături de soția lui. Și, pe neașteptate, întunericul se strecurase în viața lui.

Cu un mârâit, a scuturat din umeri pentru a-l îndepărta pe fratele său. Spre meritul lui – sau poate că a fost mai degrabă o dovadă a încăpățânării sale –, Sidney nu a lăsat să se înțeleagă că ar fi observat acea respingere a sentimentelor sale fraterne.

– Știu la ce te gândești, a început unicul său frate.

– Mă cam îndoiesc, a mormăit Val.

Căci, dacă Sidney ar fi știut ce gândea, nu s-ar mai fi obosit să vină.

– Că ar trebui să renunț la speranța că o să vii cu mine, a continuat fratele său, impresionant prin capacitatea lui de a ignora răceala lui Val. Dar, frate, știu că într-una din zilele astea vei veni și eforturile mele nu vor fi fost în zadar.

Au ajuns la biroul lui Val chiar în timp ce fratele lui s-a oprit în ușă, așteptând clar un răspuns – nu, mai bine zis, așteptând în mod clar un indiciu că acesta era anul în care eforturile sale aveau să fie încununate de succes.

Totuși, Val și-a continuat drumul, îndreptându-se spre bufet, de unde a luat o sticlă de coniac franțuzesc fin și un singur pahar.

Întorcându-se la birou și, fără a se sinchisi să-i ofere și fratelui său mai mic ceva de băut, Val și-a turnat în pahar.

Fără a se descuraja, Sidney i s-a alăturat, așezându-se pe fotoliul cu brațe din fața lui, cu zâmbetul lui obișnuit.

– Cred că vrei să vii.

– Crezi și în aurul de la capătul curcubeului și în zâne și...

– A, punct ochit! Dar cât de frumoasă este viața atunci când cineva crede în magie și bunătate.

Și cât de mizerabilă s-a dovedit a fi când ți-ai pierdut dragostea vieții și ți-ai dat seama că bunătatea este trecătoare și că magia nu există.

Val a privit în gol în pahar înainte de a clătina ferm din cap. A dat peste cap încă o înghițitură de băutură.

– Nu am de gând să vin să petrec sărbătorilor de Crăciun cu voi, a spus el răspicat, pentru a-i face să renunțe la această iluzie, atât pe fratele său, cât și mama lor, în numele căreia indubitabil venise de nenumărate ori.

Și, acestea fiind spuse, Sidney, care de obicei era calm și zâmbitor, și-a schimbat atitudinea și a abordat o mină de o solemnitate neobișnuită pentru el. S-a aplecat în față pe scaun și a ridicat o mână.

– Mama își dorește să vii.

Iată. A fost pentru prima dată când fratele lui a recunoscut după acea noapte tragică de iarnă.

Și Val a suspectat că ea ar fi fost cea care să își dorească asta. Era convins că ea a aranjat și a organizat cea mai fastuoasă și mai exuberantă petrecere de Crăciun. Casa era plină de oaspeți, rude mai îndepărtate și prieteni apropiați deopotrivă; era o sărbătoare pe care, în copilăria și tinerețea lui, o așteptase mereu cu entuziasm. Era, de asemenea, evenimentul pe care îl așteptase cu nerăbdare și regretata lui soție. Fusese locul în care se întâlniseră pentru prima dată, evenimentul la care s-au și îndrăgostit. Și apoi au jurat că într-o zi vor continua tradiția împărtășirii bucuriei sărbătorilor de Crăciun cu...

Simțind privirea fratelui său fixată asupra lui, Val a clătinat din cap cu putere. Ochii lui Sidney erau încă serioși, privirea lui fiind plină de subînțelesuri.

– Mama regretă foarte mult ce s-a întâmplat, Val, a spus el încet. Se simte vinovată.

– Bineînțeles că nu este de vină, a răspuns el pe un ton ferm, menit să pună capăt acestei discuții, una pe care ei nu o purtaseră niciodată și pe care Val nu și-ar fi dorit să o deschidă.

Pentru că a preferat să lase iadul acelei zile să zacă în propria-i amintire. Nenorocirea și suferința provocate de acea zi erau poverile pe care trebuia să le poarte doar Val. Ceea ce simțea mama lui sau, de altfel, oricine altcineva era irelevant.

– Așa că poți să o liniștești; nu o consider vinovată.

Val a fost cel care fusese de vină. La fel cum Val a fost cel care pierduse totul în acea noapte.

– Dar ea crede că este, a insistat Sidney, neînduplecat și refuzând să abandoneze acest subiect. Și ea crede că faptul că nu ai puterea de a veni sau de a părăsi această... casa este din cauza ei.

– Neputința mea de a părăsi această casă nu înseamnă nimic altceva decât că vreau să fiu aici, a spus el, luând încă o înghițitură de băutură.

– Ar trebui să vii...

– De ce? a întrebat el, întrerupându-și fratele. De ce să vin? Nu l-a lăsat pe Sidney să răspundă. Pentru că, într-un fel, ar trebui să-mi pese mai mult că mama se simte rău că soția mea a murit în timp ce veneam cu trăsura la petrecerea ei? Pentru că ar trebui să afișez un zâmbet larg – unul fals – și să mă alătur petrecerii ei, pentru ca alții să se simtă mai bine?

Val și-a lăsat coatele pe marginea biroului și s-a aplecat în față.

– Nu ai murit și tu în ziua aceea, Val.

S-a dat înapoi, întregul său corp înfiorându-se la acea afirmație spusă pe un ton calm de către fratele său. Val a respirat încet, printre dinți.

– Ba am murit, Sidney. Am murit.

Și, într-o bună zi, fratele lui probabil s-ar putea îndrăgosti și ar putea simți acea bucurie nemărginită pe care Val o cunoscuse în scurta perioadă în care fusese căsătorit... și ar ști. Și, cu voia lui Dumnezeu, poate că nici n-ar cunoaște agonia provocată de pierderea partenerului de viață.

Sidney a lovit brațul scaunului, bătând cu vârfurile degetelor de-a lungul pielii negre strălucitoare în același ritm în care ceasul Ormolu ticăia secundele care treceau.

– Nu pot spune nimic ca să te conving să...

– Nu ai ce să-mi spui.

Totuși, chiar și cu acea respingere bruscă, Sidney a rămas lipit de scaunul său. Veșnic optimist, o fire plină de speranță, așa cum fusese și Val odinioară.

– Cândva, în anii care vor urma, te vei răzgândi, frate, a spus în cele din urmă Sidney, iar apoi, cu o mică ezitare în mișcări, s-a ridicat. Și voi fi atât de bucuros să te revăd acolo.

Băgând mâna în buzunarul mantiei sale, a scos un cadou mic, împachetat.

– Crăciun fericit, frate! a spus el, punând deoparte cadoul cu care venea întotdeauna în această perioadă a anului.

Val și-a înclinat capul.

Crăciun fericit!

Acea urare caldă plutea în aer, chiar dacă fratele său și-a luat le revedere și a plecat, iar Val a rămas acolo în tăcere, răsunându-i în minte doar acele două cuvinte.

Crăciun fericit! Era o urare pe care o primea în fiecare iarnă de fratele său. Și totuși, Sidney nu reușise să înțeleagă și nici nu părea să-i pese că, de la moartea lui Dinah, nu mai fusese nimic și nu va mai fi nimic, care să merite sărbătorit.

Când Sidney a plecat în sfârșit, Val a deschis sertarul mare din partea dreaptă jos și a pus și acel cadou alături de celelalte trei aruncate acolo.

Cu un lătrat zgomotos, Horace a sărit peste brațul lui și și-a băgat capul în sertar, mirosind cadourile îngrămădite acolo, fiecare în ambalajul inițial, identic, fiecare împodobit cu o fundă de catifea aurie.

– Oprește-te! a mormăit Val, iar câinele s-a conformat imediat, lăsându-se pe picioarele din spate și scheunând stins și jalnic.

Val a împins sertarul plin cu cadourile nedesfăcute primite de la fratele său și, luând paharul, a dat pe gât restul de băutură.

Trântindu-l pe masă, Val s-a îndreptat spre grajduri pentru a-și înșeua calul, în căutarea liniștii pe care o putea găsi doar călărind singur.

Capitolul 5

Un lucru pe care Myrtle nu îl cunoscuse sau trăise vreodată în viața ei era liniștea absolută. Cu mulți frați vorbăreți și părinți la fel de volubili și chiar și cu mătuși, unchi și veri și mai zgomotoși, această experiență rămăsese o necunoscută pentru ea.

Și apoi plecase la doamna Belden. Deși fuseseră bombardate cu lecții de etichetă și de bună-cuviință, menite să le învețe cum să vorbească pe tonuri calme și plăcute... să te aștepți ca toate cele cincizeci de eleve să-și însușească aceste norme, era aproape la fel de neverosimil cu a îndupleca un soare încăpățânat să strălucească pe cerul englezesc.

Totuși, în acea dimineață, Myrtle s-a trezit în camera încă întunecată și într-o casă la fel de tăcută ca atunci când bâjbâise pe holuri în căutarea unui loc uscat unde să poată dormi. Căscând, s-a frecat la ochii încă încețoșați de somn. Sau poate că frigul fusese cel care o trezise. Tremurând, s-a ghemuit sub pături și în faldurile mantiei, căutând puțină căldură.

Din păcate, era chiar dimineața în care urmau să plece. Cu un oftat, s-a împins în coate și și-a rotit picioarele peste marginea patului.

– Fir-ar să fie! a înjurat ea în timp ce s-a repezit spre ușă. Este al naibii de frig.

Îngrozitor chiar.

Întorcându-se spre camera ei, Myrtle a luat-o pe holuri, căutând puțină căldură de la focul care fusese cu siguranță aprins peste noapte și având de gând să se schimbe în haine mai călduroase pentru călătoria pe care urma să o facă.

Casa trebuia să fi fost deja în plin iureș, iar personalul în vervă, prins cu ultimele pregătiri pentru plecarea lor din ziua respectivă. Micul dejun cu siguranță ar fi fost la fel de zgomotos, pentru

că rudele ei făceau tot posibilul să se facă auzite peste larma celor din casă.

Sau poate că nici nu avea să fie un mic dejun... pentru că toți servitorii urmau să plece în acea zi. Spre deosebire de anii anteriori, când câțiva servitori mai rămâneau la datorie chiar și când casa era închisă, de data aceasta, cu sosirea iminentă a domnului Phippen și cu reparațiile care stăteau să înceapă, nu mai putea rămâne nimeni în reședință.

Înnebunită după micul dejun, a simțit cum o cuprinde un val de revoltă, iar stomacul ei a confirmat, cu un ghiorăit trist, opoziția ei față de decizia sau, foarte probabil, de posibilitatea ca ei să nu mănânce nimic până când nu porneau la drum.

Numai că, pe măsură ce înainta, liniștea o învăluia din ce în ce mai mult. Nu era nici un servitor care să alerge de colo până colo cu haine sau cu obiecte pe care să le culeagă în ultimul moment, nici un părinte care să supravegheze ultimele detalii și să le dea sfaturi atât copiilor mai mari, cât și celor mai mici membri ai familiei McQuoid.

Pașii lui Myrtle au încetinit și ea s-a oprit. De fapt, nu se auzea... nimic. Absolut nimic.

Lumânările fuseseră stinse.

La un moment dat, când a luat-o spre o altă aripă a casei, a observat că mobilierul rămas fusese acoperit deja cu cearșafuri albe. Liniștea care umplea aerul nopții era singura ei companie, aceeași prietenă tăcută care o însoțise și când cercetase camerele de oaspeți în acea dimineață. Sau poate că nu era dimineață?

Ajunsă în camera ei, Myrtle a apăsat pe clanță și a intrat. Patul ei fusese deja acoperit cu aceleași pânze albe. Încruntându-se, a intrat în cameră și, din curiozitate, a ridicat marginea cearșafului, examinând ceasul din porțelan poleit cu aur de dedesubt. Cele două personaje pictate care încadrau ceasul circular aveau degetele împreunate și se țineau de mână, ca și cum ar fi fost singurii susținători ai cilindrului de cristal. S-a aplecat și a privit la cifrele de pe cadran.

– Este ora nouă, a spus ea cu voce tare.

Și, în ciuda obiceiului pe care și-l formase de-a lungul anilor de a vorbi cu ea însăși, de data aceasta a făcut-o intenționat, din nevoia de a se auzi pe sine și pentru a putea auzi *ceva*.

– Mama? a strigat ea, vocea ei răsunând ca un ecou. Tata?

Strigătele ei au fost întâmpinate doar de tăcere. Și, în timp ce-și continua căutările prin etajele principale și prin foaierul unde erau dormitoarele numeroasei sale familii și apoi prin bucătăriile înghețate, văduvite de focul obișnuit care ardea în sobe, a lovit-o cruntul adevăr... plecaseră.

Familia ei plecase în Scoția.

Nu putea fi adevărat. Dinții îi clănțăneau de frig, iar Myrtle și-a frecat violent mâinile și, îndreptându-se spre cea mai apropiată fereastră, și-a trecut o palmă peste geamul înghețat. O zăpadă ușoară începuse să cadă, acoperind totul cu o pulbere albă.

„Dar îți vine atât de greu să crezi că familia ta te-a uitat? Ai fost ca și inexistentă în ultimii patru ani."

Myrtle stătea acolo, bătând cu vârful piciorului drept pe dușumeaua rece, în timp ce se străduia să accepte realitatea și tot ce însemna această situație, și anume că familia ei plecase.

Nu numai că plecaseră..., o părăsiseră. Plecaseră în Scoția pentru a organiza petrecerile care fuseseră dintotdeauna rezervate Londrei. Și iată-o, absolut singură. Fără veri gălăgioși. Fără frați enervanți. Fără părinții ei care să o dojenească mereu.

Myrtle a încetat să mai bată din picioare și un zâmbet a început să-i înflorească pe buze. A rămas singură aici, la Londra. Chicotind de fericire, ocolind dormitorul ei, ea s-a îndreptat spre camerele Cassiei. Fără să șovăie, a deschis larg, dintr-o singură mișcare ușile duble cu lambriuri albe.

Spre deosebire de camera lui Myrtle, plină ochi de vase în care să se adune apa care picura din tavan, camerele surorii ei erau perfect uscate. Repezindu-se spre patul cu baldachin din satin roz, Myrtle s-a cocoțat în el; s-a trântit cu spatele pe saltea, întinzându-și brațele larg în timp ce s-a înfipt în așternutul confortabil, răcorit doar de materialul mătăsos și nu de șiroiul de apă care picura din tavan și care îi transformase patul într-o băltoacă.

Bineînțeles că se vor întoarce.

În scurt timp își vor da seama că o uitaseră aici și se vor simți obligați să întoarcă trăsurile.

În funcție de cât de repede ar fi conștientizat acest lucru, familiei ei nu i-ar fi rămas altceva de făcut decât să rămână la Londra pentru perioada sărbătorilor. Până atunci, era singură.

Dar, imediat ce s-a dezmeticit puțin, și-a dat seama de crudul adevăr.

Era... singură. Nu mai avea frați sau servitori în jur. Era doar ea.

Dintr-odată, nu mai era sigură dacă să se bucure de singurătatea ei... sau să se înfricoșeze.

– Nu fi prostuță! a mormăit ea în liniște.

Și, spre deosebire de ocaziile anterioare, când vorbea singură din obișnuință, acum a făcut-o mai mult ca să-și audă vocea, ca să nu mai fie înconjurată de... această tăcere absolută.

– Nu mai ești un copil. Myrtle a tresărit și s-a îndreptat înspre colțul opus al camerei, spre dulapul surorii ei. Ești o femeie matură, care își va face debutul în primul ei sezon la Londra, și-a reamintit ea în timp ce căuta printre numeroasele rochii lăsate acasă.

Pentru că, spre deosebire de Myrtle, care fusese trimisă la internat, departe de casă, Cassia locuia aici pe tot parcursul anului.

Încruntată, a luat o rochie de culoarea safirului, alegând una din catifea și, strângând-o la piept, s-a îndreptat spre ferestre și a privit afară.

În scurtul răstimp cât a durat drumul ei de la bucătărie până în camera Cassiei, zăpada a început să cadă destul de serios. Străzile de dedesubt erau la fel de pustii ca și casa ei. Nu erau trecători. Nu erau măturători pe stradă. Sau servitori. Era ca și cum toată Londra ar fi fost părăsită.

Iar acea liniște absolută de sub ferestrele ei i-a sporit și mai mult sentimentul de însingurare. Tremura, atât de frica de a fi singură, cât și din cauza vântului care lovea necontenit în ferestre.

Și apoi a început să se uite mai atent. O mișcare abia perceptibilă. Nu. Nu era vorba despre mișcarea unui obiect. Mai degrabă... despre o persoană. Nesociabilă și nepoliticoasă, dar mai degrabă necioplită: ducele de Aragon.

Myrtle a frecat cu palma geamul înghețat pentru a-l privi mai bine, fără măcar să se obosească să încerce să-și ascundă interesul sau faptul că îl spiona.

Cu toată zăpada și distanța dintre ei, nici nu avea cum s-o observe. Nu era prietenos. Departe de el asta. De fapt, cu toate mârâiturile și mormăielile lui, fusese mai degrabă nepoliticos.

Totuși, dacă ținea cont de ce aflase de la fratele ei la cina din seara precedentă, avea cu siguranță tot dreptul să se simtă mizerabil

și nefericit, iar ea încerca să evite pe cât putea să-și petreacă timpul cu oameni nefericiți. Cu toate acestea, cu toată populația Londrei plecată, cu excepția lor, trebuia să se mulțumească cu ce găsea prin preajmă.

Astfel, când ducele și-a condus calul spre cele două porți deschise ale domeniului său și s-a urcat în șa pe animalul impunător, mânându-l într-un galop rapid, Myrtle a urgentat cât a putut ritualurile ei de dimineață, apoi a luat câteva volume de pe raft, a coborât scările... și a ieșit pe ușă afară.

Pe cât de mult detesta Val perioada Crăciunului și compania oamenilor, pe atât de mult îi plăcea să călărească. În timpul sezonului londonez, avea grijă să călărească cu mult înainte de răsăritul soarelui, la ore considerate a fi nepotrivite, când oamenii dormeau și când avea siguranța că nu exista pericolul unei companii nedorite.

Dar iarna era diferit. În timpul iernii, putea să călărească fără să-și facă griji de oră sau că s-ar putea întâlni cu alți oameni, din simplul motiv că Londra era pustie. Ceea ce și obișnuia să facă și chiar destul de des.

Și totuși, în timp ce se întorcea de la plimbare de dimineață, descălecând în fața reședinței sale, a descoperit că, până la urmă, Londra nu era atât de pustie. Și ce era și mai rău... pentru a doua oară în acea zi a avut parte de vizitatori.

Fără să clipească, Val a privit spre grajdurile lui. Tânăra se afla chiar la intrarea lor, pe o ladă răsturnată pe care, în absența lui, se pare că o târâse și o transformase într-un scaun improvizat.

Ținând în mâini o carte și captivată de ceea ce citea, obrăznicătura părea că se simte ca și când ar fi fost în librăria Templul Muzelor și nu afară, în mijlocul unei furtuni de zăpadă care devenea din ce în ce mai violentă. Ea și-a umezit vârful degetului arătător înmănușat și a întors pagina.

Val a mijit ochii.

– Ce naiba cauți aici? s-a răstit el.

Tânăra a țipat ușor; cartea i-a zburat din mâini, fluturând prin aer, înainte de a ateriza cu un zgomot înfundat în zăpadă.

Ea a țâșnit în picioare.

– Excelența Voastră! l-a salutat ea cu destulă căldură și înfrigurare, ceea ce l-a descumpănit.

Față de persoana lui? Cei mai mulți se temeau să se apropie de el dintr-o sumedenie de motive. Cei care totuși s-au încumetat – majordomul lui și, uneori, fratele lui Val – au făcut-o doar din obligație.

– Am întrebat ce naiba cauți aici, a spus el pentru a doua oară.

Tânăra a continuat să stea în fața lui cu acel zâmbet larg care-i dezvăluia cele două gropițe de pe obrajii ei rotunzi. Și-a recuperat cartea și apoi a ridicat-o, scuturând micul volum din piele.

– Citeam.

S-a încruntat ușor. Citea?

– Citeam, a confirmat ea dând din cap, răspunzând în tăcere la întrebarea care existase doar în mintea lui. Nu că n-aș mai fi citit-o până acum, a continuat ea să vorbească. Am citit-o. De câteva ori.

Îndreptându-se spre el cu un pas sprinten, a întors încă o dată cartea și l-a privit răbdătoare în timp ce citea titlul. Și-a aruncat privirea peste cuvintele în relief, aurite, de pe copertă.

– *Mândrie și prejudecată*, a citit el cu voce tare. De... o Lady?

Val s-a uitat la ea.

Ea s-a uitat pe furiș în jurul ei. Cine ar mai fi putut fi prin preajmă? Dumnezeu era martor că, după cum stăteau lucrurile, familia ei nu avea să vină s-o salveze prea curând.

– Pot să vă mărturisesc ceva? a șoptit ea când și-a întors privirea asupra lui.

– Aș prefera să nu o faci, a mormăit el.

– Nu trebuie să mai spuneți asta nimănui, a continuat ea, dar, din moment ce suntem prieteni acum...

– Nu suntem.

– Am încredere că nu mă veți dezamăgi. A făcut o pauză pentru a mări suspansul. Autorul... este o femeie.

– Mi-am dat seama după cele scrise pe copertă.

– Pe care o cheamă domnișoara Austen, a adăugat ea, ignorând întreruperea lui ironică.

Zâmbetul lui Lady Myrtle s-a lărgit și mai mult, ceea ce i se părusese un lucru imposibil; acesta era singurul motiv pentru care a înghițit în sec, surprins concentrându-se pe acel zâmbet, și nu pe felul în care îi luminau ochii fetei. De unde naiba îi veniseră aceste gânduri?

– Ea și familia ei sunt vecini cu mătușa mea Leslie și unchiul meu Francis și ne-am cunoscut în timpul vizitei mele din timpul verii, în 1809, când am aflat că voi fi trimisă la internat, a spus ea.

Domnișoara Austen a dat peste mine întâmplător când plângeam pe malul lacului care despărțea proprietățile familiilor noastre.

Fără să vrea, i-a apărut în fața ochilor o imagine a lui Myrtle de la acel moment, cu obrajii pătați de lacrimi și cu ochii umflați de plâns, iar stomacul i s-a strâns pentru că nu dorea să se gândească la ea trecând printr-o situație nefericită. Ce a fost asta? Nu voia să se gândească la ea... în nici o ipostază.

– Și apoi, a continuat Myrtle pe un ton fermecător, care demonstra o detașare totală față de gândurile lui tulburătoare, mi-a mărturisit că și ea fusese trimisă la internat și că toate acestea aveau să treacă. Mi-a spus că acea experiență s-a dovedit a fi una benefică în cele din urmă, pentru că astfel a reușit să-și cultive dragostea pentru scris.

Myrtle a făcut o pauză suficient de lungă ca să tragă aer în piept.

– Aș vrea să vă ofer întreaga mea colecția cu romanele domnișoarei Austen. Nu că aș considera că-mi aparține doar mie domnișoara Austen, la propriu, a continuat tânăra, iar în prezența ei a simțit un impuls brusc și familiar de a-și înfige degetele în tâmple. Ea aparține tuturor. Adică talentul ei la scris o face să fie așa, a spus ea fără ca măcar să respire între acele două afirmații penibile.

Talentul ei la scris. Cât de ridicol suna această afirmație!

Lady Myrtle a întins cartea, aproape lipindu-i-o pe piept, iar apoi, pentru că Val nu făcuse nici un gest să o atingă, a făcut-o ea.

El a mormăit, smulgându-i-o brusc din degetele ei. Lângă el, Lady a nechezat zgomotos.

– Sper să vă facă plăcere să citiți *Mândrie și prejudecată*, a spus tânăra, mângâindu-i calul pe bot. Deși nu are cum să nu vă facă plăcere să citiți *oricare* alt roman de-al ei, vă asigur. Totuși, este preferata mea și, prin urmare, recomand întotdeauna altor tinere să înceapă cu acesta.

S-a încruntat și mai tare. Alte tinere?

– Nu că ați fi o tânără, propriu-zis...

– Nu sunt, a spus el categoric.

– Numai că interacțiunile mele, în afară de cele cu frații mei, s-au rezumat doar la discuții cu alte domnișoare. Le-aș fi recomandat și bărbaților romanele domnișoarei Austen. Adică altor bărbați... dacă aș fi cunoscut pe vreunul.

Într-un Crăciun, când Val era un băiețel de poate șapte sau opt ani, tatăl lui îi dăruise o sfârleză pictată în culorile curcubeului, cu un mâner subțire ca un ac. Chiar și acum își mai amintea momentul în care tatăl lui îi învârtise jucăria în fața ochilor. Îi urmărise mișcările circulare dansând pe podeaua camerei copiilor până când ochii i s-au încrucișat și a simțit cum îl ia amețeala de la atâta privit. Acest moment petrecut în compania lui Lady Myrtle McQuoid semăna izbitor cu acela.

– Ați rămas fără cuvinte, a spus tânăra cu același zâmbet pe figură.

De fapt, el ar putea chiar să rîște și să parieze pe intimitatea și singurătatea lui atât de râvnită că acea răsucire a buzelor ei era starea lor naturală.

– Domnișoara Austen are acest efect asupra femeilor – a făcut o pauză – și a bărbaților, s-a corectat ea. După cum am mai spus...

– Nu cunoști alți bărbați în afară de frații tăi, s-a răstit el, dându-i replica pentru a evita vorbăria ei veselă.

Ea a radiat.

– Exact. Deși acum vă cunosc pe dumneavoastră.

S-a uitat mut la ea o vreme, deoarece a avut nevoie de câteva momente lungi de tăcere ca să proceseze ceea ce spusese.

– Nu *ne* cunoaștem, a explodat el în cele din urmă, fluturând cartea dintre ei.

– Ei bine, din punct de vedere formal, *ne* cunoaștem. Ne-am întâlnit de mai multe ori.

Doamne, Dumnezeule, era o ființă îndrăzneață, înspăimântător de încăpățânată.

– De două ori, i-a retezat-o el. Ne-am întâlnit de două ori.

– De două ori este mai mult decât nimic, deci *chiar* ne cunoaștem.

Era o nebunie. Înnebunea. Sau poate că deja atinsese acea stare de nebunie pură?

Au existat multe situații de la moartea soției lui când crezuse că înnebunise. Această discuție era dovada decăderii lui, și totul din cauza apariției unei tinere cu un status incert, între copilărie și maturitate.

– Pleacă, a mârâit el, îndreptând cartea spre ea, dorind să o vadă plecată.

Tânăra a ridicat mâinile și și-a pus degetele înmănușate pe piept.

– O, nu, Excelență! Acesta este un cadou.

– Nu vreau cadouri și nu am nevoie de ele.

– Vă veți dori odată ce veți începe să o citiți. A ridicat din sprâncene. Și, practic vorbind, aveți nevoie de acest cadou *special*, deoarece nu aveți alte exemplare ale romanelor domnișoarei Austen și nu i-ați citit opera.

– Eu...

– Vă rog, spuneți-mi Myrtle.

– Nu-ți spun Myrtle.

– Din cauza regulilor de etichetă. Doamna Belden ar fi de acord cu dumneavoastră.

– Cine naiba este...? A scuturat din cap. Nu contează. Pleacă!

– Ca să aveți timp să citiți, da! Vă las. Tânăra a făcut o reverență politicoasă. Pentru ca, atunci când ne vom întâlni din nou, să putem vorbi despre domnișoara Bennet și despre domnul Darcy?

– Despre cine? a răbufnit el.

Ea a mai ridicat o dată din sprâncenele ei întunecate, bine conturate.

– Veți vedea. O zi bună, Excelența Voastră!

O să vadă? O să se întâlnească din nou și o să vorbească...? Asta însemna că tânăra intenționa să se reîntoarcă. Ceea ce însemna, de asemenea, că ar trebui să se aștepte să o vadă din nou. Toate acestea, când tot ce și-a dorit a fost să nu vadă sau să nu se afle în prezența nimănui.

Cu gândul de a-i descuraja orice tentativă, s-a repezit spre ea, cu fața îndreptată amenințător spre a ei.

– Nu vreau compania ta și nu vreau cartea ta. Nu vreau pe nimeni aici. Vreau să fiu lăsat în pace, iar pe tine cu siguranță nu vreau să te mai văd. Am vorbit destul de *clar*?

Singurul lucru clar în acel moment a fost respirația ei sacadată, marcată de norii mici de abur alb pe care i-a emanat în aerul de iarnă.

Zâmbetul i-a dispărut și ea și-a dres glasul:

– Cred că într-o zi îmi veți mulțumi pentru cartea acesta, Excelență.

– Nu o voi face.

– Oricum, îmi dau seama și singură când nu sunt dorită într-un loc.

Se îndoia că ar putea fi adevărat.

– Hai, Lady! a strigat el, strângând frâiele calului.

– Desigur!

Tânăra – Lady Myrtle – s-a grăbit să i se alăture lui Val, calului său și lui Horace. Blestemând, Val s-a oprit brusc.

– Nu tu, a strigat el. Evident că nu despre tine era vorba.

Tânăra a intervenit imediat:

– Dar ați spus...

– Era vorba despre calul meu, a mârâit el.

Tânăra s-a dat înapoi, apoi s-a uitat de la cal la Val și apoi înapoi la calul său.

Nu întreba. Nu îi da satisfacție. Nu o încuraja.

– Ce este? s-a răstit el.

– I-ați pus numele calului... Lady?

Nu el a fost cel care l-a numit așa. De fapt, soția lui îi dăduse acest nume și el și-ar fi schimbat și propriul nume în Bartholomew Baldo dacă asta i-ar fi garantat unul dintre zâmbetele ei.

Myrtle s-a aplecat și a examinat calul lui Val... între picioarele lui.

– Ăăă... eu... Știi că, de fapt, calul dumneavoastră este un armăsar. Și, după cum îi stătea în fire, nici nu l-a lăsat măcar să scoată un cuvânt. Vezi tu, acelea – ea s-a îndreptat și a arătat spre bucata de carne care-i atârna între picioare – sunt organele lui sexuale masculine. Asta îl diferențiază de o iapă. Sau, cel puțin, așa am auzit.

Și, pe măsură ce îi ținea o prelegere despre diferențele dintre un armăsar și o iapă, nu știa dacă să fie șocat, îngrozit sau amuzat.

Amuzat? El a înjurat în gând. Cu siguranță, nu era vorba despre așa ceva. Nu era genul care să se amuze atât de ușor de ceva. Și, cu siguranță, nu de orice persoană. Și, mai mult ca sigur, nu de ea.

– Știu că este un nenorocit de mascul, s-a răstit el în timp ce ea se îndrepta să-i mângâie botul lui Lady. Și nu-i place să fie mângâiat pe bot.

Doar că, în timp ce apucase calul de bot și și-a atins nasul de al lui, frecându-l de uriașa creatură în acest fel, armăsarul a împins-o ușor cu afecțiune, aplecându-și capul în acea atingere.

Myrtle a ridicat o sprânceană.

– Se pare că sunt două lucruri pe care nu le știți despre calul dumneavoastră.

– Ți-am spus deja, a spus el. *Știu* că este un mascul.

Mai bine tăcea. Tânăra își îndreptase deja toată atenția spre cal, împingându-l cu nasul, mimând acele mișcări de parcă ea însăși ar fi fost un cal. În tot acest timp, Myrtle a gângurit și a început să laude creatura, care s-a apropiat din ce în ce mai mult de ea.

Val a deschis gura pentru a-i spune să plece, pentru că nimeni nu se apropia de calul lui, și în nici un caz un străin. Dar ceva l-a reținut. Felul în care razele soarelui se jucau cu părul ei atât de negru, cu nuanțe albăstrii.

Nu, era vorba de... zâmbetul ei.

L-a fermecat, ținându-l pe loc, gândurile lui fiind incapabile să formuleze ordinul coerent și dur care să o facă să plece. Pentru că... nu mai văzuse vreun zâmbet... ca al ei. A mai existat unul... care fusese pe aproape. Dar acesta era și mai larg, cu gropițe enorme și două șiraguri de dinți un pic cam strâmbi.

– O, Doamne! i-a șoptit ea.

O, Doamne, într-adevăr.

Îl surprinse uitându-se, holbându-se la ea ca un școlar îndrăgostit. Dar nu era. Fusese o dată, dar nu avea să mai fie niciodată. Și, cu toate acestea, nu era în stare să-și mute privirea de la ea... sau să formuleze un răspuns care să-l ajute să salveze situația.

Apoi Myrtle și-a acoperit, îngrozită, gura cu mâna.

– Mi-a rămas ceva între dinți, a rostit ea printre degete.

A fost nevoie de mai multe repetări în gând pentru a descifra acele mormăituri și a scoate ceva coerent din cuvintele ei.

Învârtindu-se pe călcâie, Myrtle i-a întors spatele și a început să...

– Te scobești în dinți?

– Da.

Și apoi s-a întâmplat. Mușchii gurii lui care uitaseră acea mișcare și-au amintit-o din nou, iar zâmbetul i-a apărut pe buze. A fost un proces lent și dureros din cauza efortului depus de mușchii lui, care nu mai conturaseră de multă vreme acea expresie.

Dintr-odată, tânăra s-a întors, surprinzându-i zâmbetul de pe chipul lui.

– Ei bine? a izbucnit ea.

Ducele a clătinat, confuz, din cap.

Ea și-a subțiat buzele, dezvăluind un șirag neuniform de dinți perfect albi, dar în mod evident cam strâmbi.

– Am scăpat de ea?

– Da.

Ea a zâmbit, apoi a spus:

– Splendid. Nu se cade ca o lady să se fâțâie de colo colo cu resturi de mâncare printre dinți.

În timp ce ea a continuat cu pălăvrăgeala ei obișnuită, cu care se obișnuise deja, a recunoscut că era un nemernic pentru că a lăsat-o să creadă acea minciună. Sau un laș pentru că fusese atât de disperat să ascundă faptul că o privea fascinat, încât o lăsase să creadă că avea ceva între dinți. Poate că, în realitate, era și un laș și un nemernic.

– Nici un gentleman nu și-ar dori să se căsătorească cu o femeie care este neîngrijită, conform spuselor doamnei Belden.

Din nou a menționat acel nume.

– Cine naiba este doamna Belden? a întrebat el, fiind atât de pierdut în gânduri, încât nu fusese în stare să remarce momentul în care monologul tinerei divagase atât de mult de la făgașul normal.

– Doamna Belden, a repetat ea cu același sentiment că el ar fi trebuit să știe despre ea, ca și în cazul lui Jane Austen, este directoarea școlii mele. A făcut o pauză. Familia mea m-a trimis de acasă.

Tânăra l-a privit rămânând în expectativă. Ochii ei, sclipind mereu poznași și glumeți, au devenit... întunecați. Ca și când cineva ar fi smuls stelele de pe cerul nopții și ar fi pus în locul lor un pustiu întunecat, dezolant, de cerneală.

– Înțeleg, a spus el, pentru că ar fi trebuit să adauge ceva, dar, în ciuda strădaniilor lui, nu a știut să-și aleagă cuvintele potrivite.

Val, cel de odinioară, ar fi știut.

Val, cel de odinioară, ar fi șters tristețea și ar fi redat strălucirea ochilor aceia făcuți să strălucească.

Ea și-a dres glasul.

– Da, ei bine, doamna Belden este una dintre cele mai respectate directoare din Anglia.

– Sunt multe ca ea în Anglia?

Tânăra, nereușind să surprindă tonul glumeț al acelei întrebări, s-a încruntat.

– Eu... nu știu. Presupun că sunt multe.

Umor. Odinioară fusese ceva firesc, ca propriul zâmbet, dar era o calitate care-i dispăruse de atunci.

– Am fost acolo patru ani.

A, de aceea nu reușise să o vadă la una din ferestre... sau oriunde altundeva. Dumnezeu îi era martor că, dacă ea ar fi locuit în acea reședință vizavi de a lui, ar fi observat-o. Ea i-ar fi sărit în ochi într-un fel.

De ce gândul acesta a stârnit o altă tentativă de zâmbet, și nu supărarea arțăgoasă care caracterizase întâlnirea lor anterioară?

– Ți-a... plăcut șederea acolo?

De unde-i venise întrebarea asta?

Ea radia, zâmbetul ei ca o mie de sori emanând o căldură care a reușit să străpungă gheața care îi încleștase trupul.

– Nu! Am disprețuit fiecare clipă.

El a mormăit.

– Și acesta este un motiv care să te facă să zâmbești?

– Ei bine, ați pus o întrebare și ați făcut ceva mai mult decât să mormăiți sau să spuneți doar – tânăra și-a coborât vocea într-un mârâit aspru, profund și furios – „Înțeleg..."

Val s-a încruntat.

– Eu nu vorbesc așa.

– Nu, a fost ea de acord. Vocea dumneavoastră este și mai furioasă decât a mea.

Și, zicând asta, tânăra s-a răsucit pe călcâie și a plecat în grabă, lăsând-l pe Val cu cartea în mână, uitându-se după ea.

Nu avea de ce să se simtă vinovat. Nu avea de ce să se simtă vinovat.

Ea fusese cea care se uitase prin ferestrele lui, devenind o pacoste. Nu avea de ce să se simtă prost față de nimeni și de nimic. Și totuși, indiferent de câte ori s-a încurajat în tăcere că avusese dreptate, o emoție care se asemăna foarte mult cu sentimentul de vinovăție i-a strâns stomacul, astfel că Val a făcut descoperirea șocantă că încă mai era în stare să mai simtă ceva.

Și i-a plăcut mult mai mult perioada în care nu mai simțise nimic.

Cu o înjurătură, Val a plecat, aducându-și calul înapoi la grajduri și îndreptându-se spre casă, ținând în mână un exemplar al romanului lui Jane Austen *Mândrie și prejudecată*.

Capitolul 6

Îngenuncheată lângă soba din bucătărie – soba rece din bucătărie –, Myrtle făcea focul. Sau, mai degrabă, încerca în zadar să aprindă focul.

La urma urmei, ar trebui să existe măcar o scânteie în sobă pentru a putea face un foc.

Găleata de cărbune și singura mână de bușteni rămase pe care le găsise afară erau împrăștiate în jurul ei. S-a ghemuit.

Ce fel de existență dusese în această casă și mai apoi la internatul doamnei Belden de în toți cei șaptesprezece ani ai ei nu fusese niciodată atentă la cum se făcea focul? Asta pentru că se născuse o lady și nu i se ceruse niciodată să știe despre lucruri banale cum ar fi aprinderea unui foc. Și a fost un mod teribil de a trece prin viață.

Când familia ei nenorocită avea în sfârșit să conștientizeze că au uitat-o și aveau să se întoarcă să o ia cu ei, prima ei doleanță avea să fie promisiunea de dublare a salariilor pentru fiecare amărât de servitor.

Renunțând la tentativa ei zadarnică de a aprinde focul, a început să se gândească din nou la... duce. Era un morocănos vecinul ei.

Chiar mai mult decât își închipuise.

Oricum, vizita de ieri o făcuse din mai multe motive. Primul: rămăsese singură și liniștea casei o neliniștea. Al doilea: pe baza zvonurilor pe care Cassia i le dezvăluise, Myrtle dorise să verifice dacă prezenta destulă siguranță să fie prin preajma lui. Și al treilea: dacă spusele fratelui ei ar fi fost adevărate, ei bine, atunci acesta ar fi trebuit să fie extrem de singur și, prin urmare, supărarea lui să nu fi fost nimic altceva decât o manifestare a tristeții. Și ea nu era persoana care să poată pur și simplu să întoarcă privirea în altă parte când venea vorba despre „oamenii triști". De altfel, el avea nevoie de un prieten la fel de mult ca ea.

Acesta a fost motivul pentru care renunțase la singurul ei exemplar al romanului lui Jane Austen.

Acesta a fost și motivul pentru care toată după-amiaza, până spre seară, stătuse la fereastra care dădea spre reședința lui și spre străzile de dedesubt, așteptând întoarcerea familiei ei și gândindu-se încă la el.

Își fixase privirea pe străzile acoperite cu zăpadă, în încercarea de a zări nu neapărat întoarcerea familiei ei, ci, mai degrabă, pe el.

Ce se întâmplase cu soția ducelui? O iubise? Dacă era deprimat și morocănos, atunci răspunsul evident ar fi da. Ar explica, de asemenea, de ce dorea să fie singur.

Acele întrebări au frământat-o până când ochii i-au devenit grei și a adormit în scaunul acela de la fereastră.

În această dimineață, după ce s-a spălat pe față și s-a schimbat de haine, gândurile despre discuția ei cu ducele încă mai stăruiau în mintea ei. Și nu putea înțelege de ce el pusese stăpânire pe gândurile ei.

Fusese nepoliticos.

Foarte, foarte nepoliticos.

A doua zi dimineață, îmbrăcată cu mantia pe care o găsise în dulap și coșul în mână, și-a îndreptat din nou pașii în afara casei. De data aceasta, nu spre reședința vecinului ei morocănos și nesuferit.

Desigur că se gândise să-l viziteze din nou. Nu pentru că i-ar fi făcut plăcere compania lui. Nu. Și nu pentru că, în fiecare clipă a după-amiezii și a serii de ieri, fusese cuprinsă de teama de a fi singură. Nu, de data aceasta, ceva cu totul diferit a motivat-o.

Ca la un semn, stomacul a început să-i chiorăie, auzindu-se și mai clar acum, pe timp de iarnă, pe străzile deja goale ale Londrei.

Foame.

Îi era îngrozit de foame.

Și, în ciuda speranțelor pe care și le făcuse că familia ei avea să se întoarcă, nu s-a întâmplat așa și ea s-a trezit nevoită să găsească o soluție ca să se poată hrăni. S-ar putea să nu fie capabilă să aprindă un foc, dar era în stare să se hrănească.

Foamea, frigul și singurătatea erau probabil senzațiile cele mai neplăcute trăite de orice ființă, dar pe care ea le experimenta acum din plin, iar singura persoană care părea să mai fi rămas

la Londra era un bărbat care nu voia să aibă absolut nimic de-a face cu ea. Cuvintele lui dure de ieri i s-au învârtit în minte, mârâitul lui furios potrivindu-se mai degrabă câinelui-lup care îi era mereu prin preajmă.

Nu vreau compania ta și nu vreau cartea ta. Nu vreau pe nimeni aici. Vreau să fiu lăsat în pace, și pe tine cu siguranță nu vreau să te mai văd. Am vorbit destul de clar?

– Ei bine, am înțeles; nici eu nu vreau compania ta, a mormăit ea în șoaptă, în timp ce a lăsat răcoarea casei ei pentru frigul de afară.

A ieșit și a traversat strada, urmând același drum pe care fusese cu bucătarul lor, în copilărie. Având în vedere poziția ei în familia McQuoid, Myrtle era deja obișnuită să fie respinsă și nedorită. Nici acele gânduri de autocompătimire nu erau unele obișnuite, ci, erau stârnite mai degrabă de o situație de fapt, bine cunoscută și acceptată cu mult timp în urmă.

Dorise să meargă vizavi ca să-l vadă pe duce pentru că era singur și, conform celor povestite de fratele ei, ea crezuse că era trist și singur și se gândise că, astfel, aveau să fie companionul perfect unul pentru celălalt.

– Nu voi mai face aceeași greșeală, a spus ea, legănându-și coșul în timp ce mergea.

Myrtle a ajuns la brutăria cunoscută. Mirosurile care răzbăteau din interior umpleau străzile, iar stomacul ei a mai ghiorăit încă o dată. Și-a trecut mâna peste burta flămândă și s-a strecurat înăuntru.

Puțin mai târziu, coșul ei era plin cu diverse articole, de la produse de patiserie la pâine proaspătă și câteva mere pe care le-a cerut special de la brutar, rugându-l pe domnul amabil ca toate cumpărăturile să fie trecute în contul familiei. Myrtle a găsit apoi drumul înapoi spre casă și a început să fredoneze un cântec liniștit.

„Bunul rege Wenceslas s-a uitat afară.
De sărbătoarea Sfântului Ștefan
Pe când zăpada cădea în jur
Deasă, pufoasă și netedă
Luna strălucea puternic în noaptea aceea..."

Doar că – și-a încetinit pașii – acest cântec o făcea să se gândească în mod special la gentlemanul care se arătase neclintit în dorința lui de a o vedea plecată. Asta părea a fi atitudinea tuturor celor pe care-i întâlnise, de la familia ei până la vecinii morocănoși, toți reacționau la fel. Acesta era motivul pentru care părinții ei nici nu se deranjau să se întoarcă după ea.

De fapt, ar fi pariat pe mâncarea pe care reușise să și-o procure că nici măcar nu și-au dat încă seama că lipsea.

Și, întristându-se brusc, Myrtle și-a iuțit pașii și și-a continuat drumul, perechea de cizme atât de utile, pe care le luase din camerele servitorilor, scârțâind peste straturile subțiri de zăpadă și gheață care acopereau caldarâmul de sub picioare.

Myrtle a ajuns în spatele reședinței și s-a oprit. De data aceasta, nu frica a ținut-o pe loc și nici propriile sentimente de autocompătimire.

Doi bărbați, modest îmbrăcați, stăteau în fața casei ei, evaluând clădirea tencuită, arătând din când în când spre ea și dând din cap. Doi domni cu figuri familiare.

Angajații domnului Phippen.

Stomacul i s-a strâns.

Minunat.

Intenționau să-și înceapă munca. Cu excepția faptului că... Myrtle s-a încruntat. Asta nu prea avea sens. Din câte îi spuseseră părinții ei, le dăduseră domnului Phippen și oamenilor săi liber în perioada sărbătorilor, iar muncitorii nu trebuiau să înceapă decât cel mai devreme a doua zi după Crăciun.

Strângându-și coșul în mâini, Myrtle tremura, privindu-i, așteptând să plece, crezând că intenționau să rămână, cu excepția faptului că era confuză, neînțelegând motivul pentru care se aflau aici.

Probabil că șeful lor îi trimisese să clarifice vreun detaliu care le scăpase. Renovările nu urmau să înceapă decât după Crăciun, dar asta nu însemna că nu intenționau să înceapă lucrul mai devreme.

Trebuia doar să le spună să plece. Să le aducă la cunoștință că ea a rămas în casă și că familia ei avea să se întoarcă...

Numai că... nu s-au apropiat de ușa de la intrare. Mai degrabă, s-au furișat pe la colțurile clădirii masive. Umezindu-și buzele, Myrtle a pornit după ei, dar ceva a reținut-o, păstrând distanța dintre ea și cei doi. Poate că a fost copleșită de o spaimă

copilărească, când a înțeles că era absolut singură. Sau poate că era ceva mai mult.

Poate că intuiția ei îi spunea că nu trebuia să aibă încredere în acei bărbați.

– Încetează imediat, a spus ea, având nevoie să-și audă propria voce, dar vorbind totuși pe un ton scăzut, pentru a nu alerta perechea ciudată cu privire la prezența ei... și la faptul că era pe urmele lor.

A ajuns la colțul casei și i-a privit de după clădire.

Cei doi bărbați și-au continuat evaluarea neobișnuită. Arătând spre ferestrele aflate la parter. Spre camera cu antichități a tatălui ei.

Dar ei insistaseră că domnul Phippen avea să trimită alți angajați; lui Myrtle i-au spus că aveau să vină cu două zile mai devreme doar pentru a inventaria articolele, și nu pentru a le împacheta ca să le transporte.

Poate că așteptau să sosească oamenii care să se ocupe de camere. Tremura de frig, strângând dinții cu putere pentru a-i împiedica să clănțăne, riscând astfel să dezvăluie prezența ei bărbaților care nu bănuiau nimic.

Numai că, cu cât aștepta mai mult, cu atât era mai clar că fie ajutoarele pe care le așteptau întârziaseră deja foarte mult, fie nu mai venea altcineva. Pe măsură ce timpul trecea, senzația de neliniște din stomacul ei creștea. Dacă erau aici pentru a se ocupa de lucrările de renovare, de ce s-ar strecura pe aleea laterală? Nu primiseră o cheie de acces de la familia ei și de la domnul Phippen?

Nu, ceva nu era în regulă. Și avea de gând să afle adevărul.

Myrtle a ieșit devreme. Din nou.

A plecat singură, fără a fi însoțită de o servitoare, de un frate sau un lacheu.

Erau detalii pe care nu ar fi trebuit să le observe. Nu din perspectiva unui bărbat care nu s-a implicat în viața nimănui și, cu siguranță, nu în cele ale străinilor. Și totuși, nu se putea abține să nu observe acel detaliu.

Așa cum nu reușise să se abțină să nu o studieze în timp ce ea stătuse pe scaunul acela de la fereastră, uitându-se peste drum la casa lui. La fel cum procedaseră și rudele ei cu el. Numai că,

de data aceasta, fusese ceva diferit la acel nas lipit de geamul de sticlă.

Privirea ei nu fusese ațintită doar pe persoana lui și casa lui, așa cum fusese cazul celorlalți membri ai familiei ei. Da, era adevărat că atenția ei se concentra din când în când și asupra casei lui. Dar, de data aceasta, privise în stradă, de parcă ar fi urmărit pe cineva. Și chiar nu era treaba lui pe cine urmărea ea. Sau singurătatea care o învăluia. Sau orice altceva despre ea.

Acesta era motivul pentru care, cu volumul încă nedeschis din *Mândrie și prejudecată* lângă el, s-a ridicat brusc din scaunul de lângă fereastra unde se așezase și a tras draperiile, ca să se asigure că astfel nu avea să o mai vadă.

Dar a văzut-o. Fusese ceva absolut întâmplător. Categoric, el nu o urmărise în mod intenționat când se întorsese de la plimbarea de dimineață, se îndreptase spre birou și se uitase pe fereastre. Dar o zărise pe când ieșea pe poartă cu pas vioi. Și fusese nedumerit de ce o domnișoară ar trebui sau ar avea voie să meargă oriunde neînsoțită.

Poate că familia ei i-a acordat libertăți mai mari în timpul iernii, deoarece toți plecaseră.

Dar asta nu însemna că tânăra era în afara oricărui pericol. Pericolul putea să apară de oriunde. Cu siguranță, familia ei avea suficientă înțelepciune pentru a conștientiza acest lucru. Oricum, problemele ei, problemele lor erau doar ale lor.

Își spunea toate acestea chiar și în timp ce aștepta așezat pe scaunul de la fereastră, cu romanul primit de la ea încă acolo, neatins, nedeschis... și apoi a spionat-o.

Val s-a îndreptat, neștiind cum să interpreteze ritmul alert în care-i bătea inima. Afară, cu același coș în mâini și cu spatele la el, ea s-a furișat pe lângă casa ei, iar el a bănuit că încerca să pășească cât mai ușor ca să nu facă zgomot.

Se întorsese acasă. Bine. Acum s-ar putea întoarce la...

Nimic. Nu faci absolut nimic.

Acesta fiind cu siguranță și unicul motiv pentru care observase că tânăra plecase singură, sau că acum se întorsese și era...

Ea a dispărut după colț.

– Bine, a mormăit el. Ochii care nu se văd se uită.

– Ce ați spus, Excelență?

Majordomul său și-a băgat capul în biroul lui Val.

– Nimic, Jenkins. Ia-ți o zi liberă, a spus el.

– Cum doriți, Excelență.

Cu o reverență, servitorul loial s-a strecurat afară, lăsându-l singur pe Val. Așa cum și-a dorit... Numai că privirea i s-a îndreptat încă o dată către fereastră.

Ea nu este problema mea. Ea nu este problema mea. Ea nu este...

Mintea lui însă a refuzat să se conformeze. Cu o înjurătură grea, Val s-a răsucit pe călcâie și, luându-și mantia din hol, a aruncat-o peste umeri și s-a îndreptat către ușă.

Horace a lătrat entuziasmat și a început să se învârtă în jurul picioarelor lui Val, cu un mers ciudat din cauza rănii care-l făcuse să șchioapete acum câțiva ani, dar pașii lui vioi mascau această deficiență.

– Nu vii cu mine, a spus el ferm. Stai!

Câinele său și-a lăsat imediat capul între labele din față și a scos un scâncet jalnic. În mai puțin de o zi, a simțit pentru a doua oară sentimentul de vinovăție.

– Crede-mă, nu vrei să vii, a spus Val pentru a-și liniști câinele loial. Tânăra este o pacoste. Nu face nimic altceva decât să-ți dea bătăi de cap.

Horace a scâncit încă o dată în semn de protest.

– Crede-mă, a insistat Val. Și afară e frig și...

Horace și-a așezat o labă uriașă pe piciorul lui Val.

La naiba.

Înjurând încă o dată, Val a ținut ușa deschisă și s-a lovit ușor cu mâna pe partea laterală a coapsei. Horace l-a urmat instantaneu.

Stăpânul și câinele au coborât treptele acoperite de zăpadă și s-au îndreptat în direcția unde o văzuse ultima dată pe tânără. Probabil că era deja în casă.

Ea era...

A zărit-o.

Complet neatentă la ce se întâmpla în jurul ei și fără a-i sesiza prezența, și-a întins capul după colțul reședinței și a privit în depărtare.

Val s-a oprit, iar Horace s-a conformat imediat. Ea se furișase din casă în acea dimineață; asta explica lipsa unui însoțitor. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva de la fetișcana neastâmpărată.

Și, în ciuda faptului că-și repetase în minte de mai multe ori că ea nu era problema lui, tot s-a trezit străbătând cu pași mari curtea pietruită.

– Știi că asta..., a început el în timp ce se apropia de ea.

Tânăra a scos un țipăt ascuțit și s-a răsucit repede pe călcâie. A lovit cu putere coșul de răchită de brațul lui și apoi, fără să mai rateze lovitura, i l-a pus în cap. El a mormăit în timp ce mai multe mere au început să se rostogolească în jurul lui, urmate de mai multe produse de patiserie pufoase. Da, ar fi trebuit să se fi așteptat la așa ceva din partea ei.

Tânăra s-a speriat.

– Excelență, m-ați surprins. Chiar nu ar trebui să vă furișați așa pe lângă o lady.

– Pe lângă o lady care se furișează la rândul ei? a întrebat el sarcastic.

– Cu atât mai mult.

Ea a dat din cap, fără să surprindă nuanța de sarcasm. S-a întors și a mai aruncat o privire după colț.

– Au plecat, a murmurat ea.

– Cine? a întrebat el, fără să vrea.

Mormăind ca pentru ea însăși, fără să dea impresia că auzise întrebarea lui Val, Myrtle s-a ghemuit și a început să adune merele roșii strălucitoare.

Și ar putea să profite de ocazie. Fusese o greșeală din partea lui să se implice în orice mod. Așa cum și faptul că o căutase nu fusese altceva decât o dovadă de prostie din partea lui.

A îndesat fructele în coș, apoi s-a întors către cele două produse de patiserie împrăștiate în zăpadă.

– Crezi că sunt compromise?

Și nu era așa...? A avut nevoie de un moment pentru a înțelege faptul că a vorbit despre produsele de patiserie. Dar apoi, ea a recuperat tartele și le-a ridicat pentru ca Val să le poată examina.

– Aș spune că ar fi mai bine dacă bucătarul familiei tale ar coace unele proaspete, pe care să nu le fi cules de pe jos, a spus el sarcastic.

– Da.

Cu un oftat plin de deznădejde, a privit tartele cu cireșe și mere.

– Poftim! a spus ea.

Val a înghețat pentru scurt timp la acea ofertă, întinzând o mână.

Horace a sărit peste el și, cu o mușcătură enormă, a înfulecat pe nerăsuflate una dintre tarte, apoi pe cealaltă a înșfăcat-o din mâna înmănușată a tinerei.

Obrajii lui Val s-au aprins, dându-și seama cu întârziere că oferise acele produse de patiserie câinelui său. Ceea ce, desigur, avea mai mult sens; deja le declarase compromise. Și avea legătură și cu modul în care i-a respins cadoul ei de ieri.

– Sunt fericită că măcar unul dintre noi s-a putut bucura de ele, a gângurit ea, prinzând capul câinelui în mâini și atingându-l cu obrazul.

– Nu, a spus Val tăios, iar ea a înghețat. Nu-i place să fie mângâiat.

În acești ani, Horace dusese o viață la fel de solitară ca și stăpânul său și nu era obișnuit cu atingerea umană, la fel ca Val.

Myrtle s-a încruntat.

– Se pare că îi place destul de mult.

Și apoi, ignorând complet avertismentul lui, ea și-a lipit obrazul de cel al lui câinelui. Horace, care și-a scos limba uriașă roz și i-a lins obrazul, l-a făcut pe Val să pară cel mai mare mincinos.

– O, da, pare o fiară înspăimântătoare, așa pare, a spus tânăra cu râsul ei ca un clinchet de clopoțel. Nu-i așa? a mai gângurit o dată la câinele lui. Ești cea mai mare și mai înspăimântătoare fiară.

Horace a gâfâit entuziasmat, lingând-o pe Myrtle și pe celălalt obraz.

Val a strâns din buze.

– Vrei să te oprești? s-a răstit el, nesigur dacă a vorbit cu spiridușul plin de viață sau cu câinele necredincios.

Nici unul nu i-a dat nici o atenție. Cei doi păreau destul de mulțumiți unul de compania celuilalt. În timp ce ei relaționau cu atâta căldură, Val rămăsese pe loc, încrucișându-și brațele la piept și bătând cu nerăbdare din piciorul drept, dorind să-l atenționeze pe afurisitul lui de câine. Ar fi putut să facă o gaură blestemată în univers tot lovind cu piciorul în pământ și tot nu ar fi reușit să-i întrerupă. O nuanță strălucitoare a colorat obrajii tinerei, iar ochii ei sclipeau și străluceau scăldați în cea mai strălucitoare lumină... și a înghețat, cizma lui oprindu-se lent din lovit.

Învăluit în întuneric, ducând o existență marcată de agonie și tristețe, uitase cum era să remarce bucuriile din viața reală. Trecuse atât de mult de când nu mai experimentase nimic în afară de suferință, încât ajunsese să creadă că fericirea pe care o simțise odată, la care fusese martor și pe care o împărtășise, fusese ceva ireal.

Doar ca să se trezească acum experimentând aceleași sentimente aduse la viață de o tânără, o străină, una neatinsă de cruzimea vieții și, prin urmare, capabilă de acel zâmbet larg și sincer care îi lumina obrajii de bucuria care venea din interior.

În cele din urmă, Myrtle și-a dat seama că îi captase atenția. Ea a făcut o pauză și a ridicat privirea.

– Cred că ți-am supărat stăpânul, i-a murmurat ea lui Horace la ureche.

Câinele doar a gâfâit și mai tare. Ea l-a mângâiat pe cap, dar nu a făcut nici o mișcare ca să se ridice.

– Cum îl cheamă?

La primele semne de nervozitate, servitorii fugea din calea lui. Mai bine zis, făceau tot posibilul pentru a-l evita în general. Toți prietenii și familia lui s-au ținut departe de el, preferând să-l lase să se bucure de singurătatea atât de râvnită. Această femeie s-a dovedit a fi singura persoană care nu a făcut-o. El nu știa cum să se comporte sau ce să facă cu ea.

– Horace, a spus el țâfnos.

– Horace? Ea s-a gândit un moment la câine, apoi l-a mângâiat pe vârful capului. Chiar că ți se potrivește ca o mănușă. Ești mare ca un cal.

„Este mare ca un cal, Val... Trebuie să-i spunem Horace..."

Acea amintire a revenit în mintea lui și s-a pregătit pentru valul obișnuit de durere, provocat de acele care-l înțepau și îi străpungeau pieptul, acel loc în care inima lui bătuse cândva, întreagă și fericită. Dar, de data asta, nu a mai apărut.

A dat înapoi, destabilizat de absența singurelor sentimente care îi fuseseră familiare.

– Ce faci aici? a întrebat el, cu vocea aspră.

Myrtle a privit din nou în direcția lui.

Confuzia a făcut-o să ridice din sprânceană.

– Vă mângâi câinele? s-a aventurat ea să spună.

Doamne, oare chiar o făcea pe proasta?

– Pe aici, prin împrejurimi, s-a răstit el, făcând semn spre zona din jurul lor.

Tânăra a strâmbat din nas și părea că, așa strălucitoare și veselă cum era de obicei, nu ar fi fost capabilă să se încrunte cu adevărat.

– Aceasta este proprietatea mea, Excelență, i-a amintit ea. Mai degrabă cred că întrebarea mai potrivită ar fi ce căutați dumneavoastră aici?

Da, aici l-a prins. Era o observație destul de corectă.

– Te-am surprins furișându-te.

– Ei bine, nu prea se poate spune că m-am furișat dacă mă aflu pe proprietățile mele, a spus ea cu blândețe. Nu-i așa?

El a strâns din buze. Așa era, și ea avea *dreptate* în privința asta. Deodată, ochii căprui ai tinerei s-au luminat, iar zâmbetul ei atât de larg a reapărut, la locul obișnuit.

– De ce, ai fost...

Deja clătina din cap. Val nu trebuia să se fi obosit să irosească acea mișcare de negare.

– V-ați făcut griji pentru mine, nu-i așa? a terminat ea și, cumva, acel zâmbet incredibil de larg s-a lărgit și mai mult.

– Nici într-un caz. Nu îmi fac griji pentru nimeni.

Ea a arătat în jos spre Horace.

– Este un câine. Nu o persoană.

– *Hmmm*, a mormăit Myrtle, apoi a zâmbit din nou. Dar m-ați urmărit pentru că erați îngrijorat și vă mulțumesc că v-ați făcut griji pentru mine. Ea a coborât vocea. Cred că doi bărbați îmi supraveghează casa, a spus ea, apoi s-a uitat la el de parcă s-ar fi așteptat să fie la fel de șocat și de îngrozit precum era ea.

El a clătinat din cap.

– Da. Myrtle a ridicat două degete mici, înmănușate. Doi. Știți, bănuiesc că ar putea să fie interesați de colecția de antichități a tatălui meu.

În timp ce ea a continuat să vorbească, el a dat înapoi din motive cu totul diferite. Dumnezeule mare, ce făcuse, o stârnise?

– Și colecția lui este destul de vastă... una dintre cele mai vechi și mai valoroase și toată lumea știe despre comorile lui.

În cele din urmă, ceea ce sugerau cuvintele ei a pătruns prin ceața din mintea lui.

– Vrei să spui că tu crezi că cineva intenționează să fure ceva de la tatăl tău?

Tânăra a dat din cap.

– Exact.

O persoană precum Lady Myrtle McQuoid ar putea fi suspectată de o imaginație debordantă.

– Am încercat să-i spun tatălui și mamei mele, dar *nuuuuuuuu*.

Ea a adăugat mai multe sunete decât ar fi crezut vreodată că pot fi adăugate la un cuvânt cu o singură silabă și, de parcă asta nu ar fi fost o exagerare suficientă, și-a fluturat palmele prin fața ei pentru a da greutate afirmației.

– Ei insistă că domnul Phippen este cel care le-a cerut să-l lase să-și facă treaba, ceea ce mi se pare *extrem* de suspect. Inventarierea articolelor, a mormăit ea pentru sine. A clătinat din cap. Nici măcar nu se pricep la antichități. Deci de ce le etichetau?

S-a uitat la Val de parcă s-ar fi așteptat să dețină răspunsul la acea întrebare. El a încercat cu disperare să urmărească ce naiba spunea ea. Și nu a reușit. A clătinat din cap.

Tânăra a arătat cu degetul în aer.

– Exact. Dacă nu știu care sunt semnificațiile istorice ale pieselor, nu le pot inventaria corect.

– Crezi că acei bărbați au venit să fure?

– Am spus deja asta, nu-i așa?

Așa era. De două ori. Poate chiar de trei ori, dacă punea la socoteală și această discuție. Totul era confuz în acest moment.

La fel se simțea și el și orice altceva care avea legătură cu Myrtle McQuoid.

– Nu de la mine, propriu-zis, a clarificat ea. Ci de la tatăl meu, deoarece este colecția lui... Eu nu am obiecte de valoare. Nu am nici unul pe care să-l fi colecționat eu, a izbucnit ea, iar apoi privirea i-a devenit brusc melancolică. Spre deosebire de fratele meu mai mare, Arran, care are o colecție proprie și a călătorit mult și a văzut lumea.

Ea a privit absentă, de parcă ar fi fost în egală măsură încântată de posibilitatea de a călători și invidioasă pe fratele despre care vorbea acum, iar el era intrigat în acel moment de tânăra din fața lui, care era fascinată nu de suluri de stofă, ci de perspectiva de a vedea o lume dincolo de limitele Londrei.

Tulburat de această revelație involuntară cu privire la tânără, s-a străduit să revină la motivul îngrijorării lui, cel care iscase o discuție care devenise deja mult prea lungă.

– Tatăl tău i-a angajat personal pe acești oameni, a spus Val.

– Da.

– Prin urmare, mă aștept să-i cunoască pe cei pe care i-a angajat.

– Atunci nu-l cunoașteți pe tatăl meu, a replicat ea. Este foarte naiv. S-a uitat fix în ochii lui Val. *Foarte.*

Cuvintele acestea... venite din partea ei? Dumnezeule, ce spuneau toate acestea despre bărbatul care o procrease?

– Dacă, întâmplător, observați că ceva este în neregulă, Excelență – ea s-a aplecat și i-a șoptit – orice, să veniți să mă avertizați.

A afișat o expresie impenetrabilă.

– Ai cuvântul meu.

– Mulțumesc.

Myrtle a afișat încă unul dintre zâmbetele ei însorite și, în mod ciudat, acea sclipire de bucurie nu a avut același efect iritant ca înainte. Deodată, ea a început să mestece vârful mănușii.

– Îndrăznesc să spun că acum, că tot acționăm împreună pentru a-i prinde pe acești nenorociți, cu siguranță putem să spunem că suntem prieteni.

– În mod categoric, nu suntem prieteni.

Nu mai avea prieteni. Și nici nu mai voia. Cu cât mai puțini oameni de care să-i pese, cu atât mai bine. Era mult mai bine așa, pentru că nu mai era obligat să se expună la acel tip de durere pe care o provoca o iubire prea profundă.

– Prin urmare, a continuat ea de parcă nici nu ar fi spus nimic, trebuie să-mi spui Myrtle.

– *Myrtle*, a mormăit el.

Doar că nu a fost chiar atât de groaznic. Mai degrabă... i se potrivea.

Ea s-a încruntat.

– Și eu o să vă spun...?

– Nu.

Ea a strâns din buze.

– *Hmmm*. Atunci o să vă consider genul *acela* de duce.

Nu întreba. Nu o întreba...

– Și care ar fi genul *acela*?

– Cel care insistă să i se spună Excelența Sa. O zi bună, *Excelența Voastră!*

Și, strângându-și coșul și ignorând protestele lui, fetișcana încăpățânată și-a continuat drumul cu un pas sprinten, lăsându-l așa cum se simțea întotdeauna după o întâlnire cu ea – complet și total confuz.

Capitolul 7

„Ce este în neregulă cu numele Myrtle?"

În dimineața următoare, acea voce în egală măsură cam sâcâitoare, dar și curioasă, a destrămat liniștea dimineții și gândurile lui Val, făcându-l să blesteme și să dea drumul la greutatea pe care o ducea în brațe pe caldarâmul acoperit de zăpadă.

Cu un coș pe care-l legăna în mână de parcă ar fi fost o Scufiță Roșie la întâlnirea cu lupul, Lady Myrtle și-a întețit pașii, oprindu-se doar când a ajuns în dreptul lui.

– Eu...

Confuz, așa cum i se întâmpla întotdeauna când se afla în preajma ei, Val a reușit doar să dea din cap.

– Numele meu, a spus ea când a ajuns în fața lui. Ieri, când v-am sugerat să-mi spuneți pe nume, ați spus *Myrrrtle*.

Ea a mârâit imitându-i atât de bine vocea, încât Val s-a trezit zâmbind.

– Vreau să știți, a continuat ea, așa cum a făcut-o atât de des în discuțiile lor, că nu vă învinovățesc. De fapt, sunt de acord cu dumneavoastră.

– Eu...?

Val și-a dat seama că nu era în stare decât să dea din cap.

– Nu mi-a plăcut niciodată numele meu.

Auzind-o spunând acest lucru, s-a tulburat din motive rămase necunoscute.

– Myrrrtle, a spus ea cu voce tare, într-o imitație perfectă a vocii lui cu tonalități grave și baritonale.

Genul de inflexiuni care au sugerat că nu prea era înzestrat cu darul vorbirii. Și era cât se poate de corect, nu avea această abilitate. Nu mai interacționase cu alți oameni.

– Știi că se spune că mi-am ucis servitorii care îmi slujeau la reședință, a spus el într-o încercare de a încheia această discuție și de a o goni.

– Știu, a spus ea fără să clipească. Ar trebui să știți că, dacă v-ați fi abținut, ați mai fi avut oameni prin preajmă care să te ajute, a trâmbițat ea în timp ce a lăsat coșul jos.

Înclinându-se, tânăra rămasă blocată undeva între copilărie și maturitate a început să caute prin troienele de zăpadă neobișnuit de mari pentru Londra bușteni pe care îi scăpase din brațe.

Fără a mai ține cont de partea lui rațională și de decizia lui de a nu se implica în nici o relație cu nimeni, i-a țâșnit de pe buze o întrebare.

– Scuze?

– Așa ar *trebui*, pentru că v-ați ucis servitorii, l-a certat tânăra în timp ce i-a întins încă doi bușteni, pe care i-a aruncat spre pieptul lui.

Val i-a prins cu un gest reflex.

– Asta în cel mai fericit caz. Uciderea servitorilor reprezintă o faptă intolerabilă.

Lady Myrtle s-a oprit în căutarea ei și apoi, aplecându-se, a săpat cu mâinile prin zăpadă de unde a scos un alt buștean.

L-a pus peste grămada din ce în ce mai mare din brațele lui.

Și el a dat iar dovadă de aceeași slăbiciune pentru că nu s-a putut abține să nu-i mai pună o a doua întrebare, de data aceasta una sarcastică:

– Și uciderea altor persoane este tolerabilă?

– Ei bine, aș spune că servitorii merită un respect și o apreciere mult mai mare pentru munca pe care o fac. De fapt, am în minte o serie de stăpâni și de stăpâne care s-au purtat oribil cu servitorii lor și care ar aduce bucurie întregii lumi dacă ar fi suferit un accident sau ar avea parte de un sfârșit rapid precum servitorii tăi.

Nu conta ce povești bizare a scornit ea împreună cu familia ei, cu toate acestea...

– Nu mi-am omorât servitorii, a spus el cu aceeași inflexiune aristocrată și rece, pe care regretatul său bunic a perfecționat-o, aducând-o la cele mai înalte standarde și pe care Val a promis să nu o folosească niciodată.

Dar fusese înainte să se confrunte cu *asta*.

Tânăra l-a bătut peste mâna înmănușată.

– Așa spun toți criminalii.

Tânăra și-a îndreptat spatele și-a strâns fustele, iar el se aștepta – se ruga – să plece. Dar și-a reluat căutările prin zăpadă după ceilalți bușteni.

Iar el, Val Bancroft, ducele de Aragon, s-a simțit complet și în mod iremediabil neajutorat.

În timp ce fredona încet un cântecel vesel, aerul a început să freamăte, umplând cerul hibernal și fluturându-l mai sus, până în paradis – dacă chiar ar exista un astfel de loc în lumea de dincolo.

„Bunul Rege Wenceslas s-a uitat afară.
De sărbătoarea Sfântului Ștefan
Pe când zăpada cădea de jur împrejur
Deasă, pufoasă și netedă..."

Val a înghețat.

„Luna strălucea puternic în noaptea aceea...
Și, deși gerul era pătrunzător,
A apărut un om sărac
Să adune lemne pentru iarnă..."

Tânăra a întrerupt brusc cântecul, iar Val a mulțumit unei divinități în care încetase să creadă, pentru că o făcuse să tacă.

– Ce mă amuză este că și dumneavoastră sunteți un om sărac care adună lemne să se încălzească. Nu *sărac-sărac*, a pălăvrăgit ea în continuare. Dar există diferite *forme* ale sărăciei și, cu siguranță, te regăsești într-una din aceste categorii.

Fără să-i pese în care categorie l-ar fi plasat, dorindu-și doar să o vadă plecată, a deschis gura pentru a-i spune toate acestea când ea a început să cânte pentru a doua oară.

„Pajule, vino lângă mine,
Dacă știi să-mi spui
Țăranul acela cine este?
Unde stă și care este casa lui?"

Și nu a mai simțit nici zăpada înghețată de sub picioarele lui sau frigul pătrunzător al zilei de iarnă – a simțit cum trupul i s-a acoperit de sudoare în timp ce și-a amintit de o altă tânără care cânta la fel de veselă. Cântecul unui înger căzut pe pământ.

„Aduceți-mi carne și vin,
Aduceți-mi aici bușteni de pin:
Tu și cu mine o să-l vedem cinând,
Când o să i le ducem acolo."

Vocea ei se înălțase peste furtuna care șuiera pe la geamurile trăsurii lor și peste vântul care bătea în pereții ei, iar Val râdea și o acompania până când...

Timpul s-a întors cu un scrâșnet înapoi în acel moment. Cu siguranță, l-a ajutat să suporte mai ușor trecutul dureros faptul că melodia cântată pe o altă tonalitate de către tânără, a cărei voce nu semăna deloc cu vocea ca de înger a celeilalte, acea fantomă care încă îl bântuia.

„Sire, noaptea este mai întunecată acum
Iar vântul suflă mai puternic
Mi se oprește inima, nu știu cum
O să mai pot merge mai departe..."

– Încetează cu cântatul, s-a răstit el.

Tânăra s-a oprit brusc, abătându-și atenția de la ceea ce făcea și l-a sfredelit cu o privire aprigă și intensă, dovadă a durerii provocate și a unei sfidări și mai puternice.

În acel moment, pe măsură ce tăcerea se prelungea, el, care încetase să se mai simtă stânjenit în fața cuiva, a fost cuprins brusc de o emoție despre care crezuse că nu avea să mai fie vreodată capabil să o trăiască.

Vinovăția.

Și tânărul, șarmantul crai care fusese odată, ar fi știut cum să facă să dispară tăcerea stânjenitoare și tensionată; ar fi reușit să șteargă privirea încruntată și tristă pe care i-o aruncase și să-i readucă gropițele în obraji. Dar nici nu mai era tânărul acela și nici nu-și mai dorea să mai fie.

Până la urmă, ea a fost cea care a depășit momentul tensionat.

– Asta a fost greșeala lor? a întrebat ea, fremătând de curiozitate.

Mirat, și-a încrețit fruntea.

– Slujitorii tăi..., a continuat ea. Și, fără să-i dea ocazia să facă un comentariu – nu că ar fi avut vreunul în acel moment –, sprâncenele negre ale lui Lady Myrtle s-au ridicat brusc. Desigur că acesta trebuie să fi fost motivul. I-ai ucis pentru că nu ți-a plăcut cum cântau. *Ţţ. Ţţ.* A cloncănit ca o găină. Este o adevărată dovadă de cruzime să omori un servitor vesel doar pentru că fredona și el ceva.

Și, spunând acestea, a continuat să cânte și mai tare. Val a închis brusc ochii și a rostit un blestem greu, care i-ar fi făcut pe mulți bărbați în puterea vârstei să se facă nevăzuți, învârtindu-se pe călcâie și ar fi putut avea rezultate și în alungarea acestei afurisite... dacă nu ar fi cântat din toți rărunchii o colindă blestemată.

Din experiența întâlnirilor lor scurte, dar elocvente, ar fi trebuit să își dea seama că prerogativele lui ducale prin care îi putea porunci să tacă erau inutile în fața încăpățânării ei.

– Ce naiba faci aici?

– Vă fac o vizită, a spus ea.

– Mie?

A dat din cap.

Deci prefera să-și petreacă timpul cu el, un străin și, pe deasupra, unul pe care-l considera ucigașul propriilor servitori?

– Ai familia ta, a spus el ursuz.

Avea ceva ce el nu avea. Cu această amintire patetică și fără rost, a profitat de acest moment pentru a o alunga.

– Și ar trebui să te întorci la ei. Sunt sigur că se întreabă unde ai dispărut.

Era o minciună. Familia ei gălăgioasă și curioasă, care privea mereu spre ferestrele casei lui, era probabil recunoscătoare pentru acest moment de respiro. Doar dacă... El a fost martor la plecarea tuturor celor din familia ei. Cu siguranță, nu au lăsat-o pe tânăra...

– Au plecat, a spus ea încet, confirmându-i întrebarea nerostită.

S-a încruntat. Lui Val nu-i păsa cu adevărat de tânără sau de situația ei, pentru simplul fapt că nu-i păsa de nimeni.

– *Unde* au plecat? a întrebat, incapabil să-și explice de ce acea întrebare i-a scăpat de pe buze.

Dar, sincer, ce familie ar fi plecat și ar fi lăsat o tânără singură, doar cu servitorii lor?

– În Scoția. În vacanța de sărbători.

– Sărbători?

– De Crăciun. A făcut o pauză. Știi, este Crăciunul.

– Englezii nu sărbătoresc Crăciunul.

– Sunt scoțiană.

– *Desigur* că ești, a mormăit el.

Tânăra a dus mâna înmănușată în spatele urechii.

– Ce ați spus?

Știa că era mai bine să nu mai continue discuția.

– Nim...

– Ați spus pentru că sunt scoțiană. Vă informez că există o mulțime de englezi care sărbătoresc Crăciunul.

I s-a strâns stomacul. Știa bine asta.

– *Mulți* domni și doamne, a continuat ființa guralivă, fără a ține cont de tulburarea lui, nelăsând durerea să-și înfigă complet ghearele în el, așa cum se obișnuise deja.

Așa că stătea în fața ei într-o stare de confuzie cumplită, ascultând-o cum debita aiurelile ei despre perioada sărbătorilor de Crăciun.

– Și Jane Austen, a spus ea.

– Tu și această Jane Austen din nou, a mormăit el.

Părea că ar fi pus sub semnul întrebării însăși onoarea familiei sale după privirea îngrozită pe care i-a aruncat-o.

– Am dezamăgit-o profund, s-a văitat ea. Și pe dumneavoastră v-am dezamăgit.

– Asta trebuie să aud și, prin „trebuie să aud", vreau să spun că *nu*...

Lady Myrtle și-a ridicat mâinile în aer; în gestul ei expansiv, l-a lovit în braț cu bușteanul pe care-l avea în mână. Val a mormăit, dar, fiind atât de pornită să sară în apărarea femeii necunoscute, Lady Myrtle nici măcar nu s-a oprit și nici nu și-a cerut scuze.

– Dezvăluindu-ți secretul despre domnișoara Jane Austen, cu siguranță o să înțelegi că ea este cea mai minunată englezoaică din toate timpurile.

– Nu, nu este, a spus el, privirea lui privind pierdută peste umărul tinerei, spre casa lui pustie.

În mod categoric, nu vreo străină pe care nu o cunoscuse niciodată. Existase doar o femeie care ar putea fi considerată singura...

– Cu siguranță că este. Trăiască domnișoara Austen! a strigat furioasă Lady Myrtle.

A simțit un gol în stomac, așa cum se întâmpla de fiecare dată când își amintea cât de fragilă era viața.

– Într-o bună zi, întreaga *lume* o va descoperi pe domnișoara Austen, a continuat tânăra pe un ton reverențios. Va fi considerată drept cea mai cunoscută, cea mai valoroasă și cea mai talentată scriitoare din toate timpurile.

– Shakespeare. Keats. Coolidge. Chaucer.

Lady Myrtle a punctat aerul cu un deget într-o succesiune rapidă pentru fiecare cuvânt pe care l-a rostit:

– Bărbat. Bărbat. Bărbat. Bărbat. Toți sunt *bărbați*.

Ar fi trebuit să își dea seama că ar fi fost mai bine să nu o provoace.

– Cu toate acestea, domnișoara Austen...

– Este o femeie? a întrebat el sarcastic, uimit imediat de faptul că a fost capabil să exprime... orice formă de umor. Chiar și unul sarcastic.

– Exact.

Zâmbetul ei a dispărut, iar fruntea ei ușor prea înaltă și prea lată s-a încrețit.

– Ce făceam?

– Plecai? s-a aventurat el plin de speranță.

Fie din cauză că l-a ignorat, fie pentru că nu-l auzise, fiind absorbită de gândurile ei, tânăra și-a atins bărbia într-un mod contemplativ.

– Unde rămăsesem... Unde rămă... Ochii i s-au luminat. Mi-am amintit! Sărbătoarea de Crăciun!

A mârâit, dar din nou aiurelile ei erau destul de sonore încât să poată să trezească vecinii la această oră timpurie, dacă ar fi existat vreunul, acoperindu-i răbufnirile nervoase.

– Verii mei și părinții lor sărbătoresc *de asemenea* sezonul...

– Care au și ei sângele tău scoțian și împărtășesc aceleași obiceiuri și tradiții și, prin urmare, este evident pentru oricine că întreaga ta familie îl sărbătorește.

A ridicat un deget și i l-a fluturat pe sub nas.

– A, da, dar doar jumătate din familia lor este scoțiană, deoarece mătușa mea s-a căsătorit cu un gentleman englez pursânge. Domnul Francis Smith.

Lady Myrtle a făcut această afirmație și s-a uitat la Val de parcă ar fi trebuit să aibă vreo idee cine naiba era domnul Francis Smith. Totuși, poate dacă ar fi tăcut, dacă nu i-ar fi permis în vreun fel, s-ar fi oprit din pălăvrăgeala ei insuportabilă și l-ar fi lăsat să se întoarcă la casa lui și la suferința lui și...

Se părea că tânăra nici nu se așteptase la nici un fel de comentariu din partea lui.

– Leigh Hunt a susținut ideea reînvierii sărbătorii sezonului de Crăciun. S-a oprit și i-a aruncat o privire pătrunzătoare. Bănuiesc că știi cine este Leigh Hunt?

– Eseistul, a spus el automat, în timp ce se străduia să își explice de ce naiba rămăsese acolo.

Șoc și confuzie. Asta i s-ar fi întâmplat oricărui gentleman, în special unuia care s-a izolat de societate pentru o perioadă atât de lungă ca în cazul lui Val.

– *Hmm, bineînțeles că știi.* Tânăra a ridicat impertinent din sprâncene. Hunt este bărbat.

Val a mârâit.

– După cum spuneam, a continuat ea, aparent mult mai puțin afectată de involuntarul lui răspuns ursuz, deși unul obișnuit și potrivit în acest moment. Regina Charlotte a fost prima care a lansat obiceiul pomului de Crăciun... și mă aștept ca cineva ca tine, care nu știe absolut nimic despre sărbători, să-l considere a fi deosebit de șocant, și...

În timp ce ea vorbea în continuare, o discuție lângă focul din șemineu, care avusese loc cu mult timp în urmă, între el și o altă interlocutoare, o lady care nu făcuse tot posibilul ca să-l enerveze și care fusese capabilă să-l facă să zâmbească, i-a revenit în memorie.

„Au pus brazi în casă de Crăciun, Val... Trebuie să avem unul; pur și simplu trebuie... Imaginează-ți, va fi atât de magic."

Fusese atât de magică.

„Vrei să punem un brad în casa noastră? Atunci, când ajungem la Donneborogh", a spus el referindu-se la moșia sa de la Somerset. „Vom aduce unul, Excelența Voastră."

Râsul ca un clinchet vesel de clopoțel al soției sale i-a invadat ungherele minții, amestecându-se cu bâzâitul produs de tânăra care îi vorbea acum.

– Dar s-ar putea crede că era doar nobilimea, dar nu a fost așa. A fost...

– Nu vreau să vorbesc despre sezonul de Crăciun, a început el, intenționând să-i țină un discurs care să o gonească și să o facă să tacă în legătură cu acest subiect pentru totdeauna.

– Tocmai am făcut-o.

El a vorbit peste ea.

– Și de ce oamenii sărbătoresc.

– Să simtă și să răspândească bucurie, a adăugat tânăra. Cred că asta ar trebui să fie destul de evident și să nu fi necesitat clarificări suplimentare.

– Sau *cum* sărbătoresc, a spus el, ignorând-o.

– Am discutat doar despre câteva aspecte legate de asta.

– Sau ce mănâncă.

– Carne de vită și tocăniță și budincă și...

– Fără discuții despre Crăciun, a tunat el, zburătăcind mai mulți porumbei de pe pervazurile pe care se cocoțaseră, mișcarea furibundă a aripilor lor lăsând în urmă pene care pluteau mai departe pe pământ.

Și dacă ar fi fost un bărbat care să se mai lase încă impresionat de femei, s-ar fi surprins admirând faptul că nu a fugit plângând când i-a auzit urletul și că, în schimb, a rămas, cu picioarele înfipte în pământ, susținându-i privirea.

Într-adevăr, obrajii ei erau mai palizi și ochii mai mari și al naibii dacă nu era ca și cum ar fi dat cu piciorul într-o capcană pentru șoareci atât de mizerabil se simțea, strigând la o lady care era probabil atât de tânără încât nici nu apucase să debuteze în sezonul londonez.

Ar fi trebuit să știe mai bine și să nu se lase pradă unui moment de milă sau de slăbiciune în această privință.

– Numele tău de botez este Oliver? a întrebat ea curioasă.

La acea întrebare bruscă, neașteptată și venită de nicăieri, Val a mișcat capul. Coada legată la ceafă i s-a răsucit peste umărul drept.

– Nu.

– *Hmm*, a murmurat tânăra pentru sine. M-aș fi gândit că, dată fiind aversiunea ta pentru Crăciun, ai putea fi un Oliver Cromwell. El a interzis colindele și petrecerile de Crăciun, scoțându-le în afara legii, pedepsindu-le cu închisoarea.

A făcut o pauză, aparent bine-venită pentru a putea surprinde expresia îngrozită pe care o avea cu siguranță pe chip. Interpretând greșit cauza expresiei, ea a clarificat toate detaliile care nu-l interesau absolut deloc.

– Oliver Cromwell este un politician englez. El a luptat împotriva regelui Charles I în timpul războiului civil din Anglia și...

– Știu cine a fost Cromwell, i-a tăiat-o el printre dinții încleștați.

– ...a condus Insulele Britanice ca Lord Protector din...

– Am spus că știu cine a fost lordul Cromwell, a țipat el pentru a o acoperi.

– Bineînțeles că știi.

Lady Myrtle a fluturat inocentă din gene, dar el nu s-a lăsat intimidat de acea mișcare, așa cum nu credea că exista nici măcar un singur lucru cât de cât nevinovat la ea.

– Cromwell fiind un englez celebru, a fost fără îndoială studiat în perioada pe care ți-ai petrecut-o la Oxford.

– Cambridge, a spus el printre buzele încă încordate.

Tânăra și-a înclinat capul.

– Am fost la Cambridge.

– O, asta este interesant, într-adevăr. Aș fi crezut că un duce ar trebui mai degrabă să fie școlit la Oxford, având în vedere că este mai veche și toate celelalte.

Și, dacă mâinile lui Val nu ar fi fost ocupate cu bușteni pe care-i ținea în brațe, și-ar fi înfipt degetele în tâmple și ar fi apăsat cu putere. Dar ea nu mai vorbea despre Crăciun, așa că s-a mulțumit cu asta.

Myrtle a oftat.

– Ar trebui să plec. La revedere, Excelența Voastră!

Ar fi trebuit să se simtă ușurat – atât de plecarea ei, cât și de faptul că renunțase să-l mai determine să-i spună care-i era numele de botez.

– Myrtle, a spus el când a început să se îndepărteze.

Myrtle s-a întors.

– Val, a spus el ursuz. Numele meu este Val.

Un zâmbet lent i-a apărut pe buze, acea scânteie de veselie și bucurie... A transformat-o într-o persoană extraordinară și într-o femeie cu adevărat fermecătoare.

– Val, a repetat ea, ca și cum i-ar fi testat numele. A dat din cap. Vi se potrivește.

A dat să plece.

Cu toate acestea, curiozitatea lui s-a dovedit prea puternică.

– Ce vrei să spui?

– Știu ce gândiți, a spus ea.

Se îndoia că ar fi știut asta.

– Credeți că numele acesta mă trimite cu gândul la Valentine din Passau, episcopul pustnic, a continuat ea.

Minunea minunilor, Val a simțit cum colțurile buzelor i se ridicau într-un zâmbet uitat.

– De fapt, nu am auzit niciodată de el.

Fără să vrea, Val era bulversat cum de această zvârlugă de femeie a ajuns să cunoască astfel de lucruri.

Din păcate, era o întrebare care urma să rămână fără răspuns.

– Dar originile latinești ale numelui înseamnă „puternic și sănătos", ceea ce... Ei bine, nu am cunoscut niciodată un duce, cu atât mai puțin vreun alt nobil, care să-și taie singur lemnele și să le care în brațe așa cum faci tu.

Și, de data aceasta, când i-a făcut cu mâna și a plecat, s-a surprins ridicând brațul și fluturându-l într-un gest de rămas-bun și privind după ea până a dispărut.

Capitolul 8

De atâtea ori se chinuise Myrtle în copilăria ei să se facă auzită printre ceilalți membri care alcătuiau familia ei scoțiană numeroasă și gălăgioasă.

Pentru a se face observată, și-a canalizat toată energia făcând tot felul de năzbâtii prin care urmărea să le atragă atenția. A cântat cel mai tare dintre toți verii și frații ei. S-a cățărat în copacii din fața ferestrelor de la camerele rudelor sale și, pentru a da o pată de culoare peisajului din jur atunci când priveau afară, a atârnat panglici de ramurile acestora, de unde le spunea povești și le cânta... până când unul dintre frații ei mai mari a fost trimis să o dea jos de acolo de teamă să nu pățească ceva.

Această revenire în siguranță pe pământ se termina invariabil cu o ceartă din partea părinților ei care îi țineau predici despre pericole și cu lamentările fraților ei că au o soră atât de imatură și, până la urmă, se pierduse în mulțime.

Cu toate acestea, niciodată nu s-a întâmplat să fie liniște.

Așezată în scaunul din dreptul geamului din salonul din colț, tremurând sub păturile în care se înfășurase, Myrtle era înconjurată de această tăcere inedită, temută, necunoscută și înfricoșătoare.

A privit spre reședința ducelui. Cel puțin Val era aproape. Și, gândindu-se la el cum stătea în casa aceea mare și pustie, nu s-a mai simțit la fel de singură în a *ei*.

Scâââârț.

A sărit în picioare, cu inima bătându-i nebunește în timp ce și-a îndreptat privirea în direcția acelor zgomote înfricoșătoare scoase de clădirea veche, pe care nu le auzise atunci când familia ei și servitorii lor conviețuiau între aceste ziduri. Dar acum, fiind pustie, totul era amplificat. Și totul era mai înfricoșător.

– Oprește-te! a șoptit ea, cu dinții clănțănind, doar că, de data aceasta nu era doar din cauza frigului. Tremurul acela provenea din frica de a fi singură.

Și apoi a auzit.

Poc! Pauză. *Poc!* Pauză. *Poc!*

Și apoi, această ultimă bătaie a fost urmată de o tăcere absolută. Myrtle a înghețat. Auzea lucruri, era evident.

Era...

Apoi s-a auzit din nou.

Poc! Pauză. *Poc!* Pauză. *Poc!*

O bătaie ritmată, ca și cum persoana aflată de partea cealaltă a ușii nu dorea neapărat să fie auzită, ca și cum ar fi dorit să se convingă că nimeni nu se afla în casă, astfel încât să poată să dea atacul și să se strecoare înăuntru.

Simțind cum i se usucă gura și îi transpiră palmele, Myrtle s-a dat jos de pe scaun, lăsându-și picioarele încălțate doar în șosete să atingă podeaua.

S-a auzit din nou:

Poc! Pauză. *Poc!* Pauză. *Poc!*

Traversând camera în vârful picioarelor, Myrtle a apucat vătraiul de oțel de lângă soba stinsă și rece și, ținându-l strâns, a pornit în direcția de unde se auzea acea bătaie ritmică. În timp ce se deplasa cu rapiditate prin casă, a avut grijă să evite acele porțiuni de podea care scârțâiau insistent. Toată atenția ei a rămas concentrată pe locul de unde se auzea acea lovitură.

În cele din urmă a ajuns pe hol. A fost întâmpinată doar de liniște. Oricine fusese cel care ajunsese la ușa ei încetase să bată.

Pentru că s-au asigurat că nu este nimeni aici. Pentru că știu că reședința este goală...

Stomacul i s-a strâns, chircindu-se și răsucindu-se, la fel cum i se întâmpla de fiecare dată când familia ei insista să se plimbe cu barca pe lacul de pe proprietatea familiei, experiență care se sfârșea invariabil cu ea vomitând în apa aceluiași lac.

Ridicând instinctiv și mai mult vătraiul, strângându-l și mai tare, se îndrepta înainte, evitând ferestrele, în încercarea de a nu fi văzută. Luna a pătruns prin ferestrele de pe zidurile laterale și a luminat holul; umbre înfricoșătoare au început să dănțuiască pe podele și pe pereți, sporindu-i frica ce o cuprinsese și care creștea

din ce în ce mai mult în intensitate. Myrtle și-a mușcat tare buza inferioară, ciulind urechile.

Și apoi a auzit.

Un murmur.

O, Doamne! Erau aici.

Și când aveau să descopere că ea era încă aici, știind care le erau intențiile față de artefactele tatălui ei și că nu mai era nimeni altcineva care...

Gândurile acestea i-au provocat o panică subită, ridicându-i pulsul care îi bubuia în urechi.

Îndreptându-se spre ușă, a întors cheia, a apăsat clanța și, înainte ca fărâma de curaj pe care o mai avea să o părăsească complet, a deschis-o. Pentru că nu fuseseră unse, balamalele urlau și scârțâiau exagerat de tare în liniștea nopții. Dincolo de ușă a întâmpinat-o doar liniștea.

Poate că doar și-a imaginat că a bătut cineva... Poate că s-a auzit de la una dintre celelalte case.

Poate că...

O umbră s-a desprins din întuneric, materializându-se o clipă mai târziu într-o o siluetă masivă, puternică și înaltă care a pășit înăuntru.

Cu un țipăt, Myrtle s-a năpustit înainte, fluturând arma improvizată. S-a auzit o bufnitură, în timp ce intrusul a aruncat pe podea orice ar fi ținut în brațe. Era prea înalt pentru ca ea să-l poată ținti acolo unde își propusese, așa că Myrtle l-a lovit cu vătraiul peste umăr.

– Ieși afară, hoț oribil și mizerabil, a strigat ea, lovindu-l a doua oară.

Individul a blestemat în timp ce se auzea lătratul unui câine. Un blestem cunoscut, rostit de o voce și mai cunoscută. Myrtle a înghețat, cu mâna rămasă ridicată deasupra capului.

– *Vaaaaaal?*

Val, vecinul ei, ducele nervos care insistase să nu se mai întâlnească niciodată.

– La ordinele tale blestemate! a mormăit el, frecându-și brațul.

Ea a tresărit, acoperindu-și gura cu degetele pentru a-și înfunda țipătul produs din cauza șocului, arma alunecându-i din mână și căzând cu zgomot pe pardoseala din marmură, în timp ce și-a dat

seama brusc de efectele acțiunilor ei – și, mai rău, de ceea ce aproape că reușise să facă.

– Ce căutați aici? l-a întrebat ea, înaintând.

Și Horace a întâmpinat-o cu un lătrat vesel – unul care, având în vedere că aproape că îl rănise destul de grav pe stăpânul său, cu siguranță nu-l merita.

– Era să vă omor.

– Nu aveai cum. Ținta ta a fost complet ratată, iar loviturile tale, deși enervante, au fost în mare măsură ineficiente.

Ea s-a rățoit.

– Vă anunț că ținta mea nu a fost ratată.

Horace a lătrat, ca și cum ar fi dorit să vină în sprijinul afirmației sale.

Val a ridicat o sprânceană întunecată.

– Nu-mi vizai capul?

Câinele ducelui și-a coborât căpățâna imensă și a scheunat.

Myrtle a strâmbat din nas.

– *Poate* că l-am avut în vedere.

A observat urma unui zâmbet pe gura lui mereu rigidă și buzele lui perfect ferme? Inima a început să-i bată într-un ritm frenetic pentru a doua oară în această seară; de data aceasta, însă, nu din cauza fricii.

Dar acest sentiment a dispărut la fel de repede precum acele fantezii din mintea ei, spunându-și că și de data aceasta totul trebuie să fi fost doar rodul imaginației sale.

Val și-a îndreptat atenția spre podea și s-a ghemuit, continuând să adune grămada de bușteni care erau împrăștiați pe hol și pe podeaua foaierului.

Ghemuindu-se lângă el pe podea, s-a gândit să dea o mână de ajutor. Între timp, Horace a intrat și mai mult în foaier, adulmecând pereții și marginea scărilor înainte de a se așeza într-un colț.

– Ce sunt astea? a întrebat ea perplexă.

– Lemne, a mormăit Val în timp ce amândoi își umpleau brațele cu bușteni.

– Da, văd asta. Ce faceți cu ele? l-a întrebat când au adunat și ultimul buștean de pe jos și el s-a ridicat în picioare.

– Îți încălzesc casa.

Încă îngenuncheată pe podea, a rămas nemișcată, incapabilă să se ridice. Inima ei s-a oprit o secundă și, pentru prima dată de când familia ei a plecat și s-a trezit singură în casa înghețată, un val de căldură a copleșit-o; s-a prelins pe trupul ei, încălzindu-i fiecare ungher.

El a venit cu... lemne de foc. Pentru că știa că este singură. Pentru că știa că îi era frig.

Nu era doar asta. El o *văzuse*. Poate pentru prima dată în viața ei, fusese văzută. Și nu de familia ei sau tinerele cu care a petrecut ani de zile la doamna Belden.

Doar de el.

Val.

Ea fusese invizibilă atât de multă vreme – aproape o veșnicie –, încât nu știa cum era să existe o altă persoană care să o privească și care, cu adevărat...

Val a închis ușa, lovind-o cu călcâiul cizmei și trântindu-se cu zgomot, și i-a aruncat privirea lui obișnuită.

– Unde naiba sunt camerele tale?

Acel mormăit ursuz, cu o inflexiune destul de nervoasă a risipit imediat viziunea romantică care-i învăluise gândurile.

Myrtle a sărit în sus.

– Camerele mele? a reacționat ea, punându-și o mână peste inima ei, care și-a reluat ritmul alert obișnuit, atunci când era vorba despre orice ar fi avut legătură cu acest bărbat.

A mijit ochii.

– Stai liniștită, nu am de gând să profit de tine, Myrtle.

– Nu m-am gândit la asta, a spus ea repede.

S-ar fi putut să o fi plăcut măcar puțin, cu toate acestea nu-l credea capabil să simtă altceva decât o senzație de iritare față de persoana ei. Și chiar și așa, nu l-ar fi crezut în stare să profite de nimeni.

– Veniți după mine!

A luat-o înainte. Val a urmat-o în tăcere. În momentul în care au ajuns în salonul din colț, a intrat și s-a oprit.

– Acesta nu este un dormitor.

– Nu.

El s-a uitat la ea, iar Myrtle a specificat:

– Aici dorm.

– Aici dormi? a repetat el.

Ea a dat din cap.

– Da, aici.

– Aici?

Enervată de felul în care a repetat tot ce i-a spus, ea a dat din cap încă o dată.

– Da, *aici*.

Și ea și-a chircit degetele de la picioare în podeaua din lemn dur, rugându-se să nu-și dea seama că această cameră oferea cea mai bună panoramă asupra reședinței lui și că alegerea ei se datora faptului că aici se simțea mai aproape de el și mai puțin singură. Rugându-se ca el să nu mai pună și alte întrebări.

– De ce?

Din păcate, ar fi trebuit să se aștepte ca Val, ducele de Aragon, să se comporte complet diferit atunci când era vorba să urmeze calea cea mai simplă și să lase lucrurile așa cum erau.

– Deoarece camerele mele sunt pline de umezeală și prefer această cameră.

– Camerele tale...?

– Acesta este motivul pentru care familia mea a fost nevoită să plece pe perioada iernii. De obicei rămânem acasă, pentru că sezonul sărbătorilor de Crăciun la Londra a fost mereu perioada noastră preferată din an; însă acoperișul nostru curge – a arătat spre tavan, iar el i-a urmărit cu privirea degetul ridicat spre cer – și podelele putrezesc. Ea a făcut un gest spre picioarele ei, iar el s-a uitat în jos. Multe dintre camere și celelalte dependințe sunt foarte afectate de umezeala care pune stăpânire pe clădire, inclusiv camerele mele, și, prin urmare, am preferat să o transform pe aceasta în dormitorul meu... până când familia mea se va întoarce, desigur.

Dacă aveau să se mai întoarcă vreodată. Perspectiva părea din ce în ce mai neverosimilă cu fiecare minut care trecea.

Myrtle părea să-l fi descumpănit pe Val cu explicația ei, iar el a scuturat puternic din cap. Îndreptându-se spre șemineu, el a depus bușteni pe care-i cărase în brațe pe suportul metalic destinat depozitării lemnelor.

– Bucătăriile? Unde sunt? a întrebat el exasperat.

Ea l-a privit perplexă.

– A!

Ridicând un deget, i-a făcut semn să o urmeze. În timp ce mergeau unul lângă celălalt, el a rămas tăcut și totuși, chiar dacă se aștepta să o fi enervat liniștea lui tensionată, ea s-a simțit... în largul ei mulțumită prezenței lui.

– Întotdeauna sunteți laconic?

– Da.

– Așa ați fost mereu?

– Nu.

Și acest răspuns scurt, lapidar, prin care își exprimase refuzul de a face conversație cu ea a sugerat că nu mai dorea și nici nu mai avea răbdare să-i răspundă la vreo altă întrebare.

S-a mulțumit cu acel răspuns monosilabic pe care l-a primit. Și, în timp ce străbăteau în continuare reședința familiei sale, nu a putut să se abțină să nu se întrebe cum fusese înainte. Imaginându-și-l cu acel zâmbet evaziv care uneori îi apărea pe față, transformat într-o expresie de bună dispoziție permanentă și vorbind liber.

Și, cu toate că nu-l cunoscuse în acea perioadă, s-a surprins că tânjea după acea persoană din acele vremuri. Și, amintindu-și ce îi povestise fratele ei, nu avea nici un dubiu că suferința lui Val izvora din pierderea suferită.

Au ajuns în bucătării.

– Acestea sunt, a spus ea în timp ce el rămăsese tăcut, simțind nevoia să audă niște cuvinte rostite de cel puțin unul dintre ei.

El a examinat bucătăriile, chiar mai friguroase decât camerele de deasupra – dacă așa ceva ar fi fost posibil.

În timp ce el a intrat în cameră, Myrtle s-a dat înapoi, rămânând în ușă și și-a strâns mai bine mantia, cuibărindu-se în haina de catifea. Mișcările lui erau metodice, mișcându-se la fel de natural în bucătărie ca și când ar fi fost un servitor născut în această casă. Dar nu era. Era un duce și, cu toate acestea, era un duce care... știa să facă focul.

Myrtle îl privea plină de admirație.

Odată, pe când avea zece ani, familia ei a invitat un magician la una dintre petrecerile lor din timpul verii. Tipul mustăcios, cu puternic accent rusesc, cu o mantie neagră și o lavalieră albă ca zăpada, i-a încântat pe oaspeți cu iluzii și trucuri de magie care au lăsat-o fără cuvinte pe Myrtle, fascinând-o.

Clipele de atunci se asemănau cu cele de acum, în care Val aducea la viață focul din șemineul acela.

Luând câteva lumânări de ceară în mâini le-a așezat în sfeșnicele de bronz; după ce le-a aprins una câte una i le-a dat ei.

Le-a luat fără să spună nici un cuvânt, privindu-l cum s-a dus să mai aducă încă două.

– Nu m-am așteptat ca un duce să știe cum să aprindă focul, a spus ea când au pornit înapoi spre camerele ei improvizate.

– Asta e o întrebare?

Așa ar fi vrut să fie.

– Să presupunem că nu. Dar, după puțin timp, s-a răzgândit. Cum ați învățat să faceți așa ceva?

– Pentru că îmi place să fiu singur, a spus el răspicat. Pentru că îmi place să am libertatea de a nu fi în compania nimănui, inclusiv a servitorilor mei, iar faptul că am învățat să fac totul de unul singur mi-a oferit certitudinea că nu voi fi niciodată dependent de ceilalți, bucurându-mă astfel de singurătatea mea.

– Înțeleg, a spus ea încet, sensul cuvintelor sale și mesajul transmis fiind atât de clar, încât a redus-o la tăcere.

Numai că, în timp ce și-au continuat călătoria prin reședința întunecată, oprindu-se din când în când pentru a aprinde câte un felinar de pe holuri, ea și-a încrețit fruntea.

În ciuda dorinței lui de a fi singur, despre care a vorbit cu atâta ardoare, a venit până aici. Fără ca ea să-i ceară, fără ca ea să-i dea vreun indiciu că ar fi avut nevoie sau că și-ar fi dorit asta, el a venit la ușa ei cu un braț de lemne și s-a oferit să-i aprindă focul, astfel încât ea să poată beneficia de lumină și căldură. Un alt val de furnicături fierbinți i s-a răspândit prin vene.

În momentul în care au ajuns în salonul din colț, Val s-a îndreptat spre șemineu. Lăsându-se în genunchi, a început să aprindă focul și acolo. În același timp, i-a dat câteva instrucțiuni rapide despre cum să-l mențină aprins.

Nu a trecut mult timp până când un foc sănătos s-a aprins în acele grătare și căldura s-a revărsat dinspre flăcările înalte și jucăușe.

– Ai tot ce-ți trebuie? a întrebat-o.

– Cred că da.

Un mic oftat i-a scăpat de pe buze în timp ce a venit mai aproape de foc; și-a întins mâinile înmănușate încălzindu-le în fața focului.

– Cred că toată viața mea nu am știu să apreciez confortul oferit de lucrurile simple și nu le-am acordat importanța pe care o meritau, a murmurat ea. Îndrăznesc să spun că niciodată nu o să mai consider că este de la sine înțeles ca toate holurile să fie luminate și focul să fie aprins în șemineu, sau ca mâncarea să fie gătită și servită de personalul de la bucătărie.

Pentru a accentua această afirmație, stomacul ei a chiorăit, jenant de tare.

Val a mormăit și s-a răsucit pe călcâie. A avut nevoie de un moment ca să își dea seama...

– Plecați, a izbucnit ea în timp ce el se apropia de ieșirea din cameră.

Și pentru o clipă, ea a crezut că intenționează să-și continue pașii, fără să-i mai adreseze nici un alt cuvânt, de parcă ea nu i-ar fi spus nimic.

Când, deodată, pe neașteptate, el s-a oprit și s-a uitat spre ea, ezitând.

Apoi, încet, s-a întors și, fără să spună vreun cuvânt, s-a așezat pe jos lângă foc, iar ea s-a lăsat pe podea, lângă el, imitându-l, strângându-și genunchii la piept și înfășurându-și brațele în jurul lor. Și-a sprijinit bărbia pe genunchii ei strânși și s-a uitat la flăcările care dansau în șemineu.

– Încă din copilărie... nu am rezonat niciodată cu restul familiei mele, a mărturisit ea. Am fost întotdeauna cea mai greu de disciplinat, în perioada în care ei puteau să ne disciplineze temperamentele. Și, în rarele ocazii în care *doream* să am parte de liniște, fiecare ungher al casei răsuna de țipetele lor asurzitoare.

Un zâmbet trist i-a curbat colțurile buzelor.

– Casa mea a fost întotdeauna zgomotoasă. Am două surori și trei frați și veri care sunt mereu prin preajma noastră și, în ciuda familiei mele numeroase, întotdeauna m-am chinuit să mă integrez.

S-a oprit, punându-și obrazul pe genunchi și s-a uitat la el.

– Aveți frați?

– Unul, a spus el. Un singur frate.

A surprins-o cu viteza cu care a răspuns, pentru că răspunsurile lui de până atunci au fost mereu reticente, ca și când orice mărturisire pe care ar fi făcut-o ar fi fost scoasă cu forța.

– Frații mei sunt destul de guralivi; sunt tot timpul gălăgioși. Fratele dumneavoastră cum este?

– Cred că s-ar potrivi perfect cu cei din familia ta.

Și, dintr-odată, i-a trecut prin fața ochilor o secvență cu ea, alături de Val, înconjurați de familiile lor, într-un tablou fericit de Crăciun, cu râsete și cu Val zâmbind și... Cu inima bătându-i năvalnic, ea a dat deoparte gândurile iraționale, neștiind de unde au apărut. Sau de ce sufletul ei încă se mai agăța de această imagine.

Dregându-și glasul, și-a reluat discuția.

– Ei bine, sunt întotdeauna zgomotoși și mie îmi place să citesc.

– Domnișoara ta Austen. Și-a dus un deget la buze. Ai cuvântul meu că nu îți voi trăda încrederea.

Conștientizarea faptului că el îi cunoștea atât pasiunile, cât și secretul ei cel mai mare, pe care nu-l împărtășise nimănui, și că a vorbit atât de firesc și fără dispreț i-au umplut inima cu o căldură minunată.

Ea a dat din cap.

– Scrierile ei sunt... credibile. Ea descrie o lume pe care orice persoană ar putea să o perceapă și să o înțeleagă.

Se aștepta ca el să-i respingă aceste opinii, așa cum o făcuseră profesorii și familia ei când încercase să discute despre noua ei pasiune pentru citit. Doar că el nu a făcut-o, și Myrtle s-a relaxat și mai mult în aceste discuții libere cu el.

– De atâtea ori, am dorit să mă bucur de liniște. Am visat la o casă extrem de liniștită și lipsită de tot acest vacarm de care am parte atât de des. Myrtle și-a întors privirea spre flăcările dansante. Dar faptul că acum sunt absolut singură, îmi lipsește zgomotul și urăsc tăcerea. Acest lucru... mă sperie, a mărturisit ea, așteptând ca el să-i dea unul dintre răspunsurile sale disprețuitoare.

– Și eu obișnuiam să urăsc tăcerea, a spus el pe un ton calm, uimind-o cu acea mărturisire și făcând-o să-și miște capul într-o parte.

Oricum, de data aceasta, ochii i-au rămas fixați pe focul pe care l-a adus la viață în șemineu, cu privirea pierdută.

– În tăcere, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă confrunt cu regretele mele și cu amintirile... trecutul se dezlănțuia în acele momente. Până într-o zi, când m-am forțat să înfrunt acea tăcere. M-am forțat să mă opresc și să ascult dincolo de propriile

mele gânduri chinuitoare și de liniște și am descoperit că există o pace în acea liniște. Am ajuns să constat că nu era ceva de temut, ci o senzație pe care ar trebui să o îmbrățișez cu recunoștință pentru felul în care mi-a permis să mă concentrez.

Cât de singur trebuie să fie. Nici de data aceasta nu a încercat să-și ascundă privirea scrutătoare; nu a putut. Myrtle îl privea, cu ochii ațintiți asupra lui, în timp ce el pur și simplu urmărea focul, dorind să afle mai multe despre el și despre durerea care răzbătea din fiecare cuvânt pe care îl rostise, mai profund ca niciodată.

– Aceste amintiri... erau despre soția dumneavoastră? s-a aventurat ea.

Erau despre soția lui...?

Inima i-a luat-o razna, iar mintea-i urla pentru a-l forța să se ridice și să plece cât mai repede și cât mai departe de această casă și de întrebările tinerei.

Pentru că el nu vorbea despre soția sa.

Pentru că oamenii nu îl întrebau despre ea. Chiar și fratele său, în încercarea lui de a-l convinge pe Val în fiecare an să meargă la petrecerile de Crăciun, făcea niște aluzii vagi la acea zi, dar niciodată nu întrebase sau nu vorbise despre asta.

Cu toate acestea, Val a rămas pe loc, fără a fi enervat sau neliniștit de ușurința cu care această femeie vorbea acum despre pierderea suferită și despre trecutul său. I-a aruncat o privire grea și a scos un *țâțâit* dezaprobator.

– Ai plecat urechea la bârfe, nu-i așa?

– Fratele meu a menționat că sunteți văduv.

– Bârfe, a spus el cu răceală.

Și, destul de ciudat, asta l-a calmat. I-a amintit că Myrtle McQuoid era doar o străină și nimic altceva pentru el.

– Este și o bârfă, dar, în egală măsură, și o confirmare a situației dumneavoastră, respectiv, că sunteți, dacă este adevărat, văduv. S-a oprit o clipă. Sunteți?

Doamne, era îndrăzneață. Nu putea să se gândească nici măcar la o singură persoană, inclusiv la femeia care îi dăduse viață sau la fratele care avea același sânge cu al lui, căreia să-i fi trecut vreodată prin cap să vorbească atât de liber și de deschis despre Dinah. Poate de aceea s-a și surprins răspunzându-i.

– Sunt.

Val și-a frecat obrazul.

– Ați iubit-o foarte mult?

A împietrit, cu privirea pironită în față.

– Da, a spus el calm. Am iubit-o din toată ființa mea.

Și, cu dispariția ei, acele frânturi din el care existaseră cândva au murit odată cu ea. Lumina din el fusese stinsă și toată căldura din interior se transformase în răcoare.

– Este o pierdere din care nu am să-mi mai revin niciodată.

O mână i-a acoperit-o pe a lui, caldă și moale, o atingere care era delicată și hotărâtă, iar Val și-a coborât privirea. Ciudat, fusese atât de sigur că avea să se transforme într-un bloc de gheață, și, cu toate acestea, a simțit doar căldură la atingerea fină a acestei femei.

– Îmi pare rău.

Îmi pare rău.

La moartea lui Dinah, câte mesaje nu îi fuseseră trimise sau câți nu îi prezentaseră condoleanțe, și foarte mulți dintre apropiați i-au transmis întocmai cuvintele pe care le rostise această femeie.

– Sunt convinsă că aceste cuvinte sunt incredibil de... lipsite de orice conținut, a spus ea încet. Dar atunci, când suferi o astfel de pierdere, ce cuvinte ar fi potrivite?

Nici unul. Nu era nici unul.

– Nu-l lăsa să se stingă, a spus el, ridicându-se în picioare. Trezește-te din când în când și atâță flăcările; dacă nu, se va stinge.

– Plecați, a spus ea.

Și-a imaginat regretul din vocea ei? Nu, nu și l-a imaginat. Începând cu fiecare gând și terminând cu fiecare emoție, tânăra era ca o carte deschisă.

– Da.

– Bineînțeles că plecați, a spus ea în grabă, obrajii ei căpătând o nuanță de roz, înroșindu-se într-un mod absolut adorabil.

Se temea să fie singură.

Persoana în care se transformase ar fi rămas absolut impasibilă, pentru că era o străină și, chiar dacă nu ar fi fost, cu siguranță nu era problema lui. Atunci, ce era cu senzația aceasta care l-a țintuit de podea, făcându-l să ezite să plece?

A dat înapoi.

Ezita să plece? Ce fel de nebunie îl apucase acum?

– Myrtle, a spus el, apucându-și pălăria și așezând-o pe creștet.

Tânăra și-a înclinat capul spre el.

– Val.

Și ar fi pariat că accentul pe care l-a pus pe numele său a sunat mai degrabă ca o declarație legată de formalismul pe care el l-a reînviat în relația dintre ei.

Așadar, a plecat, aproape luând-o la fugă înapoi spre casa lui, temându-se că, dacă nu reușește să pună distanță între ei, nu s-ar mai fi simțit în stare să facă un gest atât de eroic.

A închis ușa casei sale și s-a sprijinit de panoul de lemn. Așezat lângă el, Horace a ridicat capul.

– Așa este cel mai bine, a spus Val cu fermitate.

Numai că se întreba, pe când stătea acolo singur cu câinele său, învăluit în tăcerea casei, de ce nu mai avea sentimentul că procedase corect? De ce s-a surprins dorindu-și să fie încă vizavi, în compania unei tinere care zâmbea prea mult și cânta și mai mult?

Capitolul 9

Am iubit-o din toată ființa mea...

Acum totul avea sens.

Acum *el* avea sens.

Odată cu trecerea în neființă a soției sale, sufletul lui fusese distrus.

Cum ar putea un bărbat sau oricine altcineva să-și revină după durerea unei astfel de pierderi? Să fi găsit iubirea vieții tale, să fi avut parte de cea mai mare fericire, și apoi totul să se năruie. Și cu ce rămăsese? Nobilii curioși din înalta societate, aidoma celor din familia ei, cu nasurile lipite de ferestre, urmărindu-l pe furiș... tratându-l ca pe un fel de ciudățenie de la circ. Era oare de mirare că era rece, distant și sumbru? Ce motive ar fi avut să zâmbească?

Privind la focul pe care i-l aprinsese și de care, începând cu noaptea trecută, avusese grijă să nu se stingă, Myrtle a mai pus, absentă, încă un buștean. Apoi, luând vătraiul, a împins bușteanul, amestecând cenușa. Și a privit în gol cum flăcările cuprindeau marginile lemnului, înnegrindu-le înainte de a-l mistui, înghițindu-l într-o mare vâlvătaie care răspândea o căldură bine-venită.

Și, cu toate acestea, ea nu a simțit-o. Nu putea simți această căldură. Nu în totalitatea și nu așa cum ar fi trebuit.

Nu după cele aflate despre Val seara trecută. Tot ce știa era că, în ciuda suferinței și dorinței lui cele mai arzătoare, de a rămâne singur – de care nu se îndoia o clipă –, venise la ușa ei să-i aprindă focul, pentru că știa că avea să rămână în întuneric și că avea să stea în frig. Și generozitatea acelui spirit, cavalerismul lui Val, a lăsat să se întrevadă puțin din bărbatul care fusese înainte. Cât de norocoasă trebuie să fi fost soția lui!

Și, cu siguranță, că Myrtle era o persoană lipsită de inimă pentru că și-a dat seama că era invidioasă pe o fantomă pentru că avusese parte de un bărbat ca Val și pentru că fusese atât de intens

și de profund iubită de el, încât, din momentul în care murise, el încetase să mai fie un bărbat care zâmbea.

Dar a meritat să simtă asta. O, și cât de mult simțise. Gânditoare, a lăsat din mâini unealta de oțel, s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre fereastra de la care putea observa intersecția celor patru străzi londoneze. Totuși, privirea ei a rămas țintuită într-un singur loc. De data aceasta nu a fost impulsionată nici de indiscreție, nici de curiozitate. Nu mai era vorba acum de curiozitățile legate de ciudatul ei vecin.

Era vorba despre el, Val Bancroft, ducele de Aragon – omul.

Și-a strâns brațele în jurul corpului. Cum era să fi iubit atât de profund sau, în cazul regretatei sale soții, să fi avut parte de dragostea unui astfel de bărbat? Un bărbat care nu voia să aibă nimic de-a face cu nici o altă femeie, sau cu lumea în general, pentru că inima lui se dăruise în totalitate?

Din nou, monstrul cu ochi verzi și-a înfipt colții în conștiința lui Myrtle și mintea ei s-a fixat acum pe bărbatul care locuia în acea casă.

El...

O umbră a scăpărat dedesubt, iar inima a început să-i bată nebunește în timp ce se străduia să-l zărească. Și apoi a înghețat.

Erau... ei, din nou. Leul și bursucul, așa cum începuse să-i numească pe cei doi. Toate gândurile ei despre Val s-au risipit instantaneu, pe măsură ce frica își făcea loc în mintea ei. În cele din urmă, avea să vină și ziua când întreaga echipă a domnului Phippen avea să se prezinte la ușă, gata să înceapă munca. Ea hotărâse deja că, în cazul în care s-ar întâmpla așa ceva, pur și simplu i-ar întâmpina și le-ar explica că a avut loc o schimbare în programul familiei și le-ar cere să plece.

Doar că acum nu era vorba despre un aflux constant de muncitori. Nu instalaseră nici un fel de echipament. Erau doar ei doi: leul și bursucul. Și, la fel ca în celelalte două ocazii precedente, când îi observase fără ca ei să știe, au studiat cu atenția casa, precum un micuț cerșetor prin vitrinele de cristal ale cofetăriei lui Gunter.

Cu degetele tremurânde și cu dinții clănțănind, a întins mâna spre zăvorul ferestrei; bâjbâind după cârligul de metal, ea a reușit să-l elibereze și să-l deschidă.

Câteva păsări cocoțate pe marginea pervazului și-au luat zgomotos zborul, fâlfâind speriate de această mișcare neașteptată. Un val de frig a năvălit în cameră, întâmpinând-o, izbind-o pe Myrtle cu violența acelei dimineți de iarnă.

Cei doi bărbați de dedesubt au ridicat brusc privirea.

– B-bună ziua, domnilor! a strigat ea, rugându-se ca această bâlbâială să fie pusă pe seama faptului că tremura de frig și nu de frica ce i-a tulburat judecata. F-Familia mea și-a amânat plecarea și va rămâne până de Crăciun. A făcut intenționat o pauză pentru a spori efectul spuselor ei. Deși i-au trimis vorbă domnului Phippen, a susținut ea, încrucișându-și degetele la spate. Și sunt sigură că ați aflat deja despre amânarea începerii reparațiilor.

Leul s-a scărpinat în frunte, sau mai degrabă în locul în care, fără îndoială, ar fi trebuit să fie sprânceana. Buclele dese și roșcate care-i atârnau pe față nu-i dădeau altă opțiune decât să se scarpine prin părul care-i cădea pe frunte.

– Nu ne-a spus nimeni nimic despre o schimbare de program.

– Evident. A scos un sunet dezaprobator. Îmi pare foarte rău că șeful dumneavoastră nu v-a informat. Eu... Myrtle s-a oprit în mijlocul propoziției și a privit peste umăr, cu o reacție exagerată. Ce a fost asta, mamă? a strigat ea în direcția unui părinte imaginar. Da... știu... le voi închide. Vin și eu imediat.

Întorcându-și privirea, s-a uitat la cei doi bărbați de dedesubt. Myrtle a tresărit, mimând surpriza de a-i mai vedea acolo, așteptând.

– Iertați-mă! Am fost solicitată să ajut cu decorațiunile de Crăciun care urmează să fie agățate în brad.

– Rămâneți până la Crăciun?

Cel care a întrebat a fost leul, iar ea a început să bănuiască că celălalt tip de lângă el – cel îndesat și corpolent – era genul mut, incapabil să scoată vreun sunet, ci doar să privească.

– *Întreaga* familie?

– Da, a exclamat, lipindu-și un zâmbet larg pe obraji. Toți opt. Mama și tatăl meu, împreună cu frații mei mari, *foarte* mari, și cu cele două surori ale mele. V-am spus că frații mei sunt foarte mari? Și verii mei sunt aici. Împreună cu mătușa și unchiul meu, a adăugat ea. Simt că vom avea parte de o vacanță minunată.

Ajunge, Myrtle. Oprește-te acum.

A aruncat o altă privire înapoi spre ușă.

– Viiin, a strigat ea, adăugând mai multe silabe pentru a da o notă de sinceritate și de iritare. Întorcându-se încă o dată spre perechea tăcută, care se uita cu îndrăzneală în sus, le-a făcut un semn scurt cu mâna. Domnilor, vă urez un Crăciun fericit!

Acestea fiind spune, Myrtle a tras ferestrele și le-a închis bine, le-a zăvorât și a plecat în grabă. Sau, mai bine zis, s-a repezit cu capul înainte spre draperiile de catifea aurie. Cu inima bătându-i nebunește în piept, Myrtle a rămas nemișcată, neîndrăznind să se miște sau să respire.

Înghițiseră minciuna?

Fusese foarte convingătoare, dacă putea să se laude singură.

Dar, mulțumită lui Val, acum ieșea fum pe coș, iar noaptea se zărea licărirea lumânărilor și a focurilor pe care le aprinsese. Mușcându-și interiorul obrazului, Myrtle a apucat perdeaua și a tras puțin de ea, lăsând o mică crăpătură prin care putea privi afară fără a fi observată.

Perechea a rămas pe loc, amândoi având o expresie sceptică pe figură, scărpinându-și frunțile cu mișcări în oglindă, identici în acțiuni, dar diferiți ca aspect. În alte circumstanțe, ar fi fost amuzată de impresia pe care o lăsau.

Plecați, se ruga ea în tăcere. *Pur și simplu, plecați...*

Au trecut câteva momente care păreau să dureze o veșnicie până când perechea s-a îndepărtat în grabă, cu o iuțeală în pașii lor care sugera nu neapărat că erau decișI să plece, ci, mai degrabă, că nu voiau să fie observați.

Și, indiferent de câte ori și-a spus că avea o imaginație bogată și că vedea pericolul acolo unde nu era cazul, frica o copleșea, strângându-i și întorcându-i stomacul pe dos.

Chiar atunci, leul a privit înapoi. Myrtle a sărit de lângă fereastră, fluturând draperiile, iar ea s-a rugat ca ei să nu fi observat și nici să nu fi apucat să o zărească stând acolo, uitându-se după ei...

A rămas pe loc, auzind doar ticăielile ceasului Ormolu aflat deasupra șemineului, numărându-le, *unu-doi-trei-patru-cinci...*

A numărat până la două sute și nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic, în afară de șuieratul disperat al crivățului și trosnetul focului în șemineu.

Dar, dacă cei doi străini n-ar fi crezut-o și ar fi avut de gând să intre cu forța în casă, nu ar fi făcut-o deja? S-a dat înapoi, mergând cu spatele spre foc, în timp ce privirea ei i-a rămas pironită în ferestre.

Sau poate că nu au plecat. Poate că spionează chiar acum pe la ferestre, așa cum ai încercat să-i faci și tu lui Val.

Și dacă așa era? Dumnezeu s-o aibă în pază, dar nu ar fi avut nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama că încăperile erau goale și că familia ei lipsea și că Myrtle rămăsese singură în toată casa.

Înghițind în sec, Myrtle și-a întins degetele tremurânde, bâjbâind după vătraiul de metal. Degetele au atins oțelul rece și a amestecat jarul, adăugând încă un buștean pentru a fi sigură că focul nu avea să se stingă... înainte de a pune vătraiul deoparte.

Iuțind pașii din cauza fricii, ea a plecat grăbită în căutarea singurei persoane în afară de acea pereche de străini care mai rămăsese în Londra.

Val.

Numele lui era o litanie șoptită în mintea ei, o reamintire a faptului că nu era singură. Nu era complet singură. El era aici. Și da, nu o voia prin preajmă. De fapt, nu voia să aibă de-a face cu ea, dar se dovedise și destul de amabil încât să nu-i întoarcă de tot spatele.

Și, cu acest gând care i-a dat speranță și credință, și-a iuțit pașii și s-a îndreptat spre bucătării. După ce a mai pus câțiva bușteni pe foc, a adus lumânările de ceară și sfeșnicele în care stăteau; aprinzând câte două odată, le-a dus cu grijă la etajul principal și le-a așezat pe pervazuri.

A făcut, în total, douăsprezece drumuri, cărând două duzini de lumânări.

Odată treaba terminată, Myrtle a fredonat în șoaptă un colind de Crăciun.

Acum, trebuia să mai facă un drum. La urma urmei, nu exista decât o singură modalitate sigură de a-l face să coopereze. Animată de acest gând, Myrtle a apucat cel mai mare coș de răchită și a făcut un ocol rapid.

Capitolul 10

După ce a plecat de la Myrtle seara trecută, Val hotărâse că acea interacțiune dintre ei avea să fie și ultima. Îi mărturisise ei, o străină, mai multe decât dezvăluise oricui în ultimii ani despre viața lui. Despre Dinah.

Din păcate, se părea că soarta părea să nu țină cont de aceste eforturi.

Sau, mai bine zis, *ea* nu ținea cont.

Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham!

Horace a lătrat, s-a repezit spre intrare și s-a ridicat pe picioarele din spate, astfel încât labele i se rezemau de ușă.

Câinele a început să scâncească și să zgârie ușa.

Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham!

Și Val a știut. Dacă nu ar fi reușit să-și dea seama după reacția plină de neliniște a câinelui său, i-ar fi fost limpede, după ritmul vioi al acelei bătăi în ușă, care era identitatea persoanei aflate de cealaltă parte. Știa că nu era fratele lui, întors ca să-l convingă să i se alăture mamei lor pentru sezonul sărbătorilor. Știa că nu era nici vreun micuț cerșetor sau vreun sărman care bate cu disperare pe la uși. Sau oricine altcineva... dintr-un simplu motiv: oamenii nu îi băteau la ușă. Acesta fusese și unul dintre motivele pentru care îl scutise fără să clipească pe Jenkins de această responsabilitate, pe perioada în care servitorii erau plecați.

Val și-a dus vârful degetelor la tâmplă și s-a lovit de mai multe ori. O, cât de mult și-ar fi dorit să nu fi dat dovadă de bunăvoință față de ea. Pentru că nu voia s-o mai vadă. Nu voia să vadă privirea aceea plină de milă care-i apăruse în ochii ei sinceri după discuția lor.

El voia pace și liniște și voia ca familia ei blestemată să vină să o ia și...

Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham!

– Hristoase! a șuierat el, cuvintele lui fiind mai mult o rugăciune și nu doar o simplă exclamație.

Nu pleca din fața ușii pentru că era o fetișcană încăpățânată. În timp ce mergea dinspre bibliotecă spre hol, Val și-a împietrit inima, hotărât să păstreze ridicate acele ziduri groase din jurul lui.

A deschis ușa în spatele căreia Myrtle stătea cu pumnul ridicat, ca și cum ar fi vrut să lovească, mișcarea lui întrerupând cea de-a patra bătaie zgomotoasă.

– Val, a rostit ea, gluga ei adâncă și mantia enormă dându-i aspectul unui copil care se îmbrăcase cu ce găsise prin dulapul mamei.

– Sunt ocupat, i-a spus el pe un ton răspicat și a dat să închidă ușa.

Fata s-a strecurat pe sub brațul lui și a pășit înăuntru. S-a oprit doar pentru a-l mângâia pe Horace pe capul său enorm, cu o mișcare prelungă.

– Nu vă răpesc prea mult timp, l-a anunțat ea, împingând pe spate gluga căptușită cu blană și dezvăluind acea claie de bucle, care în fiecare zi de când o cunoscuse deveniseră din ce în ce mai rebele, la fel ca și stăpâna lor.

Întotdeauna avusese o preferință pentru blonde, și, cu toate acestea, era de părere că acele șuvițe negre ca miezul nopții cu vârfurile strălucitoare, fără vreo speranță să fie strânse sau îmblânzite, i se potriveau perfect. Era o zână pusă mereu pe șotii. O sirenă care ajunsese pe țărm și își păstrase încă farmecele și își arunca încă plasa prinzându-i în mreje pe căpitanii nesăbuiți și pe bărbații din împrejurimi și...

– Știu la ce vă gândiți, a intervenit Myrtle, făcându-l să abandoneze calea aceea nebunească în care se afundase purtat de gândurile lui.

Cu o mișcare scurtă, dar energică din cap, a închis ușa.

– Mă cam îndoiesc, a mormăit el.

În jurul picioarelor ei, Horace se învârtea fericit, cu mișcări greoaie și stângace din cauza faptului că șchiopăta. Spre deosebire de Val, câinele nu a avut nici cea mai mică intenție de a-și masca entuziasmul față de prezența vizitatorul lor din acea dimineață.

O, Doamne, ce nebunie îl mai apucase, cu acele gânduri patetice, idilice despre această femeie – ca să nu mai vorbim că era vorba

despre o femeie oarecare. Și în special despre această gură-spartă, cu talentul de a-i enerva pe cei din jur.

Myrtle a zâmbit larg și apoi i-a arătat un coș pe care nu-l observase până în acel moment. Ridicându-l în dreptul ochilor, i l-a fluturat pe sub nas. Iar Val se chinuia să găsească în ochii ei măcar o fărâmă din mila cu care se așteptase să fie întâmpinat în acea dimineață. În schimb, a avut parte doar de zâmbet. S-a uitat la zâmbetul ei strâmb, cu două rânduri de dinți care, chiar dacă avea o gură mare, păreau să se lupte pentru a-și câștiga locul. Totuși, acel zâmbet, cu două gropițe mari, era fermecător.

A mai scuturat încă o dată coșul.

– Am venit cu bunătăți coapte în cuptor.

Lângă ea, Horace a scheunat și a scâncit, ridicând o labă spre acel coș de răchită. Și a mai fost un alt detaliu care îi scăpase, din cauză că fusese absorbit de iureșul gândurilor sale haotice.

Mirosul atrăgător de mere și zahăr umplea încăperea și el a adulmecat o dată.

– Iată, nu este corect să te fac să aștepți, a gângurit ea pe acele tonuri înalte pe care le rezervase pentru câinele lui, iar apoi, uitând dintr-odată de Val, a scos o tartă mică și i-a întins-o câinelui.

Horace a hăpăit dulcele acela dintr-o singură înghițitură, lingându-i degetele.

Tânăra a râs și l-a mai mângâiat o dată.

Toată lumea se temea de câinele lui. Dar femeia aceasta a fost singura care l-a tratat pe Horace ca pe un cățeluș enorm. Totul în privința ei... îl descumpănea. Și nu voia să fie tulburat, fir-ar să fie de treabă! Val dorea să calce în siguranță pe un teren stabil, să se simtă stăpân pe el, să fie omul în care se transformase de la moartea lui Dinah – un singuratic. Iar ea se pusese de-a curmezișul în drumul lui spre singurătate.

– Trebuie să pleci, a spus cu răceală, rostind aceste cuvinte cu toată răceala de care era în stare, astfel încât să o facă să plece.

– Da, a fost de acord ea.

Tânăra a făcut o pauză și a aruncat o privire peste umăr, de parcă ar fi căutat ceva. Sau pe cineva?

– Dar am nevoie să veniți cu mine. Myrtle s-a aplecat și și-a coborât vocea într-o șoaptă ridicol de puternică. De aceea am adus bunătăți. Să vă mituiesc.

– Să mă mituiești? a repetat el.

– Vă tachinez. Zâmbetul ei a devenit și mai larg. Ei bine, cam așa ceva. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră și m-am gândit că ar fi politicos să vă răsplătesc cu produse de patiserie pentru gestul dumneavoastră.

S-a uitat o bucată bună de timp la ea, fără să scoată nici un cuvânt, în timp ce ea nu încetase să-i zâmbească. I-a vorbit fără mila cu care se așteptase să fie întâmpinat în acea dimineață, ci, mai degrabă cu toată căldura obișnuită dintre doi prieteni de o viață.

Tocmai Val, el cel care nu mai avea prieteni.

– Ți-ai pierdut mințile, a spus el în cele din urmă.

– Deloc, l-a ironizat ea. Oricum mergeam acolo și doar am mai adăugat ceva la ceea ce comandasem. Myrtle a aruncat o privire spre Horace. Și am mai adăugat câteva și pentru tine, băiete!

Băiete? *Băiatul* a lătrat fericit, iar coada lui uriașă a lovit zgomotos podeaua de marmură într-un ritm rapid ca un staccato.

Tânăra i-a răsplătit bucuria canină cu încă un produs de patiserie.

– Ajunge, a spus Val cu fermitate, iar zâmbetul lui Myrtle a dispărut instantaneu, iar câinele lui a tăcut, privindu-l cu ochi mari, acuzatori, triști.

Nu mă voi simți vinovat... Nu mă voi simți vinovat...

Formula magică nu l-a ajutat. I-a amintit încă o dată prin prezența acestei tinere și, prin răspunsul scurt pe care i-l dăduse, că era încă capabil să aibă remușcări. Nu, să simtă ceva. Acesta a fost motivul pentru care, atunci când a vorbit din nou, și-a domolit vocea – atât cât a putut – deși avea încă o tonalitate aspră.

– Nu ar trebui să fii aici.

– Pentru că am putea fi văzuți împreună?

– Exact...

– Dar nu este nimeni în jur.

– Am trei servitori aici.

O afirmație care ar fi pus pe fugă orice lady adevărată, de teama de a nu-și compromite reputația.

Ea a clipit.

– Vorbești serios?

– Da.

– O!

A făcut o pauză, frângându-și mâinile.

– Este vorba despre familia mea, Val? Nu se vor întoarce.

Era rândul lui s-o sfideze.

– Mai mult ca sigur că se vor întoarce.

La urma urmei, nu puteau pur si simplu... s-o lase aici. O tânără singură la Londra.

– Crezi că pur și simplu au uitat de tine.

– Da, a spus ea încet, dând din cap solemn. Pentru că așa s-a întâmplat, Val. M-au trimis la doamna Belden și am fost plecată atâta vreme, încât ei pur și simplu... m-au uitat.

El a clătinat din cap, încercând să proceseze ultima afirmație a tinerei.

– Am fost la un internat pentru fete, a explicat ea, fără să ghicească adevăratul motiv al tăcerii lui uluite. Părinții mei m-au trimis acolo, ca să pot deveni o adevărată lady.

A fost o risipă de bani, rugăciuni și speranțe din partea familiei ei. Și-a mușcat interiorul obrazului ca să nu-i spună toate acestea, descoperind, cu o oarecare surpriză, că era încă capabil, într-o mică măsură, să nu jignească. Tânăra nu fusese disciplinată; de fapt, ar fi pariat pe singurătatea la care râvnea atât de mult, că nici măcar bunul Dumnezeu nu ar fi avut sorți de izbândă.

Myrtle și-a lăsat privirea spre vârful degetelor de la picioare, studiindu-le cu atenție, de parcă ar fi deținut răspunsurile legate de locul unde s-ar putea afla familia ei. Era mai tăcută decât își amintea el să fi fost vreodată, mai tăcută chiar decât crezuse că ar fi fost capabilă tânăra guralivă.

A simțit un impuls subit de a-i face praf pe frații ei mai mari și pe tatăl care nu reușiseră să o protejeze.

– Cu siguranță se vor întoarce, a spus el cu asprime a doua oară, încurajând-o.

Odinioară, ar fi reușit să fie un pic mai șarmant și mai liniștitor. Totuși, aceasta a fost tot ce a putut scoate mai bun, singurele cuvinte pe care le-a putut rosti după ani buni în care-i lipsise exercițiul.

– Se vor întoarce, iar tu vei pleca și li te vei alătura pentru Sezonul de Crăciun...

Și voi fi singur...

Amuzant. Era exact ceea ce-și dorea și pentru care se rugase de când ea spionase prin ferestrele lui cu câteva zile mai devreme.

Și totuși, acea amintire care i-a trecut prin minte nu mai avea aceeași intensitate pe care o avusese. L-a făcut să se simtă în mod ciudat..., plin de regrete.

– O, da, a spus ea tranșant, ridicând capul. Știu că... până la urmă își vor da seama că nu sunt prin preajmă și se vor întoarce, dar până o vor face, am rămas aici de una singură și am nevoie de ajutor.

Myrtle s-a uitat fix la el și i-a luat o secundă înainte să-și dea seama...

– Ajutorul meu?

Ea a dat din cap.

Și-a trecut o mână peste față.

Nu pune întrebări... Amintește-i că ar trebui să plece și...

– Ce fel de ajutor?

Și apoi imediat și-a dorit să nu fi întrebat asta niciodată.

– Am nevoie să fac o baie.

S-a înecat cu propria salivă.

Myrtle și-a dat ochii peste cap.

– Nu vă cer să mă spălați...

Se sufoca și mai tare, aplecându-se și ghemuindu-se.

Myrtle l-a lovit puternic peste braț.

– Sau să mă ajutați să mă îmbrac.

Avea să-l omoare. Avea să-l înece cu propria salivă.

– Nu.

El a reușit în cele din urmă să rostească acel refuz categoric. S-a uitat la el cu ochi deznădăjduiți, cu o expresie tristă și fără urmă de zâmbet pe figură, și atunci el și-a dat seama că era pierdut. Pentru că el devenea din ce în ce mai conștient de faptul că, în cele din urmă, nu era chiar atât de imun față de sentimente. Nu, nu era atât de imun față de *ea*.

Blestemând, i-a luat coșul și, ridicând capacul, a băgat mâna și a apucat prima prăjitură pe care a atins-o degetele. Val a luat o înghițitură imensă din Prăjitura Reginei.

– Bine, a spus el cu gura plină.

Myrtle a zâmbit și el a jurat că a fost ca și când soarele și-a făcut apariția în mijlocul cerului londonez, veșnic cenușiu și mohorât.

– Splendid.

Împingând coșul și lipindu-l de pieptul lui, Myrtle și-a tras gluga pe cap și a luat-o înainte. Val s-a uitat după silueta ei care dispărea,

privind-o cum ieșea și se îndepărta prin curte, atât de încrezătoare că el avea să o urmeze așa cum îi spusese.

Și, preț de o clipă, a fost tentat să închidă ușa în urma ei, să răsucească cheia și să lase pe dinafară... pentru că în fiecare zi o lăsa să intre din ce în ce mai mult în viața lui și asta îl neliniștea.

Myrtle s-a întors și a privit înapoi; chiar și cu gluga ridicată, i-a simțit privirea pătrunzătoare.

– Veniți?

A înjurat. Da, venea. Ignorându-i întrebarea, el a luat o pălărie și și-a pus-o pe cap.

– Rămâi pe loc! i-a poruncit el câinelui său.

În replică, Horace l-a privit insistent. Au rămas blocați într-o luptă, între stăpân și câine.

– O, bine, a spus el, iar Horace a trecut în goană pe lângă el, coborând treptele după Myrtle.

Val i-a urmat, ținând o distanță de cei doi. Tânăra vorbea cu câinele său cu aceeași naturalețe și lejeritate cum discuta și cu Val... iar el a presupus că avea aceeași naturalețe și atunci când discuta cu oricare altă persoană.

Nu știa ce să se mai facă cu ea.

Poate că de aceea la fiecare pas se trezea că era de acord cu... lucruri cu care nu ar fi crezut vreodată în viața lui că ar fi de acord, cum ar fi de exemplu să o ajute să facă baie. S-au apropiat de casa familiei ei, unde a observat că ferestrele erau pline de...

A încetinit pașii.

– Ce sunt acelea?

Myrtle a aruncat o privire în jur.

– Care?

A arătat cu degetul spre ferestre.

– Lumânări, a spus ea și și-a reluat drumul. Val și-a mișcat picioarele și a început să țină pasul cu ea.

– Lumânări?

– Ei bine, sunt pentru...

– Să nu-mi spui, sunt decorațiuni de Crăciun? a întrerupt-o el.

– Da, și asta, dar și pentru a crea imaginea unei case luminate, astfel încât hoții să aibă impresia că sunt și alți oameni în casă în afară de mine.

– Desigur, cum de am uitat de cei doi hoți? a bombănit el.

– Chiar așa, l-a mustrat ea, fără să țină seama de sarcasmul lui.

A ajuns prima la intrarea servitorilor.

– Gata, am ajuns!

Myrtle l-a lăsat pe Horace să intre. În loc să se grăbească înăuntru pentru a se adăposti de frigul iernii, ea l-a așteptat pe Val.

– Nu știu cum să vă mulțumesc, i-a spus când el a intrat și ea a închis ușa în urma lor. Cu acel clic ușor al ușii din lemn care se închidea, a avut imaginea lor... rămași singuri.

Din nou.

Tensiunea persista în aerul rece; liniștea era asurzitoare, atât de intensă încât putea auzi fiecare respirație a lui Myrtle. Și pe a lui. Respira greu și la intervale neregulate.

„Intră, ieși."

Aceasta a devenit noua lui formulă magică. Cu cât îi pregătea mai repede baia, cu atât mai devreme putea scăpa naibii de aici. Cu acel gând motivant care l-a mobilizat, Val a inspectat bucătăriile din casa familiei ei.

Găsind o baie de lemn, el a târât-o afară. În timp ce el făcea toate acestea, ea a aprins focul.

În ciuda tuturor eforturilor sale, Val nu-și putea dezlipi privirea de la ea. Focul continua să ardă vioi, indicând faptul că ea a avut grijă de el toată noaptea, ceea ce însemna că fusese nevoită să părăsească dormitorul improvizat pe care și-l atribuise singură, să coboare până aici și apoi să urce înapoi pe scări.

– Tu ai avut grijă de foc, a spus el încet.

Myrtle a ridicat din umeri.

– Dacă nu aș fi făcut-o, focul s-ar fi stins și atunci ce făceam? a întrebat ea zâmbind.

Nu știa de nici o altă lady din înalta societate capabilă să-și însușească lecția și apoi să depună toate acele eforturi. Dar ea a făcut-o.

Val a început să adune mai multe găleți și, după ce le-a umplut de la fântâna de afară, s-a întors, așezându-le pe plita sobei, încălzindu-le și vărsându-le apoi în cadă. Iar și iar. Până când, în sfârșit, cada era plină, iar aburii pluteau deasupra apei. A dat să plece.

– Te rog, nu pleca, a spus ea repede, iar el a încremenit. Vreau să spun că nu este nevoie să rămâi propriu-zis aici, ci, mai degrabă, rămâi aici pe...

– Nu.

– Hol, doar până când termin baia...

– Nu.

Categoric nu.

Și absolut fără nici o noimă, izvorâtă din gânduri care pur și simplu erau dincolo de puterea lui de a le controla, i-a apărut în fața ochilor o imagine a lui Myrtle dându-și jos hainele și suindu-se în baia aceea aburindă. Căldura acelei ape i-ar lăsa o dâră roșie pe piele, despre care ar fi pariat că avea o nuanță de alb satinat, sau oare aceiași pistrui pe care-i zărise pe nasul ei îi acopereau și restul corpului? Dorința l-a mistuit. O reacție, pe de o parte, necunoscută, pe care nu o mai avusese față de nici o altă femeie de la moartea soției sale, dar și una fizică, arhicunoscută. Mădularul i s-a întărit și a pulsat deranjant la imaginile pe care le invocase mintea lui perfidă.

– Val?

Vocea lui Myrtle, puțin cam subțire și ascuțită ca a unui spiriduș, așa cum ajunsese să se gândească la ea, avea o urmă de ezitare.

– Nu rămân aici în timp ce tu faci baie, Myrtle, a spus el nerăbdător, dând să plece încă o dată. Așa cum se prezintă situația acum, dacă am fi văzuți împreună, așa cum stau eu aici cu tine în aceste momente – indiferent cum ar fi interpretată, ar însemna compromiterea reputației tale.

Ar trebui să găsească un servitor. Să-i trimită vorbă fratele său, spunându-i că are nevoie de o pereche de slujnice.

„Și de ce n-ai făcut-o?" s-a auzit o voce zeflemitoare.

Pentru că dorise să fie aici cu ea.

– Trebuie să plec, Myrtle, a mormăit.

– Dar mi-e frică...

Vocea ei era stinsă și disperată, exprimând niște trăiri de care nu se aștepta să fie capabilă această femeie îndrăzneață. Și a recunoscut – s-a dovedit mai curajoasă decât majoritatea suratelor ei când a fost forțată să se descurce în condițiile date, pentru o perioadă atât de lungă.

Val a strâns pumnii și a închis ochii.

„Ea nu este problema ta. Ea nu este problema ta."

Acea formulă magică s-a dovedit la fel de inutilă de data aceasta ca și în toate celelalte de până atunci. Și, cum nu a reușit să se convingă pe el, a apelat la ultima soluție: a încercat să o convingă pe ea.

– Nu trebuie să-ți faci griji că rămâi singură, Myrtle, a spus el, lăsând să-i răzbată un strop de exasperare în voce, în încercarea de a-i risipi spaimele iraționale, dar destul de juste. Nu e nimeni aici.

– Exact despre asta este vorba, a spus ea, apoi s-a repezit spre el. Nimeni nu este aici în afară de mine. Ea și-a coborât vocea până când a ajuns să șoptească. Și știu și ei asta...

Când era micuț, iar el și fratele lui fuseseră trimiși în camera copiilor, rămăseseră treji până târziu, în timp ce doica lor sforăia. Iar peste sforăiturile ei obosite, el și Sidney se delectaseră cu povești cunoscute și cu unele inventate de ei despre pirați ale căror fantome se întorseseră să-i bântuie.

Tonurile ciudate din vocea cu care îi vorbea acum Myrtle îi aminteau de cele pe care le folosise el și fratele său.

– M-ați auzit, Val? Am spus...

– Te-am auzit foarte bine. Nu există fantome...

– Nu am spus că mi-e frică de fantome, l-a întrerupt ea. De ce să-ți fie frică de o fantomă? Par a fi de treabă.

Altădată ar fi insistat pe această mărturisire atât de ridicolă.

– Atunci de cine ți-e...

– De ei, a exclamat ea, ridicându-și palmele în sus, exasperată. De bărbații aceia.

A vorbit de parcă el știa, sau de parcă ar fi trebuit să știe exact despre cine naiba vorbea ea.

– Bărbații.

– De ce repeți tot ce spun?

Pentru că îl amețise de cap. Așa cum făcea întotdeauna. Așa cum făcuse de când o găsise uitându-se în ferestrele lui. A mai făcut o încercare.

– De care bărbați ți-e frică?

– Familia mea l-a angajat pe domnul Phippen să se ocupe de lucrările de reparație a casei noastre și a trimis doi bărbați care mi se par foarte suspecți.

– Foarte suspec...

A încetat să mai repete ceea ce-i spusese în momentul în care i-a aruncat o privire tăioasă.

Val a oftat.

– Din nou asta.

– Oricum, a continuat ea, se pare că domnul Phippen le-a trasat sarcina de a inventaria colecția tatălui meu.

– Bănuiesc că, dată fiind folosirea din partea ta a cuvântului „se pare", tu nu crezi că ei sunt cu adevărat angajații domnului Phippen.

Tânăra și-a mușcat vârful degetului arătător.

– Nu pot spune cu certitudine. Nu știu dacă sunt angajați ai domnului Phippen care, odată ce și-au dat seama de valorarea artefactelor tatălui meu, s-au hotărât să acționeze pe cont propriu... sau dacă...

Vocea ei s-a stins și privirea i-a țintuit-o pe a lui. Ea a dat o dată din cap. Se aștepta ca el să știe ceva.

A dat iar din cap, de data aceasta mult mai energic. Dar nu putea nici în ruptul capului să înțeleagă ce insinua.

Myrtle și-a ridicat mâinile în aer într-un gest pe care el ajunsese să-l interpreteze ca fiind modul ei grăitor de a-și exprima frustrarea.

– Sau poate că nici nu lucrează pentru domnul Phippen. Poate că, de fapt, au mințit în această privință și au aflat de colecția tatălui meu și au venit să ne fure.

Când a terminat, și-a încrucișat brațele pe piept și și-a ridicat bărbia spre el. Pentru moment, el nu a scos nici un cuvânt.

– Asta crezi tu?

Ea s-a supărat și și-a lăsat brațele pe lângă corp.

– Și vi se pare atât de greu de crezut?

– Ei bine, hai să vedem... Una dintre variante ar fi că cei doi bărbați care se ocupau cu inventarierea acelor articole pe când părinții tăi erau încă aici, în realitate, nu sunt cine au spus că ar fi și că părinții tăi nu aveau idee despre cei pe care îi primiseră în casa lor și care nu aveau nimic de-a face cu acest domnul Phippen. Am înțeles corect?

– Da. Ea a punctat răspunsul gesticulând cu degetul prin aer în timp ce vorbea. Da. Da. Și da.

Val a închis ochii.

Val de acum două zile ar fi plecat. Dar nu înainte de a-i arăta cât de ridicole, cât de fantasmagorice, generate doar de frică, erau de fapt concluziile irațională la care ajunsese.

Numai că, în momentul în care a deschis ochii și a văzut-o pe Myrtle cum îl privea cu seriozitate cu cei mai mari și mai căprui ochi pe care îi văzuse vreodată, cuvintele i-au înghețat pe buze.

El nu a putut – oricum, nu de data aceasta – să o rănească sau să o jignească. În schimb, a făcut singurul lucru care i-a trecut prin minte, ultimul de care s-ar mai fi crezut în stare: a căutat să-i liniștească acele temeri nefondate.

– Înțeleg că trebuie să-ți fie foarte greu să locuiești singură în casă, Myrtle, a spus el încet, încercând să insufle o tonalitate blândă vocii sale, care, chiar și pentru propriile urechi, suna gravă și severă. Dar faptul de a-ți imagina doi bărbați care vor să fure din colecția tatălui tău este la fel de puțin credibil ca și când ai susține că niște fantome îți bântuie casa.

– Nu credeți în fantome? l-a întrebat.

Doar atât a reținut ea din tot ce-i spusese? Acesta era singurul detaliu care i-a rămas în minte? Val s-a lovit cu podul palmei peste frunte și și-a frecat degetele de față.

– *Cred* că părinții tăi au cu siguranță destulă minte încât să nu angajeze pe cineva care să nu prezinte încredere.

– O, da, a spus ea, cu o expresie ironică pe chip. Aceiași părinți care m-au uitat aici, la Londra.

Punct ochit. A încercat din nou.

– Foarte bine. Atunci acești oameni nu ar fi atât de necugetați încât să vină la Mayfair și să fure de la un conte. Riscă să atârne în ștreang.

– Dar de ce...

– Nu există bărbați suspecți. Nu există hoți, Myrtle, a spus el, de data aceasta pe o tonalitate severă menită să o trezească la realitate. Suntem doar tu, eu și doi bărbați care lucrează pentru familia ta și care au sarcini specifice de îndeplinit.

– Dar atunci de ce să se furișeze pe lângă casa familiei mele? *Hmm*? a tatonat ea. Pentru că i-am văzut dând târcoale chiar azi.

Doamne, era la fel de tenace precum iedera agățată de o clădire. Înainte să-și dea seama ce a făcut, Val și-a aruncat brațele în sus, așa cum făcea ea când se enerva.

– Nu știu, Myrtle, a spus el, exasperat. Poate că domnul Phippen i-a angajat pentru alte sarcini decât inventarierea proprietății familiei tale. Poate că sunt specializați și în evaluarea ferestrelor și efectuează măsurători sau numără geamurile sau stabilesc dacă vreunul din ele ar putea fi refolosit.

Tânăra și-a mușcat buza de jos și, involuntar, privirea lui Val a urmărit acea mișcare inocentă și neașteptat de excitantă a dinților ei frământând acea bucățică de carne. A simțit cum rămâne fără aer, în timp ce trupul i-a fost cuprins de un nou val de dorință. Ea s-a oprit brusc, iar el și-a ridicat ochii pentru a-i întâlni privirea directă.

– Pare neverosimil, Val.

Orbit de dorință, mintea lui reușea cu greu să proceseze, dar, în cele din urmă, a izbutit.

Sprâncenele lui Val s-au ridicat.

– Sugestiile mele sunt cele care par neverosimile?

Vocea lui a răsunat prin pereții de piatră și tavanul bucătăriei.

Ea a ridicat din umeri. Acesta a fost răspunsul la întrebarea lui, nimic mai mult decât o mică ridicare a acelor umerii înguști.

Val a mârâit și s-a întors încă o dată cu intenția de a pleca. Și, de data aceasta, când a întins mâna spre clanța ușii, ea nu l-a mai strigat.

Nu a mai încercat să-l oprească. Nu a mai auzit acea voce stinsă și acel „te rog" jalnic, implorându-l să rămână.

Val s-a oprit atât de brusc încât s-a balansat pe călcâie. S-a uitat la ușa de stejar, dorind să treacă dincolo de ea, să-și continue drumul. Dar, din cauza acelor rugăminți tăcute, nu a fost în stare să plece. S-a întors.

Myrtle stătea în picioare și, cu înălțimea ei mică și cu silueta ei subțire, părea să fi fost înghițită cu totul în acea mantie de catifea. Părea incredibil de mică. Dar umerii ei au rămas drepți și mândri. Și-a ridicat bărbia și, prin atitudinea ei, ar fi putut fi luată drept o regină războinică care refuză să se închine în fața forțelor invadatoare.

El a arătat cu degetul spre ea.

– Bine. Voi rămâne în afara bucătăriilor, în timp ce tu... în timp ce tu...

Numai că nu a putut să rostească acel cuvânt, pentru că nu era nici pentru prima, nici pentru a doua sau a treia oară în acea zi, când i-a apărut în minte imaginea corpului ei fără a mai fi acoperit de haine, expus gol în fața ochilor lui. Și-a auzit respirația grea și sacadată.

– Fac baie? a spus ea, ridicând din sprânceană.

– D-da, a bolborosit el, arătând-o din nou cu degetul. Asta. Când ai terminat cu baia și... și cu...

– Cu îmbrăcatul?

– Da, și asta. Plec.

Și de data asta, când avea să plece, totul avea să se termine între ei. Aceasta ar fi fost ultima dată în care o mai vedea și în curând avea să o uite.

Pentru că nu ar exista nici un motiv ca el să continue să fie prin preajmă și nici nu s-ar sfârși prea bine pentru ei. Nu, ea avea să fie exilată într-un colț îndepărtat al minții lui... uitată.

Numai că, în timp ce ieșea în grabă din bucătării și stătea în hol, Val nu a putut să scape de gândul teribil că avea să-i fie aproape imposibil să uite o femeie ca Myrtle McQuoid.

Capitolul 11

Deși primul ei sezon la Londra se apropia cu pași repezi, Myrtle nu se gândise prea mult la bărbatul cu care ar urma să se căsătorească într-o bună zi. Nu s-a pierdut în gânduri încercând să-și închipuie cum ar arăta acel străin fără nume și fără chip.

Nu, judecând după exilarea la care o supuseră cei din familia ei și lecțiile învățate la școala doamnei Belden, știa care erau așteptările în ceea ce o priveau: să se căsătorească cu un soț bogat și asta cât mai repede, astfel încât părinții ei să poată să scape de ea, a doua oară – de data aceasta definitiv. Ei, împreună cu restul lumii, se așteptau ca ea – ca toate celelalte tinere de familie bună – să respecte eticheta și să fie cuviincioase, anoste și șterse.

Singurele ei preocupări fuseseră întotdeauna legate despre cum *ar trebui* să fie el. Ar trebui să fie fermecător și pus pe glume. Ar trebui să fie mereu cu zâmbetul pe buze și ar trebui să râdă tare și din tot sufletul, așa cum făceau frații ei.

Și, desigur, ar trebui să fi citit Jane Austen – ambele romane.

Și, cu toate acestea, în timp ce se gândea la bărbatul care stătea la ușa ei, Myrtle s-a așezat din nou în cadă, scufundându-se și mai mult, alunecând pe sub suprafața fierbinte – și și-a dat seama că Val nu se potrivea *deloc* acestor descrieri. Era ursuz și încruntat. Zâmbetul său apărea la fel de rar precum soarele englezesc. Dar nu credea să mai existe o altă persoană care să râdă și să glumească mai puțin decât o făcea el. Și, cu siguranță, nici nu o aprecia și nu o respecta pe domnișoara Jane Austen. De asemenea, a acuzat-o că are o imaginație bogată – ceea ce, ei bine, era posibil.

Posibil.

Dar acum, s-a întrebat dacă nu cumva raționamentul ei fusese total greșit.

Ce s-ar întâmpla dacă nu ar mai visa la un model de perfecțiune și ar avea libertatea de a medita la varianta în care s-ar putea

căsători cu un bărbat real? Unul cât se poate de banal care, din cauza atitudinii sale severe, nu s-ar potrivi cu imaginea unui erou din poveștile romantice pe care le citise, dar care, prin toate gesturile și acțiunile sale, ar fi un adevărat erou, în toată puterea cuvântului. Pentru că el ar fi putut să o lase să se lupte singură cu propriile frici. Dar n-a făcut-o.

Ar fi putut să o lase să stea în frig și întuneric. Nu a făcut-o.

Ar fi putut să o ignore când i-a bătut la ușă și să nu-i pese de problemele ei. Și nu a făcut nici asta. Pentru că, în ciuda atitudinii sale dure, a zidurilor pe care le ridicase în jurul lui, se dovedise a fi acel tip de bărbat care, cu fiecare acțiune, i-a tulburat ritmul inimii sale. Era un bărbat cu care s-ar fi putut imagina petrecându-și întreaga viață. Pentru o clipă, o imagine i-a trecut prin fața ochilor: ei doi singuri, citind împreună din operele domnișoarei Austen, cu Horace la picioarele lor și Myrtle tachinându-l și provocându-l pe Val și...

A înghețat.

– Unde ți-a zburat mintea? a mormăit ea și apoi teroarea i-a umbrit rațiunea și, în dorința de a scăpa de gânduri terifiante, s-a scufundat rapid sub apă.

– Myrtle... ești bine?

Apa i-a astupat urechile, acoperind vocea lui Val. Vocea lui îngrijorată. Dovedind încă o dată că el nu era ființa severă și insensibilă pe care o afișa celor din jur. Și ea s-a blestemat singură pentru că a observat asta, pentru că acum nu mai reușea să pună stavilă acestor noi viziuni despre el.

– *Myrtle*?

Ea a țâșnit de sub apă, clipind pentru a scăpa de usturimea produsă de săpunul care îi intrase în ochi.

– Sunt bine, a strigat ea. Sunt bine.

Cu excepția inimii ei care-i bătea nebunește, ultimul lucru de care ar fi putut să fi fost sigură ar fi fost că se simțea bine. Pentru că nu se simțea bine. Se simțea confuză și panicată și...

– Nu pari a fi în regulă, a strigat el înapoi.

Și a învățat suficient de la doamna Belden pentru a ști că un adevărat gentleman nu ar îndrăzni niciodată să spună astfel de cuvinte unei lady. Că un domn ar fi acceptat minciuna și, cu siguranță, nu ar fi pus la îndoială asigurările pe care i le dăduse ea.

– Păi, chiar sunt. Fac baie și mă gândesc și... mă spăl, a adăugat ea încet.

– Sună de parcă te-ai îneca.

– Dacă m-aș îneca, aș mai vorbi? i-a replicat ea.

Din fericire, nu a mai insistat. Doar preț de o clipă.

– Există intruși acolo?

Sunt...? A durat o clipă și apoi și-a dat seama. Ce a fost asta...? A tachinat-o? Strângând și răsucind prosopul până l-a transformat într-o minge umedă, plină de săpun, l-a aruncat spre ușă, nimerind lemnul. Picăturile de apă s-au pulverizat în aer în timpul loviturii, iar mingea improvizată a căzut pe podea cu o *pufnitură*. Un hohot de râs a răsunat pe cealaltă parte ușii de stejar, un sunet profund, expansiv și gutural din cauza amuzamentului.

De ce...

– Valentin... tu... râzi?

Sunetul s-a oprit instantaneu. A urmat o pauză în care doar tăcerea a umplut aerul.

– Nu.

Cu un zâmbet întipărit pe buze, Myrtle s-a ridicat în picioare, revărsând apa peste marginea căzii, care a șiroit pe podea.

– Și acum... minți?

– Nu mint. Parcă făceai baie?

– Asta fac. S-a oprit, privind prosopul pe care l-a aruncat înspre el. Numai că am scăpat prosopul pe jos.

– L-ai aruncat, a corectat-o el.

A scos limba.

– Prea bine. L-am aruncat, dar poți să îl iei...

– Nu, a oftat Myrtle.

Ieșind din cadă, a mers în vârful picioarelor pe podeaua bucătăriei. Luând un prosop nou, s-a întors repede și a urcat înapoi în cadă. Apa, încă fierbinte, dar fără a mai fi aburindă, i-a acoperit umerii și a oftat.

Și de data aceasta, în timp ce își săpunea corpul, curățându-l, a vorbit cu Val.

– Chiar crezi că bărbații aceia lucrează pentru domnul Phippen?

– Da.

– Și că sunt ridicolă?

– Nu am spus că ești ridicolă, a spus el protestând supărat. A făcut o pauză. Dar cred că este fantezist să-ți imaginezi niște hoți care încearcă să-ți spargă casa, mai ales că ar fi făcut-o deja până acum, nu crezi?

Ea a ezitat, luând în calcul această variantă.

– Nu m-am gândit la asta.

– De obicei, frica nu ne mai lasă să gândim limpede, a spus el, vorbind din propria experiență.

– Există ceva de care să te temi? a întrebat ea și se aștepta ca el fie să i-o reteze ferm, fie să-i dea un alt răspuns batjocoritor.

– Da, a spus el liniștit.

Asta a fost tot. Ea a așteptat ca el să-i spună mai multe. Dar nu a făcut-o.

De data aceasta, Myrtle a sesizat dorința lui ca ea să înceteze cu astfel de întrebări și femeia aceea care fusese întotdeauna nu ar fi ezitat să-l preseze pentru a afla mai multe. Dar nu a făcut-o. Și-a continuat baia în tăcere.

Întinzându-se după bucata de săpun, și-a frecat părul și, după ce l-a spălat bine, s-a scufundat încă o dată în apa din cadă, apoi s-a oprit.

Fir-ar să fie.

– Val, am o problemă, a spus ea.

O înjurătură slabă i-a ajuns la urechi și s-a trezit zâmbind încă o dată din cauza francheței cu care i-a răspuns.

– Ce mai este acum?

– Mi-am uitat hainele de schimb. Mi le aduci tu?

Ea era deja pregătită să primească un refuz rapid.

– De unde trebuie să le iau?

Strigând de după ușă, Myrtle i-a dat indicațiile necesare și, chiar în momentul în care terminase de rostit ultimul cuvânt, a auzit mișcarea rapidă a picioarelor lui în timp își iuțea pașii pe coridor.

În momentul în care Val a ajuns în camerele lui Myrtle, s-a îndreptat fără să ezite nici o secundă spre dulap și a deschis ușile. A scos prima rochie pe care a pus mâna...

Și apoi s-a oprit, cu ochii țintuiți pe obiectele de lenjerie, simple și albe. Nu era nimic seducător sau sexy la acele articole.

Nu aveau dantele sau volănașe. Nici un ornament. Nu era nimic altceva cu excepția unei fundițe roz aplicate pe decolteu – o fundiță care s-ar fi potrivit mai degrabă unui copil. Sau unei inocente.

Ceea ce, în mod evident, era descrierea perfectă a lui Myrtle McQuoid. Și și-a putut da seama în acel moment că, de fapt, *totul* era inocent la ea. Atunci de ce, în ciuda acestor evidențe, încă îi mai apăreau în fața ochilor imagini cu ea goală în timp ce făcea baie, săpunindu-și corpul și...

Blestemând, a strâns hainele în pumni, împreună cu o pereche de ciorapi albi simpli, de data aceasta, luptându-se cu noi viziuni care o înfățișau trăgându-și dresurile de mătase încet peste glezne, și apoi din ce în ce mai sus, peste gambe și genunchi.

– Ești penibil, a mormăit el în timp ce s-a întors rapid și a luat-o înapoi, coborând pe scări spre bucătării.

Pe măsură ce se apropia, a auzit acordurile îndepărtate ale unui colind de Crăciun cântat cu voce tare.

„Fericire lumii!
Fericire lumii! O, ooo!
Fericire lumii!"

Fericire lumii... Era o altă melodie pe care o cântase pe vremuri, interpretând cântecul vesel în fața membrilor familiei sale, iar apoi, câțiva ani mai târziu, în fața soției lui.

Amintirile legate de acel colind și de versurile acestuia ar fi trebuit să-l umple de amărăciune gândindu-se la soarta lui, la tot ce a pierdut și la tot de ce-i era dor...

Numai că nu a simțit asta atunci când a ajuns la ușă, iar scândura groasă de stejar a acesteia nu reușea să camufleze cântecul lui Myrtle.

„Fericire lumii!
Fericire lumii! Oh
Fericire lumii! Mântuitorul domnește
Lăsați oamenii să-și cânte cântecele
În timp ce câmpurile și apele,
Stâncile, dealurile și câmpiile
Repetă bucuria care răsună..."

Nici măcar nu a reușit să mai simtă acele resentimente care-l făceau să fie mereu posomorât, datorită ei. Myrtle, care, cu interpretarea ei exuberantă și un pic sub ton, a fost motivul pentru care nu a mai avut acele sentimente.

În schimb, Val s-a trezit într-o situație inedită: i s-a alăturat în tăcere, buzele sale articulând cuvintele versurilor, dar fără a le cânta. Închizând ochii, s-a lăsat purtat de alte sentimente, diferite de cele de durere, tristețe și de pierdere care îl chinuiseră în anii trecuți.

„Bucuria lumii acum cântăm
Lăsați pământul să-și primească Regele!
Bucuria lumii atunci cântăm
Lăsați vocile îngerilor să răsune..."

Nu a mai simțit regretul după cel care fusese odată și persoana în care se transformase.

„Bucuria lumii acum cântăm
Lăsați oamenii să-și cânte bucuria..."

Nu s-a mai gândit la persoana care fusese pe punctul să devină.

„Bucuria lumii acum cântăm
Și să repetăm bucuria sonoră..."

Nu s-a mai surprins încercând să-și imagineze cum ar fi fost viața lui dacă ar fi făcut o altă alegere, un gând care l-a torturat în toți acești ani: dacă ar fi așteptat și nu ar fi plecat în plină ninsoare, care s-a transformat într-o furtună violentă. Dacă ar fi rămas acasă cu soția sa și ar fi sărbătorit Crăciunul singuri în acel an...

„El stăpânește lumea cu adevăr și har
Și face ca neamurile să dovedească..."

Nu, s-a trezit copleșit de aceeași bucurie euforică, care-i umpluse sufletul de fiecare dată când cântase acea melodie. O bucurie amplificată de cântăreața care interpreta un pic cam fals colindul.

„Și minunile dragostei Lui
Și minunile dragostei Lui."

– Val?

Vocea ei a răsunat, risipindu-i gândurile cu un scrâșnet, iar numele său rostit în locul versurilor colindului l-a făcut să tresară și să scape din mâini hainele pe care i le adusese.

– Tu ești?

Apa a clipocit, stârnind în mintea lui mai multe dintre acele imagini indecente ale ei, ridicându-se din cadă, cu sânii goi în aerul răcoros al nopții. Broboane de sudoare i-au apărut pe frunte.

– Da, a spus el, fără a reuși să-și ascundă răgușeala din glas când a rostit acel răspuns, care a sunat mai tăios decât intenționase.

De data aceasta însă, nu supărarea a fost cea care i-a înăsprit răspunsul, ci mai degrabă... dorința.

– O!

S-au auzit alte clipoceli, de parcă s-ar fi așezat înapoi, lăsându-se din nou să alunece în apa din cadă.

– M-am temut că sunt bărbații.

– Nu este nici un...

Ea l-a oprit din încercarea lui exasperantă de a o liniști.

– Mi-ai adus hainele?

Val și-a lăsat privirea în podea.

– Da.

S-a aplecat și le-a ridicat.

– Mi le aduci înăuntru?

Ar putea să...? A început să transpire din nou. I-a cerut să deschidă acea ușă. Dacă ar fi fost vorba despre o altă femeie, una mai experimentată, care nu ar purta lenjerie albă cu fundițe drăgălașe roz, ar fi crezut că cererea ei ar fi fost, de fapt, o tentativă de a-l seduce. Cu toate acestea, nu s-a putut abține să nu invoce alte imagini indecente cu ea nepurtând nimic altceva decât urmele roșii lăsate pe pielea ei de apa caldă în care se îmbăiase.

– Val?

– Nu deschid ușa, Myrtle, a strigat el, cu vocea tensionată și marcată de o durere necunoscută.

– Dar nu pot ieși așa când termin baia.

Că tot a adus vorba... Când naiba avea de gând să termine cu îmbăiatul în apa aceea? Când, ca să poată și el să nu se mai gândească la ea stând udă acolo, mai mult decât o făcuse deja?

– Bine, a scrâșnit printre dinții încleștați.

Și strângând tare din ochi, a crăpat puțin ușa și a aruncat hainele în interior. Au aterizat cu un zgomot ușor.

– Mulțumesc.

A mormăit ceva drept răspuns și, terminându-și treaba pentru care venise, a dat încă o dată să plece.

– Te rog, nu pleca până când nu termin, Val, a strigat ea din nou, cu vocea ei stinsă și înfricoșată.

Lasă totul naibii și pleacă.

– Sunt complet neajutorată. Dacă vin bărbații aceia, sunt blocată aici fără apărare, fără să pot să mă protejez.

Dacă oamenii aceia răi aflați doar în imaginația ei – sau oricare alt bărbat – ar fi dat peste ea, tânăra nu ar putea să se apere.

A deschis gura pentru a adăuga ceva, dar s-a oprit.

– Bine, s-a răstit el. Poți să te grăbești?

– Desigur! a exclamat ea, recăpătându-și bucuria naturală care părea să-i infuzeze vocea, și a reînceput să fredoneze cântecul ei vesel.

„Bucuria lumii acum cântăm
Lăsați pământul să-și primească Regele!
Bucuria lumii atunci cântăm
Lăsați vocile îngerilor să răsune..."

Și când părea că baia ei nu se va termina niciodată, că avea să îndure clipocelile apei care aluneca peste pielea ei goală, înfierbântându-se și înroșindu-se la față pe când și-o imagina goală, în toată splendoarea ei, în cele din urmă Dumnezeu s-a milostivit de el.

– Am terminat! a strigat ea. Dar trebuie să-mi schimb și hainele, așa că poți să mai aștepți un minut?

Val a înghițit dureros, forțându-și mușchii gâtului să se miște.

„O, Doamne!

Gândește-te la orice altceva în afară de tânăra aflată dincolo de ușa bucătăriei, complet dezbrăcată și ștergându-se cu prosopul."

Totul a fost în zadar.

Imaginile care le-au înlocuit pe cele de dinainte erau unele care-l înfățișau pe el cum îi dădea ușor mâinile la o parte și cum o ștergea chiar el cu prosopul, îndepărtând picăturile de apă care-i umezeau mijlocul, trecând apoi prosopul de-a lungul șirei spinării, și cum, după aceea, buzele lui sărutau fiecare loc pe care îl atinsese.

A simțit cum începe să transpire. Punându-și fruntea pe lemnul gros de stejar, Val a dat cu capul încet și fără zgomot de ușă, cu privirea fixată pe mai multe inițiale, toate scrijelite pe ușă. El a aruncat o privire rapidă asupra literelor *CM* și *QM*, pentru a se fixa pe *MM*.

Myrtle McQuoid.

Da, să se gândească la ea ca la o fetiță care își scrijelește numele pe lemnul ușii. Și, chiar și mai mult, să se gândească cât de bine i-ar fi stat în rolul de frate mai mare care i-ar fi putut fi, ceea ce, cu siguranță – și pe bună dreptate –, l-a făcut să se simtă ca un mizerabil și un inconștient și abia atunci s-a simțit vinovat că o dorise pe tânără așa cum o făcuse atunci.

Zadarnic.

Mintea lui perversă încă mai plămădea și alte imagini cu...

Ușa s-a deschis și o înjurătură grea i-a scăpat printre dinți în timp ce s-a repezit într-acolo. S-a ridicat în grabă, încercând să-și tempereze pașii..., dar fără prea mari sorți de izbândă.

S-a încruntat la ea.

– Scuzele mele, a spus Myrtle pe un ton foarte vesel.

– Bine, a mormăit el. Acum pot...

„Pleacă."

A fost un ordin tăcut dat de conștiința sa, acel înger alb de pe umărul său care știa că era un păcătos și care încerca să-l aducă pe calea cea dreaptă.

Dar – Dumnezeu să-l aibă în pază! – și aceasta a fost o rugăciune pe care a înălțat-o spre ceruri – nu era în stare să plece.

– Am nevoie de ajutor, a murmurat ea, o roșeață fermecătoare acoperindu-i fața, deja colorată de la baie și pictându-i obrajii plini într-o nuanță purpurie ca a fructelor proaspete de pădure.

Și al naibii să fie dacă dintr-odată nu simțise gustul fructelor dulci. A înghițit cu greu.

– Myrtle, a spus el, numele ei rostit ca o rugăminte disperată, aspră și răgușită.

S-a întors cu spatele la el.

Zadarnic.

Val a închis ochii. Ea a spus că nu avea să-i ceară să o ajute să se îmbrace și totuși stătea lângă Val, cu spatele întors spre el și cu o bucățică de piele ca mătasea, într-o nuanță de roz de la căldura băii, expusă privirii. Un festin pentru ochi, de care nu avea nici un drept să se bucure. Și totuși – a mai înghițit o dată în sec – nu era în stare să privească în altă parte.

Nu era în stare să facă nimic altceva decât să privească. Și poate că a simțit așa pentru că trecuse atât timp fără să mai fi fost cu o femeie – trecuseră ani de când se culcase cu una și chiar și atunci, fusese doar soția lui, și apoi nimeni altcineva după ea – dar dorința l-a cuprins, simțind cum se excită și cum îi clocotește sângele în vene.

– Mă ajuți? l-a întrebat ea, cu un tremur ușor în vocea ei, care era de obicei calmă și veselă, lăsând să se înțeleagă faptul că Myrtle era la fel de emoționată ca Val.

Ar fi o nebunie să o atingă; dar ar fi una și mai mare să o atingă când era aproape dezbrăcată. Și totuși, să o lase așa pe jumătate dezbrăcată ar fi fost un gest și mai necugetat.

Fără a rosti un cuvânt, s-a apropiat de ea, cu intenția de a o ajuta să-și închidă nasturii rochiei.

– Nu mai ai alte rochii? a întrebat el, vocea lui părând dură din cauza eforturilor lui de a-și înfrâna dorința, cu degetele tremurându-i ușor, recunoscător că ea nu putea să le vadă așa.

– Majoritatea au fost împachetate, iar cele pe care le-am găsit prin casă nu mi se potrivesc la fel de bine. Asta este a surorii mele.

– Te-ai gândit că ți-ar fi aproape imposibil să te dezbraci de rochia aceasta fără ajutorul unei servitoare?

Sau al meu.

Doar că a fost o întrebare nepotrivită. Categoric, fusese cea mai proastă sugestie pe care i-ar fi putut-o da. Dintr-o mulțime de motive. Unul fiind imaginea pe care întrebarea lui a invocat-o imediat în propria sa minte: Myrtle venind la ușa lui, întorcându-se încă o dată cu spatele, iar el, cu mișcări lente, foarte lente, desfăcându-i nasturii de perle unul după altul, dând la iveală centimetru după centimetru din pielea ei de mătase. Și-a înăbușit un geamăt.

Myrtle s-a întors.

– Ai dreptate. Nu m-am gândit deloc la asta când mi-am ales rochia.

Și apoi, în timp ce se îndepărta de el, rochia pe care o ținea lipită de pieptul ei i-a alunecat pe spate, căzându-i de pe umerii ei goi.

Val a închis ochii și a mulțumit în gând, în timp ce ea a luat-o la fugă, îndreptându-se spre ușă, când, dintr-odată, Myrtle s-a oprit.

Ea i-a aruncat o privire ezitantă.

– Vii cu...?

– Nu.

– Dar...

– Myrtle, suntem aici singuri împreună; ești o tânără domnișoară, iar eu sunt un bărbat și vei fi compromisă... Și el ar fi prins în capcană. Dacă am fi văzuți – a fluturat o mână între ei – așa cum suntem noi acum, fratele tău m-ar provoca la duel.

Și în mod ciudat, în aceste zile, moartea nu-i mai surâdea ca odinioară.

– Nu vom fi văzuți pentru că nu este nimeni aici, a precizat ea perseverentă. Și... mi-e frică să rămân singură.

Și acesta a fost. Motivul pentru care îl tot căuta.

Sincer vorbind, orice tânără ar fi fost înfricoșată de perspectiva de a fi singură.

„Nu o face... Nu o face...

La naiba."

– Bine, a scrâșnit el printre dinți.

– Voi rămâne afară, pe coridor și asta este...

– Mulțumesc, a spus ea repede și, de parcă s-ar fi temut să nu se răzgândească – ceea ce în mod categoric ar fi trebuit s-o facă – tânăra a luat-o la goană.

Val a urmat-o, păstrând o distanță considerabilă și sigură între ei. Astfel nu a mai putut remarca la fel de ușor nuanța trandafirie care încă stăruia pe pielea ei, de la apa caldă în care tocmai se îmbăiase.

Capitolul 12

Rămăsese cu ea.

Rămăsese în ciuda voinței lui. Când era evident că nu-și dorea să fie cu ea. Așa cum, din câte observase ea, era atitudinea normală a celorlalți când era vorba de Myrtle.

Părinții ei o trimiseseră departe. Frații ei mai mari au tratat-o ca și cum ar fi fost un copil mic care-i sâcâia în permanență. Frații ei mai mici se mulțumeau să stea împreună și nu aveau nevoie de sora lor mai mare. Verii ei cu greu o mai băgau în seamă. Și, de fiecare dată, Val a căutat să plece sau i-a cerut să plece.

Și, cu toate acestea, el a mai rămas cu ea.

– Ai terminat? a strigat el de cealaltă parte a ușii de la dormitorul Cassiei, cu nerăbdare în glas.

Era evident că avea rețineri când se afla în compania ei.

– Nu, a spus ea, lăsându-și rochia să-i cadă de pe trup și întinzând mâna după o alta.

Degetele i-au atins una din muselină albă, iar ea s-a oprit, analizând o vreme materialul din care fusese croită, înainte ca privirea să-i treacă mai departe.

A cercetat celelalte rochii cu mai multă grijă și nu atât de superficial. Spre deosebire de garderoba ei, în mare parte în nuanțe de alb și roz, cea a Cassiei era alcătuită din haine de mătase și satin de nuanțe mai profunde și mai închise, cu o croială și cu corsete și mai îndrăznețe. Adică mai îndrăznețe decât cele cu gât înalt, acoperite cu dantelă, care fuseseră alese pentru Myrtle, cu doar câteva luni înainte de a-și face debutul timid în societate.

Descumpănită, și-a ales o rochie de mătase de un albastru intens, având corsetul și tivul împodobite cu cristale și, cu o mișcare reverențioasă, a scos-o din dulap. Nu mai purtase niciodată o astfel de rochie.

Sosise momentul s-o facă.

Dar sora ei, având deja experiența a două sezoane londoneze, fără a fi reușit să se căsătorească încă, primise o mai mare libertate în ceea ce privește garderoba ei, poate doar în încercarea de a o face mai atractivă?

Oricare ar fi fost motivul, Myrtle o invidia pe sora ei mai mare pentru luxul unei astfel de rochii. Cum ar arăta Myrtle într-o rochie atât de frumoasă?

„Nu, pune întrebarea care te frământă cu adevărat..." a tachinat-o vocea rațiunii. „Ce ar crede Val despre tine îmbrăcată într-o astfel de rochie?"

Probabil că...

– Myrtle?

A simțit și mai multă iritare decât de obicei în întrebarea lui.

– Sunt aproape gata, a strigat ea, tresărind și punându-și rochia pe ea.

„Probabil că nu l-ar mișca nimic și ar fi la fel de indiferent cum este de obicei în preajma ta", a mormăit ea pentru sine.

– Ce ai spus?

– Am spus: „Nu te mișca pentru că s-ar putea ca ei să dea târcoale", a răspuns ea, fără să clipească, tendința ei de a vorbi singură dezvoltându-i de-a lungul anilor abilitatea de a fi pregătită cu un comentariu la orice ar fi spus cu voce tare și ar fi fost auzit și de către cei din jur.

– Indivizii.

– Da, indivizii, a repetat ea, în timp ce un sentiment de frustrare, mult mai sănătos și mai sigur, luă locul oricărei urme de regret că Val nu s-a uitat la ea ca la o femeie.

S-a repliat, toată mintea, trupul și sufletul ei intrând înapoi în carapace. Nu că i-ar fi păsat dacă o vedea ca pe o femeie. Nu-i păsa.

A traversat desculță încăperea, simțind cum speranțele ei naive legate de persoana lui se destrămau și toate sentimentele romantice se stingeau ușor.

A deschis ușa.

– Am terminat.

El i-a aruncat o privire rapidă.

– Văd asta.

Asta a fost... Ea spusese că nu-i pasă dacă el o privea ca pe o femeie pe care să o dorească, dar nu era adevărat. Dar încă aștepta...

o reacție din partea lui când a văzut-o îmbrăcată... într-o rochie fină în nuanța safirului.

– Asta ce înseamnă? s-a scăpat ea, înainte de a-și putea retrage cuvintele.

– Eu...

El a clătinat din cap, arătând atât de deznădăjduit și de pierdut, când a observat cum o podideau... lacrimile.

A dat înapoi.

– Ce s-a întâmplat?

Întrebarea lui a sunat ca un ordin sec venit din partea unui bărbat care în mod clar nu dorea să o întrebe asta, dar care se simțea obligat să o facă.

– Nu vreau să am un sezon londonez, a șoptit ea.

Și-a înclinat capul.

– Nu... înțeleg.

– Nici un bărbat nu mă va dori.

– Nu este adevărat, a spus el îngrozit, simțind cum îl jenează gulerul jachetei.

– Ba da. Nimeni nu mă va dori vreodată, Val. Și mă voi trezi că va trebui să mă mulțumesc cu un singur tip de relație: cea de simplă camaraderie.

– Și camaraderia este chiar atât de lipsită de importanță? a întrebat el cu o blândețe în glas, pe care ea nu o auzise niciodată de la el și de care nu credea că ar fi capabil.

Dar ar fi trebuit să știe deja că acest bărbat nu înceta să o surprindă cu fiecare ocazie.

– Ai avut o relație bazată pe camaraderie? i-a replicat cât a putut de blând, știind deja răspunsul. Sau ai avut parte de marea iubire?

– Am avut parte de marea mea iubire, a murmurat el încet, cu privirea tristă și melancolică.

– Exact, a spus ea, urându-se pentru că era atât de meschină, încât să fie supărată pe femeia care-i fusese soție și care avusese parte de atâta dragoste și devotament. Dar eu nu voi avea parte de așa ceva. Sunt acceptabilă, asta în cel mai bun caz.

– Drumurile sunt acceptabile.

– Exact. Ea s-a năpustit, arătând cu degetul spre el. Și bărbații nu se îndrăgostesc de drumuri. Se îndrăgostesc de femei superbe

și interesante. Nu am bucle aurii. Ea a tras de o șuviță umedă, care, chiar și înmuiată de la baie, revenise la forma sa inițială, cârlionțată.

– Eu... Myrtle, tu ești... o femeie absolut fermecătoare.

Cu excepția faptului că atunci când a spus-o, în maniera aceea confuză și șovăielnică, de parcă cuvintele i-ar fi fost scoase cu forța, tinerei i-a venit greu să creadă în sinceritatea spuselor lui.

Ea și-a încolăcit brațele în jurul taliei.

– Nu sunt o persoană dorită de cei din jur, Val. Oamenii nu mă vor în preajma lor. Sunt complet ignorată de ceilalți.

Un suspin pe jumătate de râs, pe jumătate de plâns a sufocat-o, făcând să-i tremure vocea când a rostit următoarele cuvinte.

– După cum probabil ți-ai dat seama din faptul că familia mea atât de numeroasă m-a uitat.

Aceeași familie care o trimisese la doamna Belden și își continuase liniștită existența, de parcă ar fi fost întotdeauna o familie de șapte, iar cel de-al optulea membru lipsă nu i-ar fi aparținut cu adevărat niciodată.

Degetele i-au mângâiat obrazul, cu o atingere în egală măsură fermă, dar și delicată, care a urmărit cu blândețe conturul feței Myrtle.

– Nu știu de ce familia ta a greșit față de tine, a murmurat el, cu degetele atingându-i ușor bărbia și apoi alunecându-i până spre obraz, într-o atingere tandră care a lăsat-o fără aer, într-o mângâiere, pe care ea nici măcar nu era sigură că o făcea conștient.

Dumnezeu s-o ajute, în schimb ea era conștientă de asta, cu trupul moleșit de un val de căldură. Și simțea fluturii din stomac.

– Dar știi ce știu eu, Myrtle? a murmurat el, iar ea nu a fost în stare să facă nimic altceva decât să scuture din cap.

– Știu că atunci când îți vei face debutul, vei fi înconjurată de o mare de femei banale. De femei cărora li s-a spus să nu zâmbească prea mult sau să râdă prea tare și care au urmat cu strictețe acele instrucțiuni groaznice primire de la sfătuitorii lor lipsiți de orice sentimente. Și, dintre toate aceste tinere anoste, te vei remarca tu, cu un zâmbet strălucitor și cu un spirit neîngrădit de constrângerile pe care societatea le-a impus celorlalte femei, a căror lumină va fi umbrită de apariția ta strălucitoare.

I s-a tăiat respirația, și inima ei odată cu ea, și nu și-a mai găsit cuvintele. Așa cum i s-a întâmplat chiar atunci, când cuvintele lui

șoptite și catifelate care o amețeau au făcut-o să se îndrăgostească destul de tare de Val Bancroft, ducele de Aragon.

Mângâierile s-au oprit; ochii lui, fixați până atunci în ai ei, au alunecat mai jos, spre gura ei. Și ea știa, grație intuiției feminine, că se gândea să o sărute și știa, chiar dacă și-a înclinat foarte puțin capul, că avea de gând să o facă. Și ea și-a închis ochii exact când gura lui a întâlnit-o pe a ei.

A fost o atingere duioasă, cu o mică șovăire care a dispărut într-o clipă, când buzele lui le-au acoperit pe ale ei din nou și din nou, iar podeaua a început să se miște sub picioarele ei goale. Dar el era acolo să o prindă. Prinzând-o ferm de șolduri, el și-a înfipt ușor vârfurile degetelor în acea piele, șifonând materialul, dar ei nu-i păsa.

A gemut, plină de satisfacție în timp ce el o conducea spre perete, fixând-o între suprafața solidă din spatele ei și mușchii puternici ai pieptului lui, la fel de fermi și lați ca un zid. A întins o mână între ei, iar degetul mare a zăbovit pe colțul gurii ei și, instinctiv, ea și-a întredeschis buzele și l-a lăsat înăuntru.

El și-a strecurat limba în acea cavitate, gustând-o încet, cu mișcări îndrăznețe, iar Myrtle a încremenit.

Se gândise adesea cum avea să fie primul ei sărut. Fusese un subiect de bârfă pe care toate domnișoarele de la doamna Belden îl abordau când liniștea se lăsa peste școală, iar ele se retrăgeau în camerele lor pentru somn.

Acesta a fost, nu sărutul lui Myrtle, ci „primul sărut" în general. Suzanne Trelawney fusese singura care experimentase așa ceva. Și avea această plăcere de a le delecta pe celelalte domnișoare cu povești despre primul ei sărut.

Lui Myrtle, toată chestiunea i se păruse dezgustătoare: umedă, jenantă și stânjenitoare. Un bărbat să-i bage limba în gură? Cum așa, limba umană, în general, era o bucată destul de dezgustătoare de carne. Sau așa crezuse Myrtle.

Cât de tare se înșelase.

O, foarte tare.

Ținută în brațele mari și puternice ale lui Val, cu gura lui pe a ei, nu găsea nimic vulgar sau dezagreabil. Buzele lui erau tari și la fel de puternice ca trupul pe care i-l strângea. Mirosea ușor a măr și mentă, iar ea a oftat și a recunoscut că Suzanne avusese dreptate. Nu era nimic neplăcut în atingerea sau gustul lui.

Ea și-a atins vârful limbii de al lui, explorându-l și capitulând total în fața primului ei sărut. Respirația lui era precipitată și șuierătoare, ca și a ei, în timp ce mâinile îi alunecau mai jos; prinzând-o încă o dată de șolduri, el a tras-o mai aproape. Atât de aproape încât i-a simțit lungimea și duritatea apăsându-i pe pântece.

„Sulița" lui, așa cum o numise mama ei, în cea mai oribilă, cea mai stânjenitoare discuție pe care nici o fiică nu și-ar dori să o aibă vreodată cu părintele ei. Acea referire la anatomia masculină, respectiv la mădularul unui bărbat, o făcuse pe Myrtle să nu simtă nimic altceva decât teamă și dezgust.

Cât de proastă fusese! Val era extrem de fascinant, iar șoldurile ei se mișcau într-un mod ritmic cu ale lui, într-un mod de care ar trebui să se simtă stânjenită. Și chiar și atunci când a încetat să-l mai sărute și și-a îngropat fața în scobitura umărului lui, i-a fost imposibil să se oprească din acea mișcare de unduire a șoldurilor.

El a mârâit, mângâind-o cu buzele pe gât. Firele scurte și aspre ale bărbii nu mai mari de o zi i-a zgâriat pielea sensibilă, iar pulsul i s-a întețit, devenind și mai năvalnic.

A scos fără să vrea un mic scâncet și și-a lăsat capul pe spate, oferindu-i-se unui alt fel de sărut.

– Val, a gemut ea, împingându-și șoldurile în ale lui, dorința ei și acest geamăt făcând să dispară orice jenă din cauza reacției frivole a corpului ei.

S-a oprit și apoi s-a dezlănțuit; respirația i-a devenit la fel de precipitată, pieptul lui ridicându-se și coborând la fel de repede ca al ei. El a privit-o, ochii săi plini de aceeași pasiune care se oglindea cu siguranță și în ai ei. Și apoi a clipit...

Și odată cu fluturarea genelor lui întunecate – ușoară la început și apoi din ce în ce mai rapidă – s-a strecurat un alt gen de emoție.

Groaza.

Și-a îndepărtat mâinile de pe trupul ei, lăsându-le să atârne, ținându-le cât mai departe de ea, ca și când ar fi avut pe umeri capul Meduzei, iar el s-ar fi temut de mușcătura veninoasă a unuia dintre șerpii din părul ei.

Cuprinsă de rușine, lui Myrtle i s-au încleștat picioarele pe podelele din lemn dur.

– Nu ar fi trebuit să se întâmple așa ceva, a spus el, cu vocea aspră și ascuțită.

Ea a dat din cap buimacă.

– Eu... știu?

Doar că răspunsul ei a apărut ca o întrebare.

Dar cum ar fi putut ca ceva care fusese atât de minunat să fie... greșit?

S-a albit la față, trăsăturile lui frumoase schimonosindu-se într-o grimasă, ceea ce era, într-o oarecare măsură, mai dureros decât respingerea lui de mai devreme.

A așteptat să mai spună ceva, pentru că orice cuvânt ar fi fost cu siguranță mult mai bun decât ultimele vorbe pe care le rostise.

Dar Val a început să dea încet înapoi, iar când a făcut aproximativ zece pași, s-a întors repede pe călcâie și a plecat fără să mai privească înapoi. S-a uitat după el în timp ce fugea de ea.

Cum era posibil să treci de la cel mai magic, cel mai frumos moment din viața cuiva, la tristețea profundă provocată de fuga lui Val?

Capitolul 13

În după-amiaza următoare, așezată la locul ei pe scaunul ei de la fereastră, Myrtle privea peste drum la casa lui Val.

Perdelele din camera în care-l zărise atât de des fuseseră trase strâns, lăsând doar o ușoară crăpătură în țesătura groasă. Myrtle surprindea din când în când o licărire de mișcare în interior. A atins cu un deget geamul rece al ferestrei, zgâriind pelicula subțire de gheață care-l acoperea, apoi a trecut cu palma peste ochiul format, îndepărtând bucățile de gheață, astfel încât să poată vedea mai bine.

Da, informațiile că nu avea servitori și că nici un vizitator nu călca pragul reședinței vorbeau despre un bărbat care și-a găsit mângâiere în solitudine și, prin urmare, acel dispreț față de lume nu era îndreptat exclusiv spre Myrtle.

Și-a lăsat mâna să cadă în poală. Sau poate că asta era ceea ce-și spunea singură în acele momente. Cum altfel și-ar putea explica faptul că s-a gândit să-l invite să-i țină companie? Cum, după ce a fugit de i-au sfârâit călcâiele din casa ei?

Dar atunci, care ar fi fost alternativa? Să-și petreacă cea de-a optsprezecea aniversare singură și uitată de toți? Și, oricât de jalnică ar putea părea soluția de a căuta compania cuiva care în mod evident nu-și dorea să fie cu ea, era de preferat decât să stea singură, lamentându-se că familia ei uitase complet de ea.

Cu un oftat, Myrtle s-a dat jos de pe scaun și s-a ridicat în picioare. Îndreptându-se spre sobă, s-a oprit să atâțe focul, adăugând un buștean, așteptând apoi până când flăcările l-au cuprins cu o vâlvătaie înainte de a așeza vătraiul înapoi la locul său.

Și până să-și piardă și ultima fărâmă de curaj, Myrtle a plecat din salon și, trăgându-și gluga mantiei, și-a îndreptat pașii spre ușa de la intrare și apoi a ieșit. A întâmpinat-o un val de aer rece, lovindu-i obrajii și tăindu-i respirația atât de tare, încât a gâfâit; gerul i-a înghețat nările.

Strângându-și și mai mult mantia pe trup, Myrtle a coborât câteva trepte și a pornit spre reședința lui Val. O liniște ciudată plana peste străzile Londrei, atât de densă și grea și desăvârșită, astfel încât tânăra a reușit să-și reamintească de faptul că era singură și că familia ei plecase și că era complet la cheremul unor presupuși hoți care plănuiau un jaf.

Oprește-te.

Cu siguranță, imaginația ta bogată te face să invoci această amenințare.

La urma urmei, nu așa apăreau coșmarurilor copiilor, atunci când larma din casă se stingea și tăcerea punea stăpânire pe lume?

Dar, cu siguranță, ea nu era un copil. Era o femeie matură. Una mai mare cu un an, chiar din această zi. O femeie care și-a petrecut cea mai mare parte din ultimii patru ani departe de familia ei, învățând cum să supraviețuiască și să se descurce singură fără ei. Câte tinere s-ar putea lăuda cu asta?

– Cel puțin două duzini în fiecare an în care ai fost plecată, a mormăit ea cu voce tare, doar ca să se audă din nou vorbind. Nu ai fost singura fată de la doamna Belden.

Toate acestea nu i-au schimbat starea de spirit.

Iuțindu-și pașii, Myrtle a traversat în grabă strada și a urcat rapid scările de la intrarea casei lui. Întinsese deja mâna, ciocănind la ușă.

Tare.

Legănându-se pe călcâie, a așteptat câteva secunde în tăcere, înainte de a începe să bată din ce în ce mai tare.

În tot acest timp a simțit o înțepătură în ceafă și un fior pe șira spinării, ceea ce nu avea absolut nimic de-a face cu frigul sau cu întâlnirea ei cu Val, ci doar cu senzația că era urmărită. Senzația că pericolul era iminent și că o pândea. Pe ea.

– Vrei să deschizi ușa? a șoptit ea, răsuflarea ei formând un nor alb în timp ce vorbea.

Myrtle și-a intensificat bătăile în ușă, lovind cât a putut de tare. Deodată, ușa s-a deschis, iar pumnul ei a lovit în gol. Ea a clipit, observând chipul ducelui, având întipărită încruntarea lui familiară.

– Ce este? a întrebat el... cu mârâitul lui familiar.

Și un val de ușurare atât de puternic la gândul că nu mai era singură a cuprins-o și ea a zâmbit pentru prima dată în ziua aceea.

– Bună ziua, Val! l-a întâmpinat ea jovială, cu o bucurie nedisimulată care a făcut-o să se simtă că a scăpat de griji. Pot? a întrebat ea când el nu a făcut nici un gest să se dea la o parte din ușă, un munte de bărbat care-i bloca intrarea.

– Poți să ce? a mormăit el.

– Să îți țin companie?

Și, fără să aștepte ca el să-i răspundă, ea s-a aplecat pe lângă el și s-a strecurat înăuntru.

– Ce naiba crezi că faci, Myrtle? a întrebat Val, șoptind furios. Și-a aruncat privirea frenetic peste străzile din jur înainte de a trânti ușa atât de tare încât a tresărit. Nu poți să vii aici.

Ea s-a încruntat.

– Și de ce nu?

– De ce nu? a imitat-o el. De ce nu? a repetat ridicând vocea. Pentru că ești o lady, iar eu sunt un gentleman.

Myrtle a clipit inocent spre el.

– Așa?

– Și dacă ne surprinde cineva, reputația ta va fi compromisă, iar eu voi fi prins în capcană.

„Prins în capcană. Hmmm."

– Nu ești un urs, Val, a spus ea, incapabil să-și ascundă indignarea din ton.

– Un urs? Un *urs*? a mai spus el încă o dată.

Ea a dat din cap. Aplecându-se și micșorând distanța dintre silueta lui înaltă și cea minionă a ei, și-a apropiat amenințător fața de a ei.

– Nu sunt un urs.

Ea și-a dat ochii peste cap.

– Știu...

– Pentru că, dacă aș fi, ai avea destulă minte să o iei la goană din fața mea și în felul acesta am fi fost amândoi mai fericiți și mai în siguranță.

I se părea chiar atât de îngrozitoare perspectiva căsătoriei cu ea? Dacă aceasta era reacția de care urma să aibă parte în timpul sezonului ei londonez, atunci soarta și viitorul ei s-au dovedit a fi cu adevărat sumbre.

– Ar trebui să pleci acum, Myrtle. Acum.

Se repeta când era supărat.

Era ceva ce ajunsese să învețe despre el în perioada scurtă de când se cunoșteau. Și a mai fost și... o anume intimitate în acea descoperire. Ajunsese să învețe valențele acestei persoane – acestui bărbat. Poate că de aceea țipetele asurzitoare și privirile încruntate nu au făcut-o să fugă îngrozită, așa cum evident și-ar fi dorit.

Myrtle a zâmbit.

– Plec, a promis ea.

– Bun. Ușurat, a făcut câțiva pași spre ușă. Asta este cu...

– Dacă vii cu mine, l-a întrerupt ea, în timp ce el apucase mânerul ușii, iar cuvintele ei l-au făcut să încremenească.

Era nebună.

Acesta era motivul pentru care refuza să plece. Acesta era motivul că era unul dintre singurii oameni complet nepăsători față de el și de manifestările lui de furie. Și, cu siguranță, singura care avea acel zâmbet sincer, cu o sclipire și o lumină care i se oglindeau în privire și făcea să-i apară gropițe în obraji.

Dar el nu era singurul care înnebunea. Sau poate că auzul lui îl trăda. Pentru că acestea ar fi fost singurele două motive care ar fi explicat ceea ce auzise.

Val s-a întors încet.

– Poftim?

– Hai cu mine, a spus ea cu încă unul dintre acele zâmbete luminoase.

Ridicând două degete și îndreptându-le apoi spre podea într-un V răsturnat, ea a mimat niște pași.

– S-a stins focul? a întrebat el răspicat.

Myrtle a clătinat din cap.

– Nu. Vei fi foarte încântat să afli că am făcut o treabă *foarte* bună, fiind mereu atentă să nu se stingă focul...

– Ești rănită?

De data aceasta, zâmbetul lui Myrtle s-a înmuiat, iar ea a început să-și atingă brațele și stomacul, ca și cum ar fi căutat o presupusă rană.

– A, nu!

– Au încercat tâlharii aceia să se furișeze în casă și să fure obiectele de colecție ale tatălui?

Myrtle s-a oprit din examinarea propriului trup și a ridicat degetul arătător în sus.

– Nu. Ea a făcut o pauză. Adică nu încă...

I-a tăiat-o pentru a doua oară.

– Ai rămas fără mâncare?

– Nu, dimpotrivă. Acesta este...

– Atunci, Myrtle, nu am absolut nici un motiv să te însoțesc...

– ...unul dintre motivele pentru care am venit.

– ...acasă la tine.

Val și-a terminat fraza vorbind peste ea.

– Este ziua mea de naștere, a izbucnit ea.

El și-a înclinat capul. De data aceasta, a sesizat o ezitare, o nesiguranță pe care nu o mai văzuse până acum la ea. Ea și-a încolăcit brațele în jurul taliei, oferindu-și o mică îmbrățișare solitară.

– Azi am împlinit optsprezece ani.

Și-a reluat confesiunea într-un alt mod.

– Și aș...

– Vrei să nu fi singură de ziua ta? a întrebat el morocănos, iar ea a dat din cap, lăsând ochii în jos.

Acum, motivul prezenței și cererii ei în această zi specială căpăta sens. Chiar și așa, era prea periculos... pentru amândoi. Și dintr-o sumedenie de motive.

Afurisită să-i fie familia! Val a rezistat impulsului de a dezlănțui un potop de blesteme dure la adresa mamei, tatălui și fraților care o lăsaseră acasă de una singură. Ce fel de părinte era acela care să uite un copil? Și, mai mult, o fată ca ea? O femeie atât de plină de viață încât luminează o cameră întreagă și al cărei zâmbet strălucitor era o provocare chiar și pentru cea mai întunecată zi. Și, tocmai de aceea, deși știa că era o imprudență din partea lui, a vrut să spună da. Și-a trecut o mână prin păr.

– Poate că vrei să mă însoțești?

Vocea ei limpede ca de clopoțel a răsunat cu veselia ei obișnuită, iar el s-a simțit ușurat când a văzut că își recăpătase buna dispoziție naturală. Așa cum era cel mai bine pentru ea. Și, de asemenea, l-a făcut și pe el să-și recapete rațiunea și decența.

Val a deschis gura ca să rostească un refuz mai politicos. Mai precis, cât de politicos ar mai fi fost el în stare.

– Eu pot...

Myrtle s-a lăsat pe podea și și-a pus brațele în jurul capului enorm al lui Horace, îmbrățișând creatura. Și atunci a înțeles ce făcea.

– Îmi inviți câinele?

Myrtle și-a ridicat pentru scurt timp ochii spre cei ai lui Val.

– Ei bine, am cumpărat un tort delicios și nu vreau să-l mănânc singură, a explicat ea. Și nu putem îngădui să se întâmple așa ceva, nu-i așa? a întrebat ea retoric, într-un mod cântător, în timp ce-i scutura capul lui Horace. În plus, îmi place atât de mult să fiu cu tine.

Gâfâitul câinelui a devenit mai intens, mai dornic și a lătrat fericit, de parcă ar fi înțeles exact ce spunea tânăra. Val era uluit. Ea adora compania lui.

Mai bine zis... a câinelui lui. Cât despre Val, ea i-a solicitat prezența doar pentru că nu mai era nimeni altcineva.

– Vă las pe voi doi să sărbătoriți, a spus el, simțind pentru prima dată de când îl primise pe Horace că-și invidiază superba creatură atât de loială. Sau mai bine zis, care-i fusese odată loială.

Râzând, Myrtle a ridicat privirea.

– Ești atât de amuzant, Val.

Ea credea că glumea. Pe vremuri, fusese tipul fermecător, capabil să facă oamenii să râdă. Dar își pierduse acea abilitate. Și totuși, nu se putea convinge să recunoască că nu glumise, nu când ochii ei scânteiau așa cum o făceau ai ei. Myrtle l-a mai mângâiat o dată afectuos pe cap pe Horace, înainte de a sări în picioare.

– Trebuie să sărbătorim cu toții.

Toți trebuie să sărbătorească.

Îl amețise de cap.

Îi amețise pe amândoi, pe el și pe Horace.

Acesta a fost motivul pentru care, puțin mai târziu, împreună cu Myrtle, care, în timp ce mergea spre casa ei cânta o melodie veselă, traversase strada, însoțind-o la reședința familiei ei.

„Creștini, treziți-vă, întâmpinați dimineața fericită,
în care s-a născut Mântuitorul lumii...
Ridicați-vă să preaslăviți misterul iubirii,
pe care oștile de îngeri l-au ridicat spre ceruri,
trâmbițând vestea fericită..."

Și, în mod ciudat, auzind-o cântând versuri despre „dimineţile fericite" şi misterul iubirii şi „vestea fericită"... nu i-a mai stârnit cinismul amar şi nu s-a mai simţit sufocat de greutatea durerii şi a pierderii. Mai degrabă, era o uşurinţă copleşitoare care venea din interiorul fiinţei lui, o uşurinţă care s-a aprins de la bucuria ei, arzând ca o flacără în interiorul lui Val.

Dintr-odată, Myrtle s-a oprit din mers şi din cântat, şi acea flacără s-a stins.

– Te simţi bine? l-a întrebat. Ai tăcut tot timpul.

– Sunt mereu tăcut.

– Dar este diferit de liniştea ta *obişnuită*, a spus ea, tulburându-l cu gradul de intimitate care crescuse între ei şi cu abilitatea de a identifica nuanţele tăcerilor lui.

– Mi se pare mai degrabă că este ca atunci când ai fi distras şi...

– Şi eu vreau doar să fac în aşa fel încât să nu fim văzuţi şi să intrăm cât mai repede în casă, ca să terminăm odată şi cu aniversarea asta, s-a răstit el, urându-se instantaneu pentru că şi-a revărsat nervii pe ea.

Horace a scâncit şi a pus o labă pe genunchiul lui Myrtle, care i-a luat laba enormă în mâinile ei şi i-a scuturat-o uşor.

– O, nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru lipsa de politeţe a stăpânului tău. Arde de nerăbdare să mănânce o felie de tort.

Buzele lui Val s-au răsucit într-un zâmbet. Myrtle a arătat cu degetul spre gura lui.

– Aha! Ştiam eu. S-a uitat înapoi la Horace. Şi nu sunt genul de persoană care-ştie-tot, dar, dacă aş fi, aş fi spus că ştiam că stăpânul tău se preface doar că este enervat.

Cu entuziasmul obişnuit şi-a reluat pasul vioi şi, cu Horace alături, Myrtle a luat-o înainte spre casa ei; versurile colindului ei de Crăciun răsunând limpede, pe măsură ce se apropiau de casa ei.

„El a vorbit; şi îndată acel cor ceresc
În imnuri de bucurie, necunoscute înainte, conspiră,
cântând laudele iubirii mântuitoare
şi întreaga boltă cerească a răsunat cântând aleluia."

Scuturând din cap, Val a pornit pe urmele ei. Şi s-a oprit.

A simţit o înţepătură în ceafă, având sentimentul că era urmărit – că erau urmăriţi – făcându-l să rămână pe loc.

Încruntat, a aruncat o privire rapidă prin împrejurimi, căutând sursa acelei neliniști. Începuse să cadă o zăpadă ușoară, sporind liniștea grea care plutea în aerul iernii. Dar, în afară de o rafală șuierătoare de vânt, nu a sesizat nimic altceva. Cu toate acestea, nu putea să scape de sentimentul de pericol...

– Val? a strigat Myrtle, rostindu-i numele ca pe o întrebare. Aflată la câțiva metri distanță, a privit înapoi.

– Vin, a spus el și dând energic din cap, s-a grăbit să i se alăture.

Închipuirile tinerei începuseră să-l afecteze și pe el. Altfel, de unde apăruse această senzație? Nu exista altă explicație de ce începuse să caute inamici care pândeau în umbră și să simtă pericolul plutind în atmosfera liniștită.

Chiar și așa, în timp ce ocoliră ușile din față și se îndreptau în spate către intrarea servitorilor, el nu s-a putut abține să nu arunce o ultimă privire în spatele lui.

Myrtle a deschis ușa, lăsându-l pe Horace să intre primul și apoi a intrat și ea după câine. Val s-a alăturat celor doi, închizând ușa în urma lor.

Desfăcându-și mantia, și-a dat-o jos și a agățat-o în cuier și s-a dus apoi cu pași hotărâți spre foc. Myrtle s-a lăsat într-un genunchi și a întins mâna după mai mulți bușteni, umplându-și brațele cu ei, apoi l-a adăugat în foc.

Încruntându-se, Val s-a repezit spre sobă.

– Mă ocup eu de asta, a spus el, dând să-i ia bușteanul din mână.

Ea s-a retras ușor, ținând încă în brațe bușteanul.

– Mă descurc și singură.

– Știu, a spus el, făcând o altă încercare să i-l ia.

– Ești foarte capabilă.

– Ești sarcastic, a mormăit ea.

Un alt zâmbet s-a format pe buzele lui, acea mișcare a mușchilor devenind din ce în ce mai familiară și obișnuită în prezența ei.

– De fapt, de data aceasta chiar nu sunt.

Fiecare gest al ei îl făcea să o aprecieze și mai mult pe Myrtle.

„Doar pentru că este nonconformistă, nu din alte motive... nimic altceva."

– Nu am cunoscut niciodată o doamnă în stare să facă și să mențină focul aprins.

– Nu eu l-am aprins, a precizat ea.

– Nu, dar l-ai menținut aprins, ceea ce nu este chiar atât de ușor. A ridicat degetul, arătând spre ea. Trebuie să fii mereu atât de încăpățânată?

– Da.

Rămaseseră privindu-se ochi în ochi, fără a vorbi. În astfel de situații tăcerea era de partea lui. Nu și încăpățânarea. În orice caz, nu de data aceasta.

– Te rog, a spus el încet.

Nu ar fi vrut s-o lase să facă focul de ziua ei și, cu siguranță, nu de această aniversare în care familia ei o lăsase singură.

O buclă i-a căzut peste sprânceană. Și a simțit un impuls de nestăpânit de a-i așeza șuvița rebelă. Să-i ia bucla între degete și să simtă moliciunea mătăsoasă.

– Foarte bine, a spus ea, cu jumătate de gură și a dat drumul grămezii pe care o ținea în brațe.

Adunând lemnele de pe jos și formând înapoi grămada, a luat vătraiul și a mai pus un buștean pe foc. În timpul acesta, ea a îngenuncheat lângă el, cu o mână întinsă spre sobă pentru a se încălzi, în timp ce cu cealaltă îl mângâia pe Horace.

– Gata, a spus Val când a terminat și s-a ridicat în picioare.

A întins o mână spre ea, cu un gest absolut natural, de parcă ar fi devenit dintr-odată un domn politicos, căruia îi făcea plăcere să ajute domnișoarele, și nu acel bărbat morocănos, îndoliat și lipsit de viață.

Și Myrtle și-a pus degetele în ale lui cu o dezinvoltură similară, care îl încurca și îl îngrozea, făcându-l să-și piardă mințile, lăsându-l să o ajute să se ridice în picioare.

Ar trebui să-i dea drumul. Asta ar fi trebuit să facă. Nu ar fi trebuit să o atingă deloc. Cu toate acestea, nu s-a putut dezlipi de acea atingere; nu s-a putut abține să întoarcă mâinile lor reunite în acea strânsoare, astfel încât degetele lui să le acopere pe ale ei, sau să-i mângâie acea curbă formată dintre degetul mare și cel arătător.

– Mâinile tale sunt puternice, a murmurat ea.

Involuntar, degetele i s-au retras din strânsoare, și l-a făcut să se retragă, mărturisirea ei inocentă făcându-l să înțeleagă că el nu era acel gen de bărbat. Dar Myrtle și-a pus și cealaltă palmă peste a lui, prinzându-i mâna în această strânsoare.

– Nu, nu este ceva rău, i-a spus ea direct, ținându-l strâns.

Ea i-a întors mâna, cu podul palmei în sus și a ridicat-o mai aproape pentru o examinare mai atentă.

– Ale tatălui meu sunt moi. Și nu m-am uitat niciodată atent la mâinile fraților mei până acum, de aceea nu pot spune prea multe despre ele.

Era inocentă. Atât de inocentă. Prea inocentă pentru a fi cu un nenorocit cinic și posac așa cum era el.

– Le prefer pe ale tale, a spus ea, la fel de capabilă ca întotdeauna să poarte o discuție la care doar ea să participe. Sunt... interesante. Sunt reale. Și-a ridicat privirea. Crezi că mâinile altor gentlemeni sunt ca ale tale? a întrebat ea curioasă.

– Eu... nu știu. Aș înclina să cred că mai degrabă nu sunt la fel.

Cei cu care se aflase prin preajmă jucaseră cărți, băuseră coniac, iar cea mai intensă activitate fizică fuseseră meciurile de box împotriva lui Gentleman Jackson și partidele de călărie.

– Aș spune că cei mai respectabili gentlemeni nu își taie singuri lemnele sau nu-și aprind singuri focul sau nu fac nimic care să le provoace bătături în palmă.

Ca ale lui.

– Este... regretabil.

Ochii ei au devenit triști și, văzând acea privire melancolică, Val a încremenit. Tot corpul i s-a tensionat când a fost cuprins brusc de... regretul că nu mai era bărbatul de odinioară.

– Eu trebuie să-mi fac debutul în acest sezon, a spus ea, surprinzându-l cu acea schimbare neașteptată a subiectului. Și, cu certitudine, se așteaptă de la mine să îmi găsesc o partidă bună și probabil că mă voi trezi căsătorită cu un bărbat cu mâinile delicate, care nu știe absolut nimic despre cum să facă un foc sau cum să-l îngrijească să nu se stingă.

Imaginile i s-au perindat prin fața ochilor, ca într-un imens caleidoscop de scene învârtindu-se una după alta în capul lui într-o succesiune rapidă: o Myrtle strălucitoare care își făcea debutul. O cohortă de pretendenți năpustindu-se asupra ei pentru a semna în carnețelul ei de dans. Aceiași străini fără nume și fără chip dansând cu ea.

– Val?

Vocea ei a sunat șovăielnică și i-a apărut o întrebare în minte care l-a făcut să uite pentru moment de imaginile perfide care

o înfățișau pe Myrtle în compania altui bărbat. Și-a retras mâinile și de data aceasta ea nu s-a mai împotrivit.

– Vrei un gentleman cu mâini aspre? a întrebat el neîncrezător în timp ce adevărul din spatele regretului ei l-a lovit din plin.

Un zâmbet ironic i-a înflorit în colțul gurii.

– Ei bine, poți fii sigur că nu vreau unul cu mâini albe și moi, a spus ea sec.

Nu-l compătimise pe el, ci mai degrabă îi deplângea pe gentlemenii cu ale căror destine s-ar fi intersectat.

– Putem să mâncăm? a întrebat ea, în timp ce aproape s-a aruncat asupra mesei.

Un tort mic cu glazură albă trona în mijlocul mesei din lemn a servitorilor. Chiar și așa, desertul era suficient pentru a hrăni o familie de cel puțin cinci persoane.

– Ai adus singură tortul? a întrebat el aspru, în timp ce i s-a alăturat la masă.

– Nu.

Ea se agita prin încăpere, cotrobăind prin bucătărie, iar el a urmărit-o cu privirea, mișcările ei rapide și fulgerătoare aducându-i aminte de un fluture care zbura vara din floare în floare.

– Mi-am rechemat servitorii ca să mi-l aducă.

Val a încremenit și a aruncat o privire rapidă în jur. Myrtle a râs.

– Glumesc, Val. Bineînțeles că eu l-am adus.

Spunând asta, s-a îndreptat către un dulap și a început să caute, mormăind pentru sine în timp ce a luat la rând dulap după dulap.

– Unde sunt? Unde sunt?

Bineînțeles.

Ca și cum ar fi cel mai obișnuit lucru din lume ca o tânără domnișoară să se plimbe prin Londra, fără să beneficieze de ajutorul unui servitor, pentru a-și aduce propriile produse de patiserie.

Era... o minune.

– Aha! a exclamat Myrtle fericită. Le-am găsit. S-a întors, ținând în mâinile ridicate câteva bețe subțiri.

– Ne jucăm... bețișoarele?

Râsul ei a umplut încă o dată bucătăriile, un sunet exuberant la fel de clar ca clinchetul celor mai strălucitoare clopote din Londra, umplându-i acele unghere ale sufletului care fuseseră lipsite de orice

bucurie de atâta timp, aprinzând o lumină în acele cotloane ferecate ale sufletului lui.

– Nu, a spus ea când a redevenit serioasă și, din replica ei spusă fără ocolișuri, nu și-a dat seama dacă era conștientă de impactul puternic pe care râsul și zâmbetul ei l-au avut asupra lui. Sunt lumânări, Val, a explicat ea, întorcându-se cu trofeul ei pentru a i se alătura lui Val.

S-a uitat de jur împrejur.

– Cred că este suficientă lumină.

În plus, nu era nimeni prin preajmă ca să aibă grijă de acele focuri deschise. Era un pericol pe care nu îl luase în considerare... până acum. A fost unul dintre motivele pentru care servitorii erau mereu treji în timpul nopții, pentru a cutreiera holurile și pentru a se asigura că lumânările rămân aprinse.

– Nu sunt pentru lumină. Pentru tort, prostuțule.

El s-a uitat de la fața ei la lumânările conice pe care i le flutura în direcția lui, înainte de a și-o ținti iar în privirea ei sclipitoare.

– Tu înfigi lumânări într-un tort, iar eu sunt cel prostuț?

– Este o tradiție, a explicat ea. Fratele meu s-a întors dintr-o călătorie în Germania și ne-a spus povestea unui bărbat pe care l-a întâlnit în călătoriile sale... Găzduise o petrecere pentru a-și sărbători ziua de naștere și avea un tort în care a pus lumânări aprinse. Arran a fost fascinat de idee și, când a insistat să afle mai multe detalii, acesta i-a relatat povestea unui alt bărbat, pe nume contele Ludwig von Zinzendorf. El a organizat odată o petrecere grandioasă pentru a-și sărbători ziua de naștere și a făcut un tort imens – ea a descris un cerc larg cu brațele – și în el erau înfipte tot atâtea lumânări câți ani împlinea.

Era atât de nostalgică, privirea ei atât de pierdută, încât ar fi putut la fel de bine să fi transpus în acea cameră din Germania despre care vorbea acum, iar el bănuia că mintea ei cutreiera prin locurile în care fusese fratele ei și în care, evident, dorea și ea să meargă. Sau poate a fost doar amintirea acelor clipe petrecute alături de familia ei. Și nu-i plăcea deloc că se întristase... Val ar fi dat orice să alunge acea tristețe.

– Dacă pui tot atâtea lumânări câți ani împlinești, tortul se va transforma într-o torță.

– Mă faci bătrână? l-a întrebat. Cu mâinile în șolduri și cu o încruntare pe chip, era adorabilă în indignarea ei. Pentru că te anunț că... am doar optsprezece ani. Nici nu poți să spui că sunt o fată bătrână.

– Vreau să spun că tortul tău este prea mic.

Ea a zâmbit.

– O! Numai că zâmbetul a dispărut la fel de repede cum apăruse. Acum mă simt ofensată că râzi de tortul meu.

– Tortul tău *este* mic, a simțit el nevoia să sublinieze.

– Dar tot nu ar trebui să vorbești urât de el, l-a mustrat ea și, aplecându-se, și-a pus coatele pe masă, făcând un scut cu trupul ei în jurul acelei delicatese pe care o apăra cu atâta patos.

– Nu vorbesc urât. Vorbesc *obiectiv*.

Ea și-a mijit ochii, apoi s-a îndreptat furioasă.

– O, bine.

Fredonând ceva cu voce joasă, a înfipt cu grijă lumânare după lumânare în tort, în timp ce el o urmărea din priviri.

Câtă vreme trecuse de când tachinase pe cineva?! Nici măcar nu se crezuse în stare, până în acest moment, de o asemenea performanță. Când Myrtle a terminat de așezat toate lumânările, în afară de una, a luat-o pe aceasta ultima și s-a întors.

– Unde te duci? a întrebat-o, făcând-o să se oprească.

– Trebuie să o aprind.

Și să riște să-și ardă degetele?

– Dă-mi-o mie, a mormăit el, luându-i-o din mână. S-a îndreptat spre una dintre perechile de candelabre care erau încă aprinse.

– Sunt în stare să mă descurc și singură, a spus ea.

– Nu mă îndoiesc.

La urma urmei, supraviețuise atâta vreme fără a avea sprijinul familiei sau a servitorilor. A aprins lumânarea, apoi și-a pus palma în jurul ei pentru a proteja flacăra în timp ce făcea cei câțiva pași înapoi spre ea.

– Dar sunt sigur că există câteva reguli care îți interzic să-ți aprinzi propriile lumânări de ziua ta.

– Nu sunt, l-a informat ea în timp ce el s-a așezat lângă ea la masă. L-am întrebat pe fratele meu – nici nu se îndoia că n-ar fi făcut-o – care l-a întrebat pe prietenul său din Germania – curiozitatea

părea să fie o trăsătură comună familiei lui Myrtle McQuoid – și *el* a spus că cel mai mult îi place să-și aprindă singur lumânările.

Val s-a străduit să aprindă cât mai repede fiecare lumânare, astfel încât tortul a început să răspândească o lumină puternică, înghesuind-o și pe ultima lângă celelalte care umpleau deja prăjitura aniversară cumpărată chiar de ea.

Myrtle s-a repezit pe una dintre băncuțe, iar Val i-a urmat exemplul, așezându-se chiar în fața ei. S-au așezat acolo... în tăcere, iar Myrtle privea atent la lumânări, care aruncau o strălucire blândă peste chipul ei în formă de inimă, peste claia ei de bucle întunecate, care semăna cu o aură, dându-i un aspect eteric.

– Ei bine? a întrebat el încet. Ai de gând să le stingi?

– Nu le sting, a spus ea încet. Se spune că trebuie să sufli în ele... și asta numai după ce îți pui o dorință.

– Și ce dorință vrei să-ți pui? a întrebat el în liniște, total și iremediabil fermecat de ea.

– De aceea durează atât de mult, a explicat ea, privind nu la lumânări, ci mai degrabă la Val. Fiecare are dreptul la o singură dorință în fiecare an și ar fi bine să nu se grăbească... Și este un an important, a murmurat ea, adăugând aceste cuvinte ca un comentariu de ultim moment.

Când a văzut felul în care colțurile gurii i s-au strâns și tulburarea care i-a umbrit strălucirea ochilor, a știut că vorbele ei erau orice altceva decât un comentariu de ultim moment, că discuția despre sezonul ei și despre ceea ce o aștepta în viitor o măcina în acele clipe.

Val a privit-o în ochi.

– Atunci, nu te grăbi, Myrtle! a spus el blând, dorindu-și ca ea să înțeleagă ce mesaj îi transmitea cu adevărat în acest moment. Nu te grăbi!

Merita să-și găsească pe cineva care să o trateze ca pe o comoară.

– Și dacă nu te grăbești, până la urmă vei găsi ce – pe *cine* – cauți, a murmurat el.

Buzele lui Myrtle tremurau și pentru o clipă s-a crispat, temându-se că ea era pe cale de a izbucni în plâns, și doar la gândul că s-ar putea întâmpla așa ceva a simțit cum i se rupe inima.

– Crezi? a întrebat ea, cu vocea plină de speranță pe care el nu-și amintea să o fi simțit vreodată.

– Da.

I-a fost ușor s-o mintă. Putea să călătorească în toată lumea, așa cum făcuse fratele despre care-i povestise și să nu găsească nici un muritor care să o merite.

– Mulțumesc, a șoptit ea, apoi, îndreptându-și ținuta în scaun, Myrtle a tras aer în piept, liniștindu-se.

Închizând ochii, s-a aplecat și a suflat în lumânări, lăsând un nor de fum și un miros ușor de sulf în aer, stingând și acel moment de intimitate pe care îl împărtășiseră și pentru care Val i-a fost recunoscător.

Nu voia să se gândească la faptul că avea să debuteze în primul ei Sezon la Londra sau că avea să fie decepționată când urma să descopere că acei bărbați din Londra nu se potriveau așteptărilor ei. Sau mai rău – gândurile lui s-au întunecat – să se căsătorească cu unul dintre acei bărbați care nu se ridicau la nivelul ei.

– Ei bine? a mârâit el, pe un ton mai dur decât intenționase, dar singurul de care fusese capabil. Să continuăm.

Myrtle s-a întins și l-a bătut ușor peste mână.

– Ai răbdare. Poți să iei tu prima felie, a spus ea, de parcă ar fi liniștit un copil.

Și fără îndoială, chiar așa se și comporta în acele momente. Iar el a fost recunoscător un moment mai târziu, când ea a ridicat un deget în aer și a spus: „Farfurii și furculițe", înainte de a pleca. Pentru că gândul că avea să se căsătorească și să plece într-o altă casă, departe de a lui, că nu avea să o mai vadă niciodată, l-a făcut să se simtă... ciudat de nefericit. Și l-a făcut să-și dorească să scrâșnească din dinți ca un dragon furios, gata să scuipe flăcări spre bărbatul care venea și o răpea, și o lua cu el.

A înlemnit. Mintea i s-a blocat, iar inima i-a stat în loc. De unde-i venise acel gând?

În timp ce Myrtle s-a întors și a pus pe masă obiectele după care plecase, Val a încercat să-și pună în ordine gândurile răvășite. Îi păsa de ea doar pentru că era prima persoană cu care interacționase de atât amar de vreme. Nu avea nici o legătură cu... cu... *nimic* altceva.

Myrtle a ridicat cuțitul și apoi s-a oprit, cu lama poziționată deasupra. Închizând ochii, a tăiat tortul. Ea a tăiat două felii, dându-i-o lui pe prima și luând-o pe următoarea pentru ea. Au mâncat în tăcere.

Tăcerea era ceva cu care se obișnuise atât de mult de-a lungul anilor, ceva ce-l însoțise în tot acest timp.

– Nu mi-ai spus ce este în neregulă cu numele Myrtle, a spus ea încet.

– Nu, nu ți-am spus.

– Frații mei au nume răsunătoare, chiar drăguțe. Arran și Dallin și Quillon. Pe surorile mele le cheamă Cassia și Fleur, iar eu m-am potcovit cu Myrtle.

Nu era chiar cea mai fericită alegere.

– Nu este cel mai frumos nume, a admis el, iar tânăra s-a întristat înainte să lase un cot pe masă și să-și îndrepte atenția către farfurie, împingând prăjitura spre margini.

Val și-a strâns mâna pe furculiță, metalul lăsându-i urme în palmă și și-a dat seama că prefera să trăiască într-o lume în care nu era în stare să simtă nimic, mai ales să nu provoace durere celor din jur.

– Dar este cel mai interesant dintre toate.

Capul tinerei s-a ridicat din nou. Și și-a dat seama că încă mai avea ceva din acel farmec de demult, chiar dacă era cam prăfuit, învechit și necizelat. Se pare că nu era atât de fermecător pe cât se crezuse.

– Este un nume frumos, a spus el în cele din urmă.

S-a uitat confuză la el.

– Myrtle, a spus el cu o voce răgușită. Numele tău este destul de frumos.

– Nu, nu este deloc. Este un nume care pare să se potrivească unei bătrâne cu doi mopși în lese strălucitoare, cu funde în urechi. Unele țipătoare. Nici măcar panglici fine și elegante.

– Ești mereu atât de îndărătnică?

– Sunt mereu atât de sinceră. Ea a ridicat o furculiță plină cu tort, pentru a-și accentua vorbele. Există o diferență, a spus ea, luând o înghițitură.

Deodată, ea s-a oprit din mestecat și a înghețat.

– O, Doamne! a spus ea cu gura plină, și încercând apoi să înghită cât mai repede, disperată.

Myrtle a sărit în picioare și a străbătut camera în fugă. S-a încruntat, urmând-o cu privirea, în timp ce ea aducea o altă farfurie.

– Ce s-a întâmplat?

Ignorându-l, ea s-a repezit direct spre masă.

– Sunt cea mai groaznică ființă din lume, s-a lamentat ea, și umplând farfuria cu o felie de tort mare cât a lui și a ei combinate, și a sărit în picioare.

Confuz, Val a cercetat încăperea, în căutarea nou-venitului.

Myrtle s-a lăsat într-un genunchi. Horace și-a părăsit instantaneu locul de lângă sobă și a venit alergând. Myrtle și-a aruncat brațele în jurul gâtului gros al câinelui și l-a îmbrățișat. Și Val s-a lăsat pe spate în scaunul lui. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un bărbat să-și invidieze propriul câine.

– Ai să mă poți ierta vreodată? a întrebat ea cu o voce melodioasă, în timp ce îl scărpina pe Horace între urechi și nas, înainte și înapoi, până când el, atât de încântat de acea atenție pe care i-o acorda, și-a lăsat limba să-i atârne într-o parte și a gâfâit fericit.

– Ești mai bun decât merit eu, a murmurat Myrtle, atingându-și vârful nasului de cel al lui Horace în felul acela drăguț în care o făcuse de atâtea ori înainte.

Ea i-a dat câinelui o ultimă mângâiere afectuoasă înainte de a se ridica și a se alătura lui Val.

– Te porți frumos cu el, nu s-a putut abține să nu remarce, când ea s-a întors la masă ca să-și termine de mâncat tortul.

I-a aruncat o privire întrebătoare.

– Cu Horace, a specificat el, cu o tresărire pe buze.

Se gândise oare la altcineva când a făcut această afirmație?

– Îl plac foarte mult, a spus ea după ce a luat o înghițitură și și-a tamponat buzele cu șervețelul pe care și-l pregătise singură. Nu am avut niciodată un câine. Întotdeauna mi-am dorit unul, sau o pisică, sau o pasăre, dar mama și tatăl meu au spus că s-au împăcat cu gândul că au șase copii și, prin urmare, au considerat că locuința deja era destul de aglomerată și aveau și ei limitele lor.

Ea a recitat această poveste ca pe o poezie, ca o persoană care auzise acele cuvinte repetate în mod constant. S-a oprit din mâncat. În schimb, a folosit vârful furculiței pentru a împinge o bucată destul de mare de prăjitură spre marginea farfuriei.

– Îndrăznesc să spun că aș prefera compania unui câine decât pe cea a unui soț. Este groaznic. Mi-am petrecut acești ultimi patru ani la doamna Belden, încercând să fiu cineva care nu eram, străduindu-mă să fiu o lady perfect respectabilă doar pentru a putea scăpa

de acea școală, asta ca să fiu nevoită acum să joc aceeași șaradă pentru tot restul zilelor mele.

El a înlemnit.

Acesta era un teritoriu și mai periculos. Dacă intrau mai mult în acea discuție intimă, personală, ar fi ajuns la... chestiuni foarte intime.

Chiar dacă era conștient de acest lucru, nu s-a putut abține să n-o întrebe.

– Asta a fost dorința pe care ți-ai pus-o? a întrebat el îngrozit. Vizavi de un anume... gentleman?

Myrtle a zâmbit și era încă unul dintre acele zâmbete triste care nu-i plăceau deloc, pentru că buzele ei erau menite să contureze doar acele mai adevărate și mai pure expresii ale bucuriei ei interioare.

– Vrei neapărat să o spun cu voce tare și să nu se îndeplinească? Ei bine, aș putea face și asta, pentru că oricum nu se va împlini, a spus ea, cu vocea ușor reținută.

Cu obrajii înroșiți de jenă, Myrtle și-a dres glasul și a reînceput să mănânce. Și pentru prima dată, el sesizase o fisură reală în optimismul ei și a simțit cum îl copleșește o durere interioară. Nu pentru prima dată, însă, nu a fost în stare să-i pună și alte întrebări sau să-i dea alte asigurări. Pentru că era conștient că ar fi false și pentru că nici nu știa cum să-i risipească această supărare.

– Myrtle?

Ea a ridicat privirea.

– Nu este nimic în neregulă cu asta, a spus el, răbufnind.

Tânăra și-a înclinat capul.

– Numele tău... chiar ți se potrivește. Ți se potrivește perfect. De aceea l-am repetat în ziua aceea.

Ochii i s-au umezit.

– O!

Spre deosebire de celelalte dăți, ea nu a vorbit și nu a mai spus nimic legat de asta, iar el i-a fost recunoscător. Pentru că toate aceste încercări de a alina supărarea și tristețea altei persoane și eforturile depuse încercând să le facă să zâmbească, îi erau atât de străine, iar el își pierduse dexteritatea și nu se mai simțea în largul lui în astfel de situații.

Își terminaseră destul de rapid tortul, indicând că venise momentul să pună punct petrecerii ei aniversare și timpului petrecut împreună. Ar trebui să se simtă ușurat, dar s-a ridicat în picioare cu reticență.

– Ar trebui să plec, a spus el, o replică oricum inutilă.

Myrtle s-a ridicat.

– Da.

Val a făcut un ocol în jurul mesei și s-a îndreptat spre ușă. Myrtle i s-a alăturat, și ar fi putut la fel de bine să fi fost imaginea unui cuplu respectabil, ea o lady care l-a condus până la ușa salonului după ce el își încheiase vizita. Și s-a simțit ca și când ar fi primit o lovitură în stomac când și-a dat seama cât de... captivantă era de fapt acea imagine. A întins mâna să-și ia pălăria și și-a îndesat-o cu putere pe cap, sperând că energia acelei mișcări avea să risipească acele gânduri nebunești.

– Ar trebui să plec, a spus el.

Ea și-a umezit buzele.

– Da. Ai... spus asta deja.

– Adevărat? a întrebat el îngrozit.

Când se afla în preajma acestei femei, totul era un talmeș-balmeș – nu mai făcea diferența între ce era în imaginația lui și realitate.

– Da.

– Știi, pentru că ar trebui. Să plec.

Myrtle a ridicat trei degete.

– Ai spus-o de trei ori, acum.

Și ceva s-a rupt în el; ceva subțire și fragil s-a frânt sub greutatea a tot ceea ce devenise confuz.

– Pentru că ar trebui să plec, a strigat el. Eu..., eu... nici nu ar trebui să fiu aici. N-ar trebui să fim împreună, iar eu n-aș fi, știi..., a spus el, făcând un pas spre ea, detestând faptul că dădea înapoi pentru că o speriase și pentru că îi era frică de el. Nu aș fi aici dacă familia ta ar fi aici și ei chiar ar trebui să fie aici.

I-a tremurat buza de jos.

– Știu.

Și lacrimile i-au umplut ochii și, cu un geamăt, Val s-a simțit pierdut. Și-a aplecat capul spre al ei, chiar dacă ea s-a ferit, lăsându-și capul pe spate, iar el a sărutat-o. A sărutat-o așa cum își dorise

s-o facă. Luându-i gura cu blândețe la început, explorând moliciunea acelei cărni și apoi, mânat de această dorință implacabilă, Val și-a lipit gura peste a ei din nou și din nou, până când ea a început să geamă și să-i rostească numele.

– Val, l-a implorat ea, iar el s-a simțit din nou pierdut.

A luat-o în brațe, trăgând-o din ce în ce mai aproape, astfel încât să se poată desfăta mai bine cu gura ei. Înduplecându-i buzele să se deschidă, el s-a strecurat înăuntru, gustând din acea cavernă umedă, adâncindu-se din ce în ce mai mult, iar și iar, până când trupul lui a tremurat lângă al ei, din nevoia pe care o simțea de a o poseda pe această femeie. Cu o dorință de a explora mai mult din ea, din toată ființa ei. Simțea toate acestea doar pentru că rămăsese fără o femeie de ani de zile. Și totuși, chiar și acele asigurări pe care și le repeta erau zadarnice. Lui Myrtle i s-au înmuiat picioarele și a prins-o de talie, rezemându-i trupul de al lui. Iar Myrtle, îndrăzneață în tot ce făcea și chiar și în aceste momente, i-a atins limba de a ei, cu mici mișcări rapide și nerăbdătoare.

Acea îndrăzneală se reflecta și în modul ei de a fi și era o viziune a ei de femeie îndrăgostită care face dragoste cu bărbatul iubit.

Numai că acesta este un drept care nu-ți aparține, i-a șoptit o voce răutăcioasă și s-a gândit să-și ucidă propria conștiință. Degetele lui Val s-au încleștat pe mijlocul ei, și el și-a relaxat imediat strânsoarea și și-a îndulcit sărutul, temperând valul de pasiune care amenința să-l copleșească și rugându-se în gând să se potolească.

Și apoi a așezat un ultim sărut tandru pe buzele ei. În timp ce corpul ei era încă moleșit și mlădios în brațele lui, Myrtle a început să fluture ușor din genele groase și întunecate și apoi, cu un efort vizibil, a deschis ochii. Pasiunea o tulburase, iar privirea ei era încețoșată. A clipit de mai multe ori.

El a eliberat-o din îmbrățișarea lui, iar ea s-a scufundat instantaneu, pentru o fracțiune de secundă.

– Noapte bună, Myrtle! a spus el. Cum de vocea lui era atât de calmă? Cum a fost posibil așa ceva, când pulsul încă îi bubuia în urechi și inima îi bătea în piept, iar corpul încă ardea mistuit de dorința de a o avea.

– Noapte bună, Val!

Ea și-a desprins privirea de la fața lui și o parte din acea tristețe pe care o remarcase înainte reapăruse în ei.

Voia să rămână? De ce ar vrea ea așa ceva? Era o companie mizerabilă. Privirea i-a alunecat spre câine, care se afla chiar în spatele lui Myrtle, privindu-l pe Val cu o dezaprobare canină, pe care o merita cu prisosință.

– Ar trebui să stea cu tine.

De îndată ce buzele lui au rostit aceste cuvinte, Val a rămas nemișcat. Cu siguranță, nu spusese asta cu voce tare. Cu siguranță, nu făcuse oferta pe care o făcuse.

Myrtle a clătinat din cap, confuză.

– Eu nu...?

– Horace.

Myrtle și-a vânturat o mână în dreptul pieptului înainte ca degetele ei să aterizeze pe locul unde-i bătea inima.

– Tu... îmi dai câinele tău? a șoptit ea.

– Nu de tot, a mormăit el. Doar... până se întoarce familia ta.

Dacă acei nenorociți se vor mai întoarce vreodată. Ar fi pentru prima dată când s-ar despărți de câine, iar gândul l-a făcut să se simtă prost și să-l irite... Și totuși, acele sentimente erau într-un fel de preferat decât să se gândească la Myrtle rămasă singură, așa cum era în noaptea asta și cum fusese în nopțile trecute.

Trăsăturile lui Myrtle s-au înmuiat.

– Nu pot accepta asta, Val.

– Desigur că poți, a mormăit el.

– Câinele este tovarășul și prietenul tău.

Ea a înțeles acea relație care se crease între cei doi, una care conferea câinelui un rol mult mai important decât cel de animal de companie, iar el s-a simțit neliniștit când și-a dat seama că ea a înțeles asta în scurtul timp petrecut împreună.

Val și-a mângâiat câinele pe creștet.

– Și așa va rămâne. Până mi-l vei înapoia.

Adică, atunci când aceste momente intime de care se bucuraseră pe ascuns se vor fi terminat, când Londra avea să revină la viața de odinioară și când ea avea să fie din nou sub aripa protectoare a familiei și a servitorilor ei, pregătindu-se pentru primul ei Sezon, iar Val avea să rămână așa cum fusese prea multă vreme, în spatele ferestrelor lui acoperite cu perdele, amintindu-și toate aceste clipe petrecute împreună, singuri. Și care îi vor lipsi.

A fost o revelație care l-a lovit direct în piept.

Myrtle și-a strecurat palmele în ale lui.

– Mulțumesc, a spus ea încet.

– Nu e mare lucru.

– Amândoi știm că nu este adevărat.

Ea și-a pus degetele peste mâinile lui și le-a strâns ușor.

Acum ar trebui să plece. Acum *putea* pleca.

Totuși, ei au rămas pe loc.

El a rămas pe loc.

Ar trebui să plec. Ar trebui să plec...

Și, de data aceasta, după ce și-a atins borul pălăriei, chiar a făcut-o. Când ușa s-a închis în urma lui, a simțit că acel clic ușor a sunat ca și când totul s-ar fi sfârșit, ca un tunet asurzitor în liniștea iernii. A înaintat cu greu, simțind cum drumul era mult mai anevoios spre casa lui, acum și mai singuratică, totul în el strigând de dorința de a se întoarce și de a fi... doar cu ea. Era un sentiment necunoscut, care îi dădea fiori.

Acesta era motivul pentru care trebuia să o evite. Acesta era motivul pentru care simțea nevoia ca familia ei blestemată să se întoarcă și să o ia cu ei. Pentru că, cu fiecare moment petrecut împreună, zidurile pe care le construise pentru a se proteja și pentru a-i ține pe ceilalți departe se prăbușeau și se temea de ce avea să se aleagă din el atunci când, într-un final, ea avea să plece.

Capitolul 14

El a sărbătorit ziua ei de naștere cu ea. Nu, nu numai asta, dar a vorbit cu ea despre dorințele ei.

Și te-a sărutat. Nu uita asta. A doua oară.

Cu un geamăt, s-a rostogolit pe spate.

– De parcă aș putea.

A simțit o căldură pe care nu o mai simțise vreodată. Nu, nu a fost căldură; căldura ar fi radiat din lumânările de pe tortul ei. Aceasta fusese o flacără mistuitoare, care începuse timid, ca un foc mocnit și care devenise apoi din ce în ce mai mare, cuprinzându-i tot corpul, aducându-i acea mulțumire sufletească.

– A fost perfect, a șoptit ea, trebuind să-și spună asta cu voce tare pentru că simțea nevoia să împărtășească cu cineva cât de profund fusese acel moment cu Val și cât de grozav fusese totul.

– Sărutul lui... sărutul nostru... a fost perfect.

Horace a lătrat fericit în noapte, iar ea a întors capul. Cu un geamăt, Myrtle și-a pus o mână peste ochi.

– Să *nu*-i spui toate acestea stăpânului tău, i-a ordonat ea.

În încercarea de a-și îndulci mustrarea, și-a întins mâna peste marginea canapelei pe care a transformat-o în pat în noaptea trecută. Horace și-a lăsat prompt limba să se dezlănțuie și i-a lins degetele.

– Nu, știu. Îmi ești un prieten devotat și chiar apreciez că nu-mi divulgi secretele.

Întorcându-se pe o parte, astfel încât să stea ochi în ochi cu câinele lui Val, Myrtle l-a privit atentă.

– Este doar... Nu știu ce să mă fac cu el, Horace. Ea a spus asta pe un ton calm, această confesiune introspectivă fiind rostită mai mult pentru urechile ei, și nu ale câinelui. Uneori simt că nici nu poate să mă privească.

Horace a lătrat.

– Nu, știu. Este așa cu toată lumea, sunt convinsă. Dar, alteori, el zâmbește și este amabil și – obrajii lui Myrtle s-au încălzit, iar ea și-a coborât vocea până când a devenit doar o șoaptă – și mă sărută.

Simțind că nu este în stare să privească în ochii căprui enormi ai câinelui, și-a pus o pernă peste cap.

– Nu-mi vine să cred că vorbim despre asta.

Perna s-a mișcat și apoi a dispărut.

Cu marginea de dantelă între dinții lui albi, Horace o privea peste obiectul cu volane care fusese reazămul ei pe timp de noapte.

Myrtle s-a apropiat și mai mult.

– Încerci să-mi spui că suntem prieteni și putem vorbi despre orice?

Cu un mic scheunat, și-a înclinat capul.

Ea l-a scărpinat între urechi și apoi pe nas, alternând acele mângâieri, care remarcase că-i făceau plăcere.

– Ei bine, îți mulțumesc pentru asta. Eu... nu am mai avut un prieten de foarte multă vreme, a șoptit ea.

Fetele de la școala doamnei Belden erau mai degrabă niște cunoștințe, și nu genul acela de prietene în fața cărora să îți desfaci baierele inimii.

Horace i-a lins obrazul, atingând-o cu limba lui aspră, înainte de a se îndrepta spre foc. Ea l-a privit amuzată în timp ce el se agita de colo colo, în încercarea de a-și găsi poziția cea mai confortabilă, apoi s-a întins pe podea. Cu un pufăit ușor, el și-a pus capul pe labe și a început să privească flăcările.

Agitată, fără a mai avea vreo speranță să adoarmă în acea noapte, Myrtle s-a ridicat în picioare. Strângând de cordonul halatului și punându-și o pătură în jurul umerilor pentru a-i ține de cald în această noapte răcoroasă, ea s-a dus la fereastră. A tras draperiile și a privit spre reședința aflată peste drum de casa ei.

Ce amuzant! Familia ei și Val au trăit unul lângă celălalt în toți acești ani și totuși, din cauză că Myrtle a fost plecată până de curând la doamna Belden, ea și Val puteau să treacă unul pe lângă celălalt ca doi străini.

Ținând pătura cu o mână, și-a ridicat-o pe cealaltă și a frecat geamul cu palma, încercând să îndepărteze florile de gheață care îi încețoșau imaginea casei lui, ca să o vadă mai bine și ca să se simtă mai aproape de el. Pentru ca ea să poată să se mai uite încă o dată

la el. Deoarece în ultimele zile, ea se apropiase de Val. De fapt, s-a simțit mai aproape de el decât de oricare persoană pe care o cunoscuse la doamna Belden sau, de fapt, chiar din propria-i familie. Familia ei, în sânul căreia nu se mai simțea deloc în largul ei.

Frații ei mai mari îi fuseseră prieteni până când Myrtle fusese trimisă la școală și după aceea s-au transformat mai degrabă în niște străini. Și mai fusese o mulțime de fete la doamna Belden..., dar ea fusese atât de preocupată să fie elevul perfect doar pentru a putea scăpa din acel loc mizerabil, încât imaginea pe care o afișase în fața acelor tinere era o proiecție a propriei imaginații. Se prefăcuse atât de bine, încât nici una dintre ele nu-i dibuiseră adevărata față.

Val a fost prima persoană căreia i se dezvăluise așa cum era în realitate. Nu a încercat să se prezinte altfel decât ca fiind... Myrtle.

A închis ochii. Nu mai voia să se prefacă. Doamna Belden îi înghenunchease spiritul, dar nu i-l distrusese. Voia să râdă din tot sufletul și să vorbească liber și să vadă lumea și să trăiască așa cum o făcuse în compania lui Val zilele trecute. Val o ajutase să conștientizeze acest lucru.

Însă, timpul petrecut împreună se apropia de sfârșit. Căci nu avea cum să rămână pe veci uitată de familia ei. Se vor întoarce după Myrtle și o vor lua cu ei în Scoția, acolo unde urma să locuiască până când lucrările de reparații la reședința lor de la Londra răs-amânate aveau să fie finalizate în cele din urmă. Și, când aveau să se întoarcă, și ea avea să-și înceapă sezonul ei londonez, afișându-se în public și defilând în fața potențialilor soți, până când, în cele din urmă, l-ar fi găsit pe cel cu care avea să-și petreacă restul zilelor.

Inima îi bătea cu putere, iar ochii i s-au umezit. Un bărbat care nu va fi Val, ducele de Aragon. Ceea ce ar fi fost bine. Pentru că, la drept vorbind, el abia dacă o tolera și nu o plăcea prea mult.

Doar că asta, și-a spus ea, era o minciună. Pentru că o plăcea.

Un bărbat solitar care se izolase de lume, fără nici o altă companie în afară de câinele său, nu i-ar fi dat lui Myrtle niciodată acea creatură devotată, pe care, fără tăgadă, o iubea, un câine care îl urmase peste tot.

I-ar fi fost pur și simplu mai ușor să creadă că nu o plăcea, pentru că atunci nu i-ar fi fost atât de greu să suporte gândul unui viitor fără el – un bărbat, total diferit de orice întâlnise sau cunoscuse vreodată. Era direct, dar sincer și onest și totuși exista o duritate în

atitudinea lui pe care ea i-a descifrat-o destul de repede ca fiind o armură menită să-l protejeze de cei din jur. Și a vrut să i-o dea jos. Voia să fie martoră și să-i provoace acele zâmbete, care la început păreau chinuite și tensionate, dar care, cu fiecare zi petrecută împreună, deveniseră din ce în ce mai relaxate. Mai reale.

Poate că era o tânără naivă, poate că nu avea prea multă experiență de viață, dar, pe de altă parte, s-a dovedit a fi suficient de matură, suficient de înțeleaptă, ca să vadă în Val un om care iubise atât de intens, încât nu ar mai putea și, cu siguranță, nu ar mai iubi vreodată.

Și sufletul lui Myrtle s-a dovedit a fi infam și întunecat și negru, căci în acel moment a simțit că era nu doar invidioasă pe o femeie moartă, ci și plină de resentimente față de puterea pe care încă o avea asupra lui Val, atât de intensă încât nu-l lăsa să fie fericit, sau să se îndrăgostească din nou.

Respirând sacadat, Myrtle s-a forțat să deschidă ochii. Era ca și cum gândurile ei legate de Val l-au invocat în mod misterios. La un moment dat, a tras draperiile. Razele lunii scăldau strada dintre reședințele lor, învăluind-o într-o lumină care cădea peste reședința lui și l-a scos pe el din zona de umbră. Și a fost recunoscătoare pentru asta.

Își schimbase hainele, înlocuind pantalonii negri și haina neagră obișnuită cu unele noi. Exceptând faptul că și-a dat jos haina și stătea acolo în cămașa lui albă de bumbac, ca un steag fluturând în depărtare. Atât de relaxat. Atât de dezinvolt, încât pieptul i-a tresăltat, în timp ce și-a imaginat că s-a îmbrăcat așa la această oră târzie special pentru întâlnirea cu ea. El a ridicat mâna într-un salut distant, iar Myrtle i-a urmat exemplul, ridicându-și mâna.

– Bună, a murmurat în tăcere, știind că era puțin probabil să vadă acea mișcare slabă a buzelor de la depărtare.

Doar că...

În timp ce a mijit ochii, încercând să-l focalizeze, a sesizat o ușoară înclinație a capului, o recunoaștere a faptului că o văzuse și că, astfel, îi răspundea la salut. Și s-a dovedit a fi la fel de taciturn chiar și în această conversație mută, făcând-o să zâmbească.

Au mai stat așa o vreme. Și, preț de câteva secunde, s-a gândit că aveau să rămână așa pe veșnicie. Dar, chiar atunci el a ridicat

mâna într-un ultim gest de salut și a tras iar draperiile cu o mișcare intempestivă, încât acestea au fluturat în dreptul ferestrelor.

Myrtle a rămas nemișcată. Așteptând să se întoarcă. Sperând că va trage din nou draperiile... Sau, mai bine zis, sperând că le-a închis doar pentru că avea de gând să-și ia mantia și să traverseze curtea și să i se alăture lui Myrtle. Dar ceasul din spatele ei contoriza impasibil timpul, iar secundele deveneau minute care se tot adunau, iar el nu a venit. O singurătate atât de profundă i-a învăluit sufletul, încât picioarele i-au cedat, iar ea s-a prăbușit pe marginea scaunului de la fereastră.

El...

Cu coada ochiului, a surprins o mișcare, iar fericirea și speranța i-au făcut inima să bată în timp ce-l căuta cu privirea, inspectând porțiunea de teren de sub geamul ei. Și atunci a încremenit. Gândurile melancolice și nostalgice legate de Val au dispărut într-o clipă, iar ea și-a canalizat toată atenția pe individul de la picioarele ei.

Un bărbat care clar nu era Val. Dar, mai degrabă, era vorba despre doi bărbați. Doi bărbați pe care, chiar și de unde stătea ea ferită de privirile lor curioase, urmărindu-i cum se furișau în grabă undeva sub ochii ei, i-a recunoscut instantaneu.

Erau îmbrăcați în haine la fel de negre precum cele ale lui Val, de la pălăriile melon negre până la pantalonii lor; silueta mai înaltă s-a furișat cu o viteză surprinzătoare, corelându-se cu mișcările celui mai mic de lângă el. În cele din urmă, a reușit să-și miște picioarele și s-a aruncat pe podea.

Cu un scheunat scurt, Horace, încă așezat lângă șemineu, a ridicat capul. Myrtle s-a așezat pe burtă, cu obrazul stâng lipit de podeaua înghețată din lemn dur și cu fața întoarsă spre fereastră.

Erau aici.

„Am știut. Am știuuuut."

Îi suspectase de intenții necurate încă din momentul în care dăduse peste ei când inventariau colecția tatălui ei. Faptul că avusese dreptate în privința lor nu i-a dat nici o satisfacție. Ar fi preferat mai degrabă să se fi înșelat și totul să fi fost doar o născocire a imaginației ei bogate, de care Val și părinții ei au suspectat-o.

Myrtle și-a impus în tăcere să-și adune gândurile.

„Gândește."

Gândește...

Să strige după mama sau tatăl ei sau după un alt membru imaginar al familiei ei nu ar fi fost prea credibil pentru ei de data aceasta. Forțându-se să se ridice de pe podea, Myrtle s-a repezit spre rândurile de draperii, deschizându-le intenționat, pentru a putea urmări mișcările celor doi străini de afară.

Până la urmă s-au oprit și Myrtle a ridicat vocea.

– Aliiiiiice, a strigat ea, ridicând vocea suficient de tare pentru a fi auzită afară. Îmi aduci și mie exemplarul din *Mândrie și prejudecată*? Mă tem că nu pot să adorm.

Horace a ridicat capul și a scheunat, confuz.

– Am musafiri, a șoptit ea pentru a liniști câinele, chiar dacă a mai aruncat pe furiș o privire pe fereastră.

Și atunci, Myrtle a rămas complet nemișcată. A cuprins-o frica, înțepenind în locul în care se afla. S-a auzit un mârâit ușor din spatele ei, ca și cum Horace ar fi înțeles până la urmă pericolul care-i pândea, pentru că s-a ridicat și a sărit până când labele din față s-au sprijinit pe scaunul de la fereastră. Adulmecând aerul, și-a întors capul, apoi privirea i s-a fixat pe cei doi bărbați de afară. Buzele câinelui s-au retras, dezvăluindu-i amenințător dinții. Atunci a lătrat puternic și furios.

Bucuria i-a umplut pieptul, simțindu-se ușurată în timp ce cei doi s-au îndepărtat. Horace a continuat să latre și să mârâie chiar și după ce cei doi dispăruseră din raza lor vizuală. În momentul în care amenințarea a dispărut, Myrtle și-a aruncat brațele în jurul capului lui Horace și l-a strâns cu putere.

– Ai fost minunat, a gângurit ea, lăudându-l.

Myrtle s-a oprit. Stomacul i s-a strâns, iar spaima a revenit cu o și mai mare intensitate.

S-au întors.

Fusese naivă să creadă că renunță atât de ușor, din moment ce ei merseseră atât de departe încât plănuiseră deja să fure artefactele tatălui ei, contele.

– Știm că ești acolo, fato. Știm că ești acolo, singură.

– Nu sunt singură, le-a strigat ea.

– Nu mai este nici un alt servitor în casă, în afară de tine.

– Nu sunt o servitoare, a spus ea tare, apoi și-a ridicat vocea, presărând-o cu toate tonurile arogante și regale pe care doamna Belden le-a sădit în mintea ei și a celorlalte eleve.

– Sunt Lady Myrtle McQuoid, fiica contelui și a contesei de Abington și îți poruncesc să pleci.

Declarația ei a fost întâmpinată cu o tăcere profundă. Și atunci... Ambii bărbați au izbucnit în hohote de râs.

Hmmm.

Și cam la atât s-a rezumat demonstrația ei de autoritate.

– Da, cum să nu, a intervenit unul dintre bărbați printre hohotele de râs. Și eu sunt ducele de Cornwall.

– Asta nu prea are sens, a spus ea. Ducele de Cornwall este mort.

Și-a amintit rapid de lecțiile referitoare la titluri și ranguri predate la școala doamnei Belden.

– Și, deși este posibil ca un nobil să obțină acel titlu, nu a fost folosit de atunci...

– Destul cu blestemata asta de lecție de istorie. Sunt ironic, prostuță mică.

Myrtle și-a încrucișat brațele peste piept.

– *Ei bine, eu niciodată...*

Horace a susținut-o cu un lătrat.

Ea l-a mângâiat pe cap, găsind alinare în prezența lui. Simțindu-se mai puțin singură.

– Nu ai fost tratată atât de prost, milady? a ironizat-o celălalt bădăran, iar modul în care accentuase acest ultim cuvânt, combinat cu râsul lor, i-au dat de înțeles că ei nu credeau că ea ar fi putut fi o lady.

– De fapt, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, i-a informat ea pe un ton tăios. Pentru că...

– Să nu-mi spui, pentru că ești *prețioasa* fiică a contelui și a contesei de Abingdon.

Înainte de a-l cunoaște pe Val, se crezuse expertă în sesizarea sarcasmului, dar a ajuns la concluzia că nu știa atât de multe pe cât crezuse despre comentariile caustice și i-a dat dreptate lui Val care o lămurise în această privință.

– Vă anunț oficial că sunt una dintre fiicele lor.

Cu toate acestea, cu greu s-ar putea descrie ca fiind prețioasa lor odraslă. La urma urmei, niște părinți iubitori nu și-ar fi uitat copiii pe care-i considerau a fi prețioși.

– Și, pur și simplu, te-au uitat, lăsând o tânără nevinovată și virtuoasă să se descurce de una singură?

Exact asta făcuseră. Doar că, deși deschisese gura pentru a continua cu insistențele ei, s-a oprit. Pentru că le-a simțit îndoiala și a știut exact cum suna și cum arăta adevărul din spatele acestor vorbe. Nimeni nu ar fi crezut nici în ruptul capului că era cine pretindea că este. Ce fel de nobili ar fi uitat de fiica lor necăsătorită, lăsând-o singură zile întregi?

– Destul cu amenințările. Deschide ușa chiar acum!

– Sau vom intra cu forța.

Amenințarea, care s-a adăugat acestui ordin, a venit de la celălalt hoț.

Simțind cum începe să-i transpire tot corpul, Myrtle a început să se agite, repezindu-se să apuce vătraiul.

Horace a lătrat agresiv, arătându-și dinții într-un mod înfricoșător, sărind cu picioarele din față pe ușă, izbindu-se de panoul de lemn și zgâriindu-l în încercarea de a ajunge la intrușii care puseseră stăpânire pe casa ei.

Și, dintr-odată, aroganța și siguranța perechii de hoți dispăruse și nu s-a mai auzit altceva decât tăcerea care-i cuprinsese.

– Vă sugerez să plecați, a spus ea suficient de tare pentru a fi sigură că a fost auzită între lătraturile frenetice a lui Horace. Horace nu-i tratează cu blândețe pe vizitatorii nedoriți și este destul de protector față de mine.

– Horace?

Ea a dat din cap înainte să-și amintească că nu o pot vedea.

– Da. Horace. Știți, este un câine-lup și nu are o plăcere mai mare decât să... vă sară la beregată.

A făcut din ochi și a privit în jos la câine.

– Știu că nu ești așa, a murmurat ea.

Numai că animalul nu a reacționat la aceste asigurări; în schimb, a continuat să se izbească de ușă.

– Ei bine, doar deschide ușa și vom trage un glonț în acel animal nenorocit.

– Nu! a strigat ea.

Și, dintr-odată, inima lui Myrtle a început să-i palpite în timp ce frica a risipit scurtul moment în care se simțise în siguranță. Nu ar putea, nu, nu ar permite să i se întâmple nimic rău. Val ar fi distrus fără câinele lui.

– Acum, calmează bestia aia și vino aici, înainte să intrăm noi acolo și să-i tăiem beregata.

Myrtle a simțit că sângele i se scurge din obraji.

– Horace, a spus ea calmă, rugându-se ca vocea să se facă auzită peste mirosul de sânge care-i declanșase atacul furibund. Horace, *te rog*, l-a implorat ea, iar tonul rugător din glasul ei părea să fi răzbătut până la el. Șezi.

Cu un scheunat și un schelălăit scurt, și-a abandonat poziția și s-a ridicat în două picioare, lăsându-se pe podea, zgâriind-o cu ghearele și apoi s-a conformat.

– Trebuie să pleci, i-a șoptit ea, îmbrățișându-l.

A lătrat.

– Nu, oprește-te. Eu... vreau să pleci.

Voia ca el să fie în siguranță. Voia ca el să meargă la Val.

– Voi fi bine.

Țâșnind în picioare, Myrtle a traversat rapid camera, ieșind pe ușa care făcea legătura între camere. Horace a urmat-o, ghearele sale lovind cu zgomot podelele din lemn dur.

– Ai treizeci de secunde...

Acel avertisment primit de la dușmanii ei din miez de noapte s-a auzit din ce în ce mai stins și s-a estompat în timp ce se îndrepta spre salonul dintre camere. Fără să încetinească, Myrtle a alergat, traversând rapid cameră după cameră, salon după salon, croindu-și drum spre o ușă pe unde putea ieși.

Când a ajuns în bucătării, un sentiment de triumf a cuprins-o și, cu o ușurare care aproape că o ameți se, a întins mâna spre mânerul ușii. Atunci a înțeles de unde proveneau urmele de pași grei de afară. Toate acele senzații minunate și amețitoare pe care le simțise cu câteva clipe în urmă s-au dovedit a fi efemere.

– Rămâneți pe loc, Excelența Voastră!

Sunetul acelui ciocan de pe cealaltă parte a ușii a făcut-o să înghețe.

Horace a mârâit.

– De data aceasta, o să-l omor pe câinele acela blestemat, a promis ticălosul, iar inflexiunea de gheață cu care rostise această amenințare a făcut-o să simtă un fior de groază pe șira spinării.

– Asta doar dacă nu vrei să cooperezi. Acum, lasă-l să plece și vino aici, a ordonat, oscilând între engleza standard și argoul Cockney de pe străzile de la periferie.

– Du-te, a șoptit Myrtle, ținând ușa deschisă și Horace a luat-o la goană.

Picioarele îi alunecau când atingea peticele înghețate de pământ, deși părea că zboară spre casă, cu pași grațioși, în ciuda acestor derapaje.

Ea l-a urmărit o clipă cum se îndepărta, analizându-și șansele de evadare, știind că, dacă ar face-o, nu ar avea nici o șansă în fața lor, iar câinele lui Val s-ar întoarce s-o apere, plătind astfel cu viața.

Închizând ușa, Myrtle și-a schimbat direcția de mers și s-a îndreptat, alergând, spre scara servitorilor.

Capitolul 15

Val era singur.

Numai că era un alt gen de însingurare.

Aceasta nu era starea obișnuită în care trăise în ultimii ani. Era ceva nou. O stare pe care nu se așteptase să o mai experimenteze sau să o mai simtă vreodată.

Solitudinea față de o altă persoană – o persoană vie, mai bine zis. Îi simțise prezența în camera aceea pe care și-o alesese drept dormitor. O simțise acolo, chiar înainte ca ea să se arate la ferestre, făcându-i cu mâna. Și ar fi vrut să meargă la Myrtle. Ar fi vrut să fie cu ea.

Fiecare zi a vieții lui de când îi murise soția fusese dificilă; iar această perioadă a anului, când comemora moartea ei, chiar și mai grea, amintirile mai intense, tristețea mai apăsătoare, durerea mai ascuțită.

Cu toate acestea, ultima perioadă nu mai fusese la fel. Zilele trecute zâmbise și râsese și poate că era vorba doar despre un sentiment amplificat de melancolie. Poate că, fiind în preajma lui Myrtle, cu pofta ei de viață și optimismul ei plin de căldură, începuse să-și amintească cum fusese viața lui înainte de acel eveniment tragic.

I-a reactivat și alte sentimente în afară de durere și pierdere, iar acesta s-a dovedit a fi un afrodiziac puternic.

Blestemând, a luat cartea pe care i-o dăruise și a întors volumul uzat în mâinile sale. Când a fost ultima oară când citise... ceva?

Pierdut în gânduri, a răsfoit paginile, oprindu-se intenționat la cele îndoite. Un surâs nostalgic i-a apărut pe buze. Obișnuia să îndoaie colțurile cărților.

Gestul i se potrivea tinerei, nerăbdătoare și fără să-i pese că ar trebui să folosească semne de carte. În timp ce răsfoia paginile, privirea i-a fost atrasă de un pasaj care fusese marcat. Paginile au zburat atât de repede, iar el s-a oprit asupra altuia marcat

de ea în carte. Dând înapoi paginile, și-a umezit vârful degetului și a revenit, căutând acel loc pe care-l zărise mai devreme.

L-a găsit.

„Imaginația unei doamne este foarte intensă; sare de la admirație la dragoste și de la dragoste la căsătorie, într-o clipă."

Myrtle ar putea fi o fire romantică. Ea ar fi genul de lady care, în loc de un titlu nobiliar, și-ar dori mai degrabă să se îndrăgostească și să fie îndrăgostită, și ea chiar merita asta. Merita un bărbat al cărui spirit să fie la fel de romantic ca al ei și capabil de... de... ceea ce Val fusese cândva.

Gâtul și gura i s-au uscat, înghițind cu greu. Nu că ar fi vrut să fie el bărbatul pe care să-l fi iubit ea. Nu voia asta.

Nu era... nimic din ceea ce trebuia să fie acel bărbat.

Ceea ce însemna că avea să existe un alt bărbat. Și ceva, ceva întunecat și perfid, și-a înfipt colții în el, declanșând o gelozie otrăvitoare îndreptată împotriva celui care o va avea. Eventualul pretendent și soț cu care ar face dragoste, începând cu gura ei și cu tot trupul ei și...

Cu un mârâit, Val a întors pagina furios, foindu-se în scaun, luptându-se cu tentația de a se uita la acele însemnări, care s-au dovedit a fi un fel de fereastră spre sufletul și mintea ei și care nu erau altceva decât o modalitate de a aprofunda ceea ce știa despre Myrtle McQuoid – și despre această conexiune pe care o stabilise cu ea.

„Dar dacă o femeie are o înclinație pentru un bărbat și nu încearcă să i-o ascundă, el trebuie să-și dea seama de acest lucru...

– Poate că trebuie, dacă o vede îndeajuns... deși Bingley și Jane se întâlnesc destul de des, nu sunt niciodată prea mult timp împreună; și cum se văd întotdeauna într-o societate numeroasă, este imposibil să beneficieze de fiecare clipă pentru a sta împreună de vorbă. De aceea, ar trebui ca Jane să profite cât mai mult de fiecare moment în care-i poate capta atenția. Când va fi sigură de el, va avea timp destul să se îndrăgostească și ea cât o vrea."

A zăbovit la acest pasaj. Asta era. Asta a fost ceea ce l-a ajutat să o înțeleagă din ce în ce mai bine pe Myrtle. Era chiar în fața ochilor lui. De regulă, în afara întâlnirilor formale, la care mai erau prezenți însoțitori și servitori, domnii și doamnele nu aveau parte de discuții între patru ochi. În cazul lui, nu fusese absolut nimeni prin preajmă.

Totul s-a datorat faptului că se aflase în compania ei, fără alte persoane prin apropiere, astfel că au avut parte de atâta... intimitate. Între ei s-a format o legătură strânsă. Dar ar mai fi fost același lucru dacă... l-ar fi surprins cineva într-o companie atât de intimă?

Și, când s-a gândit la asta din acea perspectivă, ei bine, nu a mai simțit aceeași teroare și nici acea senzația de uscăciunii a gurii. A fost... ceva firesc. Pur și simplu își dorise să afle mai multe despre ea ca persoană, o persoană interesantă și inteligentă. Prin urmare, era firesc să o admire și să se gândească la ea și să vrea să petreacă mai mult timp cu ea și...

Strângând din dinți, Val a întors încă o dată paginile, luând-o de la început. De data aceasta, le-a întors mai încet și, în timp ce făcea asta, s-a uitat atent peste paragrafele care i se derulau în fața ochilor, fără să se mai lase pradă impulsului de a căuta semnele pe care le făcuse ea.

„A fi pasionat de dans este un pas spre a te îndrăgosti..."

În dreptul acestui mic paragraf, ea făcuse un singur comentariu, un singur cuvânt: „Suspin".

Involuntar, buzele lui Val s-au răsucit din nou într-un zâmbet. Asta era atât de caracteristic lui Myrtle. Visa să fie ținută în brațe și să țină pe cineva în...

Val a întors pagina, a trecut la următoarea, apoi s-a oprit. A dat repede paginile înapoi.

„Este un adevăr universal recunoscut că un burlac, posesor al unei averi frumoase, are nevoie de o nevastă..."

Lângă pasaj, a desenat o pereche de ochi și o gură supărată încadrate într-un cerc. El a făcut o pauză. Nu era în asentimentul autorului? Sau a recunoscut adevărul relatat de autor și a regretat că așa era lumea lor?

Și și-ar fi dorit să fie aici. Și-ar fi dorit ca ea să fie aici acum, ca să o poată întreba și să afle la ce se gândise în timp ce desenase acel semn minuscul pe paginile acestui pasaj. Și s-o întrebe despre toate pasajele.

Blestemând, Val a închis brusc cartea și a trântit-o cu o *pufnitură* pe măsuța de lângă el. Lăsându-și coatele pe genunchi, și-a îngropat capul în mâini și și-a înfipt degetelor în tâmple. Cât de mult reușise să-i pună stăpânire pe gânduri? De ce nu putea să nu se mai gândească la ea?

O să reușească. Într-un final.

Imediat ce avea să plece și el avea să se complacă în suferința lui, așa cum își dorea, și-ar putea regăsi liniștea sufletească. Pentru că asta era o certitudine. Nu ar avea parte de liniște dacă s-ar pierde iremediabil în fața unei femei, așa cum o făcuse înainte. Pentru că, dacă ai pierde acea persoană, durerea ar fi mult mai intensă, mai groaznică, așa că singurătatea ar fi mult mai ușor de suportat.

Un lătrat singuratic a răsunat de afară, risipindu-i gândurile și forțându-l să-și ridice capul. Un lătrat familiar, care a fost urmat câteva clipe mai târziu de mai multe schelălăituri frenetice.

Încruntat, Val s-a ridicat în picioare. Îndreptându-se spre fereastră, a tras draperiile și a privit spre porțiunea de drum de sub geamuri.

L-a observat imediat pe Horace, cu blana lui neagră strălucitoare, contrastând pe fundalul alb ca neaua, și a oftat căutând cu privirea spiridușul neastâmpărat care ar fi trebuit să-l însoțească. Numai că, după ce a aruncat o privire rapidă pe străzile din jur și-a dat seama că nu era nimeni. Adică... nimeni în afară de Horace. De ce i-ar fi dat ea drumul câinelui afară fără să-l însoțească? Nu ar face așa ceva. Doar dacă...

„Cred că doi bărbați îmi supraveghează casa", a spus ea, apoi s-a uitat la el de parcă s-ar fi așteptat să fie la fel de șocat și îngrozit ca și ea.

El a clătinat din cap.

„Da." Myrtle a ridicat două degete mici, înmănușate. „Doi. Vezi tu, bănuiesc că ar putea fi interesați de colecția de antichități a tatălui meu... Și colecția este destul de mare... una dintre cele mai vechi și mai valoroase și toată lumea știe de comorilor lui..."

„Vrei să spui că tu crezi că cineva intenționează să fure toate acestea de la tatăl tău?"

Tânăra a dat din cap.

„Exact."

Fusese atât de convinsă că o pândea un pericol, iar el încercase s-o convingă că se înșelase. Fusese atât de pornit să o facă să creadă că toate îngrijorările ei nu erau nimic altceva decât rodul imaginației ei bogate.

Cu un blestem, Val a pornit valvârtej pe ușă. Ajungând la intrare, a smucit unul dintre panourile din lemn. Horace a intrat

instantaneu, sărind înăuntru, gâfâind și lătrând, și emițând niște scâncete pline de panică, care nu prevesteau nimic bun.

– Unde este ea? a întrebat Val, chiar dacă știa că animalul nu-i putea răspunde, simțind nevoie să pună această întrebare cu voce tare. Lovindu-i mâna lui Val cu nasul, Horace s-a învârtit în cerc în jurul picioarelor lui.

Întorcându-se pe călcâie, Val s-a întors în fugă în biroul lui, cu Horace urmându-l îndeaproape.

Frica și disperarea au făcut ca respirația lui Val să devină zgomotoasă și grea. A ajuns la birou și a scos pistoalele din cutie. După ce a încărcat praful de pușcă, a băgat unul dintre pistoale în betelia pantalonilor și și-a tras jacheta închisă la culoare, acoperind pânza albă a cămășii.

Luând și celălalt pistol, a pornit în goană înapoi spre casa lui Myrtle.

Ocolind ușile din față și alegând să intre pe ușa servitorilor, Val s-a oprit când a ajuns la reședință. Liniștea umplea aerul. O liniște atât de densă încât i-a răsunat în urechi, fără să mai audă nici un alt sunet în toiul nopții, punctată doar de gâfâielile ușoare ale lui Horace.

Val a privit în jos spre el și și-a dus un deget la buze, îndemnându-l să tacă. Ținându-și pistolul aproape de piept, Val a cercetat curtea, fixându-și privirea în întuneric și ascuțindu-și urechile, încercând să sesizeze... ceva.

Și-a strecurat o mână la spate și a apăsat mânerul ușii. A cedat imediat; balamalele scârțâiau zgomotos în timp o împingea, iar el a boscorodit servitorii care nu se achitaseră de această sarcină.

Val s-a încruntat. A făcut un semn cu mâna stângă și, înțelegând mesajul acelei porunci nerostite, Horace a intrat, cu ghearele răsunând asurzitor pe podelele din lemn. Val și-a urmat câinele și a închis ușa în urma lor. A clipit de mai multe ori pentru a se putea obișnui mai ușor cu întunericul de cerneală, privind prin cameră. La un moment dat, Myrtle a acoperit jarul, menținând astfel focul, lăsând bucătăriile în semiîntuneric.

În timp ce mergea, a trecut pe lângă aceeași masă de lemn unde stătuseră și mâncaseră din tortul ei aniversar, vorbind despre dorințele ei și despre viitorul ei. Și a încercat să-și tempereze teama care-l cuprinsese din ce în ce mai tare, legată de posibilele pericolele care

o pândeau. Era o emoție pe care nu se mai așteptase să o simtă vreodată față de altcineva. Acesta era motivul pentru care se însingurase și nu mai stabilise nici o legătură adevărată cu nimeni.

Și această ocazie i-a reamintit motivul. De ce? Era al naibii de dureroasă îngrijorarea asta pentru Myrtle și teama pentru ea, așa cum o simțea în aceste momente. În spatele ușii de la bucătărie, a scuturat din cap, risipind gândurile inutile care îi treceau prin minte. Cu toate acestea, ajunsese să se îngrijoreze pentru tânără. Deci trebuia pur și simplu să intre, să verifice dacă era în siguranță și apoi să iasă din casă.

Animat de acest gând, Val a trecut de o altă ușă, Horace urmându-l îndeaproape și scoțând un mic scâncet.

Val a ridicat două degete aflate lângă degetul mare, transmițând acea comandă tăcută care a liniștit imediat câinele. Au traversat împreună holurile casei familiei lui Myrtle și, în timp ce făceau asta, privirea lui Val cerceta orice umbră și, din nou, s-a străduit să audă... orice, orice sunet care să-i semnaleze dacă tânăra s-ar afla în pericol, sau dacă în acele momente se lupta cu o pereche de tâlhari care aveau de gând să fure colecția de antichități a tatălui ei.

Numai că... cu fiecare coridor pe lângă care trecea și cu fiecare ușă pe care o deschidea, liniștea rămânea la fel de apăsătoare. În cele din urmă, a ajuns în salonul pe care îl transformase în dormitorul ei.

Horace s-a lăsat imediat pe picioarele din spate și a privit nerăbdător ușa cu lambriuri de lemn. Și nebunia acțiunilor sale l-a izbit, lăsându-l buimac. Doamne, se molipsise. Imaginația ei bogată se dovedise a fi contagioasă, făcându-l să-și piardă orice urmă de rațiune, iar Val ajunsese să vadă monștri printre umbrele care se profilau pe pereți.

Era foarte posibil ca ea să fi ieșit cu Horace la plimbarea obișnuită de seară, sau să-l fi lăsat să iasă, iar câinele pur și simplu să fugă înapoi la Val.

Cu toate acestea, trebuia să-și continue drumul și trebuia cel puțin... să-și anunțe prezența și să se convingă cu ochii lui că era ghemuită sub acele cuverturi grele și că dormea liniștită.

Simțindu-se complet confuz, a deschis ușa. Ochii lui s-au îndreptat imediat spre canapea. Pătura zăcea mototolită pe podea, ca și când persoana care ocupase acel pat improvizat îl părăsise

în grabă. Pulsul și-a reluat din nou ritmul alert și s-a uitat la scaunul de la geam unde o găsise de atâtea ori în zilele trecute, în acel alt loc în care o văzuse stând de fiecare dată când se uitase în curte.

Era gol.

Spaima i-a cuprins din nou simțurile și s-a grăbit să intre, închizând ușa în urma lui și a lui Horace.

Chiar și după ce văzuse cu ochii lui că patul ei era gol, Val se dusese acolo, rugându-se să o găsească sub mormanul de pături. A întins mâna spre ele, prinzându-le între degete, când, deodată, a zărit un fulger metalic cu coada ochiului.

Val s-a ferit. Prea târziu. Dar totuși suficient de repede încât vătraiul să-l atingă pe partea laterală a coapsei.

A mormăit, scăpând un blestem, armând pistolul...

– Myrtle. Hristoase, a șuierat el, ca o rugăciune către Dumnezeu, cu care nu mai vorbise de ani de zile. Aproape că...

– Val, a șoptit ea, întrerupându-l.

Și apoi, fără să țină cont de arma pe care încă o ținea în mâini, ea s-a aruncat în brațele lui. Val a îmbrățișat-o imediat, strângând-o la piept, trecându-și mâna peste mijlocul ei, desfătându-se cu trupul ei ușor, sprijinit în siguranță de al lui.

Era bine.

Era în siguranță.

– Dumnezeule, aș fi putut să te împușc, a șoptit el, supărat, în tâmpla ei, strângând pistolul în mână, reamintindu-i cât de aproape fusese să o rănească.

– Am crezut că sunt ei, a spus ea, cu vocea aproape stinsă, apoi alunecând din brațele lui, privându-l de căldura trupului ei și făcându-l să se simtă abandonat, ea a traversat camera și și-a lipit urechea de ușă.

– Ei?

– Sunt aici. Indivizii aceia au venit aici să fure colecția tatălui meu. Știi, am avut dreptate.

Ea a ridicat vătraiul în mâini arătând spre el, pentru a-și argumenta punctul de vedere și aproape că l-a lovit pentru a doua oară. S-a ferit din drum, evitând acea lovitură.

– Și vreau să știi, a continuat ea, fără să dea impresia că ar fi fost conștientă că fusese pe punctul de a-l lovi din nou, nu am nici o satisfacție că am avut dreptate. Dar...

– Myrtle, vrei să taci? a șoptit el. Asta doar dacă nu vrei să-și dea seama că suntem aici.

Ea a clipit încet de câteva ori.

– Da, presupun că ai dreptate. Ar trebui să nu scoatem nici un sunet.

– Eu nu fac nici un zgomot, a subliniat el printre dinți. Dacă nu te superi că-ți spun, dar tu ești cea care vorbește.

S-a făcut liniște. Și apoi...

– Da, dar tu tocmai spuneai ceva și...

– Myrtle, a spus el, exasperat, dorind în același timp și să o scuture și să o sărute, fiind complet derutat de ultima variantă.

Dar, de data aceasta, slavă cerului, s-a conformat. Cu Myrtle în sfârșit tăcută, Val s-a întors spre ușă, a tras lacătul și s-a îndreptat către cele două uși de legătură din colț, asigurându-se că și acelea erau închise.

Când s-a întors, a văzut-o pe Myrtle în genunchi, cu brațele întinse în jurul lui Horace, iar vederea celor doi l-a lăsat fără aer. Chiar și fratele său, pe vremea când încă mai venea în vizită, îl tratase pe câine cu prudență. Val nu văzuse niciodată pe cineva care să se fi atașat atât de tare de câinele care semăna cu un lup – excepție făcând doar răposata lui soție și el însuși. Și chiar și când soția lui trăia, câinele fusese doar un cățeluș, nu era încă atât de mare.

Și toate acestea, dragostea și adorația clară a lui Myrtle pentru câinele care fusese pentru Val ca și copilul pe care ar fi urmat să-l aibă au întărit legătura care se stabilise între ei doi în ultimele zile. La bine și la rău. Fie că îi plăcea sau nu. Ceea ce nu-i displăcea, datorită gradului de intimitate dintre ei.

Ca și când i-ar fi simțit ochii ațintiți supra ei, Myrtle a ridicat privirea.

– Ce s-a întâmplat? a spus ea peste capul lui Horace. Și apoi ochii i s-au umplut de teamă. Sunt aici? a întrebat ea, încă șoptind, dar exprimând din priviri toată teroarea cuprinsă în această întrebare.

A scuturat din cap.

– Nu.

Și-a mișcat buzele încet, astfel încât să-i dea siguranță.

Umerii înguști i s-au detensionat parțial, iar Myrtle și-a întors atenția spre Horace, continuând să-l mângâie. Și-a dus mâna la pistol și apoi s-a alăturat perechii.

Myrtle și-a ridicat privirea. El a ridicat mâinile și a început să cerceteze mai bine camerele.

– Nu știu unde sunt, a spus ea.

Iar el și-a pus un deget pe buze, amintindu-i să tacă, dar încercările lui s-au dovedit zadarnice.

– Sper că au încetat să mă mai urmărească și că se vor concentra doar pe sustragerea artefactelor tatălui meu, dar...

– Vrei să taci? a oprit-o el brusc. Te vor auzi.

– Este imposibil să nu o auzi.

Acea voce răsunătoare de pe cealaltă parte a ușii a captat privirile lui Myrtle și ale lui Horace spre intrare.

– Îi merge gura ca o moară stricată.

Val a blestemat în tăcere, în timp ce Horace s-a ridicat și a mârâit la ușa care-l despărțea de tâlhari.

Și-a ridicat mâna stângă, iar câinele a înțeles imediat acel semnal, tăcând și întinzându-se pe podea la picioarele lui. Palidă în obraji, Myrtle s-a uitat la Val cu ochii plini de spaimă, iar inima lui – despre care tocmai aflase că nu era atât de pustiită sau atât de ferecată pe cât crezuse cândva – îl durea când vedea cum suferă.

– Nu ar fi trebuit să-l aduci înapoi. L-am trimis de aici ca să-l știu în siguranță, a spus ea.

Și apoi și-a dat seama. Vorbea despre Horace. Nu se temea pentru ea însăși, ci pentru câine. Ea îl trimisese la el ca să nu-l pună în pericol, în timp ce ea rămăsese acolo, ca să înfrunte de una singură doi inamici periculoși, iar Val nu știa dacă să o scuture sau să o sărute.

– Deschide blestemata asta de ușă, că, dacă nu faci cum îți spun, de data aceasta voi împușca în gât nenorocitul acela de câine.

– Ba nu! a strigat Myrtle. Pistolar prost!

– Myrtle.

Val a prins-o ferm, având grijă să nu o strângă prea tare de brațul ei stâng, dar ea a scăpat din mâna lui, bătând cu pumnul în ușă.

– Pentru că mai întâi va trebui să mă împuști pe mine...

– Myrtle...

– Și ne-ai face o mare bucurie. Ca să avem și noi, în sfârșit, parte de puțină pace și liniște în noaptea aceasta.

Myrtle a rămas fără suflu.

– Hei, eu niciodată...

– Myrtle, te rog frumos!

Val i-a șoptit în dreptul tâmplei, și, minunea minunilor, de data aceasta s-a conformat.

– Vreau să mă asculți și trebuie să-ți spun repede ce am de gând să fac. Vreau să ții tot timpul ușa pe post de scut între tine și ei, dar vreau să-i lași să intre – doar atunci când ridic mâna, și-ți dau semnalul. Poți să faci asta?

Ochii ei enormi, ca niște farfurioare, i-au țintuit pe ai lui, radiind o asemenea încredere, mai multă încredere decât ar fi meritat. Ea a dat din cap.

– Nu-ți face griji pentru Horace, i-a șoptit el numai pentru urechile ei, având nevoie să știe că ea contează chiar mai mult decât câinele lui și că nu o va sacrifica pentru a-l salva pe el.

– Cum aș putea să nu-mi fac? l-a implorat ea.

– Pentru că nu i se va întâmpla nimic dacă mă asculți.

A fost o minciună. A fost o minciună pe care a spus-o intenționat, pentru că știa că, dacă nu ar fi făcut-o, atenția ei s-ar fi concentrat mai degrabă asupra câinelui, decât asupra misiunii pe care i-o încredințase.

– Uite. I-a pus un pistol în mână, în timp ce îl apucase deja pe celălalt. Tragi piedica...

– Știu să trag cu pistolul, Val, a spus ea, dând ochii peste cap, tonul ei fiind la fel de ofensat de parcă el i-ar fi pus la îndoială priceperea în arta cusutului și, pentru prima dată de când împărțiseră tortul în noaptea precedentă, a zâmbit.

Apoi, aplecându-se, a sărutat-o cu patimă. Pentru că, dacă ar fi existat și cea mai mică posibilitate ca el să moară în acea noapte, în schimbul iminent de focuri, voia să mai simtă o dată atingerea buzelor ei.

– Deschide blestemata aia de ușă chiar în acest moment!

Acel mârâit gutural al unuia dintre hoți i-a făcut să se despartă.

– Acum, du-te, a șoptit el.

Genele ei au fluturat și, cu un zâmbet melancolic, s-a îndreptat spre prag, poziționându-se exact așa cum o îndrumase el.

Adunându-și iar toată energia și atenția asupra următoarei confruntări, Val a călcat cu grijă pe podea, alăturându-i-se de cealaltă parte a ușii, poziționându-se în spatele ei la câțiva pași.

Myrtle s-a uitat cu atenție la Val, cu atât de multă încredere, încât i-au transpirat palmele de frică. O altă femeie se uitase odinioară la el cu aceeași expresie. O femeie pe care o pierduse. Așa că el nu merita loialitatea ei și, pentru o clipă, încrederea i-a dispărut.

– Val? a șoptit ea.

Ducele a trimis vocile din mintea lui, care îi distrăseseră atenția, spre cotloanele cele mai îndepărtate, de unde urma să le înfrunte cu altă ocazie.

Ridicând pistolul și îndreptându-l în față, a ridicat o mână. Myrtle a descuiat ușa și a deschis-o, fără nici o ezitare. Unul dintre bărbați a intrat imediat, izbind ușa cu putere, lovind-o pe Myrtle, care a gemut de durere. Nu a mai reușit să-și controleze nici pașii, nici pistolul; căzând din mâna ei cu o bufnitură, arma s-a descărcat cu zgomot în cameră, un glonț rătăcit a lovit tavanul și o ploaie de bucăți de moloz a început să acopere podeaua.

– Vrei ne împușți, nu-i așa, fato? a râs de ea tipul uriaș, ridicând pistolul. Ei bine, data viitoare...

Un val de furie a trecut prin venele lui Val și a tras. Detunătura pistolului a răsunat în liniștea casei, întrerupând acea amenințare.

Bărbatul a urlat de durere când glonțul i-a lovit palma și a scăpat propria armă, care s-a izbit de podea. Urlând, își ținea mâna rănită pe lângă corp.

Partenerul lui l-a atacat pe Val.

Lăsându-și pistolul care nu-i mai era de nici un folos, Val s-a repezit înainte. Un fulger de metal i-a atras atenția. Hoțul mai mic de statură s-a oprit subit, cu o privire uimită în ochii lui bulbucați, care i s-au rostogolit apoi peste cap și a căzut lat pe podea.

Încă uluit, Val a rămas nemișcat, uitându-se șocat la Myrtle. Myrtle, care rămase la fel de înghețată, cu vătraiul ridicat deasupra capului, acea armă de metal pe care o lăsase să cadă în capul hoțului mai mic de înălțime. Partenerul său a început să urle, dar de data aceasta nu de durere.

– Tu l-ai ucis. S-a ridicat în picioare. Acum, te omor și eu pe tine...

Avertismentul s-a stins într-un scâncet când Myrtle l-a lovit cu vătraiul. S-a lăsat în genunchi și apoi a căzut cu fața în jos.

– Chiar voiam să-ți spun că pistolul nu este o soluție prea bună, a zis ea, vorbind la fel de lejer despre cei doi bărbați pe care reușise

să-i doboare de parcă ar fi făcut o conversație politicoasă în timpul mesei. Este extrem de nesigur și de zgomotos și poți să tragi o singură dată. Deci vătraiul – a adus acel obiect în discuție, ridicând mâna care ținea arma ei preferată – este o variantă mult mai eficientă atunci când ai de-a face cu...

Val a luat-o în brațe într-o clipă, ținând-o tare, ținându-i trupul zvelt aproape de al lui, strângând-o cu putere pentru a se asigura că este vie și nevătămată. Că era încă aici.

Myrtle și-a lăsat capul pe spate, dar de data aceasta nu a încercat să scape din brațele lui.

– Sunt bine, Val, a spus ea încet. Serios.

Serios.

Și așa a și fost. De data aceasta.

– Am făcut-o? a întrebat ea, cu vocea șovăielnică, iar el s-a retras ușor, ținând-o încă strâns.

Și-a trecut mâinile peste brațele ei, simțind nevoia să se convingă încă o dată că nu era rănită.

– Ce să faci? a întrebat el distras în timp ce o examina.

– I-am omorât? Și-a mușcat buza de jos. P-pentru că nu asta a fost intenția mea. Nu am vrut să-i omor, a spus ea repede. Chiar dacă au vrut să mă rănească. Nu-mi place nici măcar să vânez sau să pescuiesc. Recunosc, îmi plac peștii, a divagat ea în felul ei adorabil, dar întotdeauna le dau drumul înapoi în apă după ce îi prind... cu excepția cazului în care îi pescuiesc pentru a-i mânca. Apoi îmi cer scuze și le explic că trebuie să mănânc așa cum o fac și ei și – ochii ei în care se citea teama s-au îndreptat către bărbații întinși cu fața în jos pe podea – nu am vrut să-i mănânc sau să-i rănesc.

Val și-a înclinat capul și a tras-o din nou aproape, astfel încât obrazul ei să se sprijine pe pieptul lui.

– Ai făcut ce trebuia să faci în acel moment, Myrtle, a murmurat el. Te-ai salvat pe tine... și pe mine.

Horace a lătrat.

– Și pe Horace, a adăugat Val, atât pentru câine, cât și pentru a se asigura că Myrtle a auzit totul în clipa aceea.

Cu toate acestea, i-a dat drumul din îmbrățișare și apoi s-a lăsat într-un genunchi, verificând mai întâi pulsul unuia dintre indivizi – convingându-se că inima bate, și chiar destul de tare. Și apoi l-a verificat și pe celălalt.

– Trăiesc amândoi.

Myrtle a bătut din palme și, închizând ochii, a țopăit la fel de încântată ca și cum ar fi aplaudat un cal de curse de la hipodromul Ascot, și nu ar fi doborât doi hoți nemiloși.

Cât despre Val? Mâinile îi tremurau. Cât de aproape fusese ea de... Și-a forțat gândurile să revină pe făgașul normal.

S-a ridicat în picioare.

– Vino, a spus el ferm, luând-o de mână. Să te scot de aici.

– Pe mine? a întrebat ea în timp ce îl lăsa să o tragă după el. Pentru că ar trebui să te scoatem și pe *tine* de aici, Val. Și pe Horace.

Auzind-o rostindu-i numele, câinele, care nu scosese nici un sunet în timpul atacului, a început să alerge în salturi. Fără să-și încetinească pasul, l-a ocolit pe Val și, cu o săritură, și-a sprijinit labele din față pe umerii lui Myrtle. Ea s-a clătinat sub greutatea considerabilă a câinelui – iar Horace, cum stătea pe picioarele din spate, o depășea cu câțiva centimetri. Orice altă lady sau alt gentleman ar fi fost îngroziți.

Cu toate acestea, Myrtle a râs și a făcut câțiva pași ușori de parcă ar fi dansat cu câinele lui Val și, în acel moment, a simțit o ușurare atât de mare, încât Val a izbucnit în râs, fiind părtaș la fericirea ei.

– O să plecăm îndată, i-a promis ea lui Val.

Și-a întins brațul și a ridicat un deget, făcând un semn de avertisment.

– Dar mai e... încă ceva!

Val a gemut.

– Atunci, de ce nu stăm aici și să așteptăm să se trezească, ca să putem bea împreună cu ei o cană cu ceai, a strigat el, în timp ce ea ieșea în grabă din cameră.

– Dar de ce am face așa ceva? i-a răspuns ea din hol, cu vocea răsunând de la distanță, însă ușor înfundată. Să bem o cană de ceai cu bărbații care au încercat să...

În timp ce vocea ei se îndepărta, în ciuda voinței sale și în ciuda spaimei care îl cuprinsese și amenința să-l mistuie, s-a surprins zâmbind. În ciuda tuturor încercărilor de a fi indiferent în fața tinerei, a reușit să-l farmece de fiecare dată.

Myrtle a revenit un pic mai târziu.

– Ta-da! a exclamat ea, iar obiectele din metal au zornăit în mâinile ei.

A ridicat o sprânceană.

– Ce... sunt astea?

– Sunt cătușe, a spus ea în timp ce se apropia de tâlharul căzut la pământ, care se afla cel mai aproape de foc.

– De unde le ai?

Amintindu-și de tendința ei de a turui întruna, s-a răzgândit să pună mai multe întrebări.

– Nu contează. Nu vreau să știu...

– Fratele meu le-a adus din călătoriile lui.

– Bineînțeles că așa a făcut, a mormăit el.

– El a spus că trebuie să le folosesc doar când am de-a face cu niște brute, dar nu și când vine vorba despre membrii familiei... cu excepția cazului în care s-ar fi comportat ca niște brute, caz în care eram liberă să le folosesc pe...

– Myrtle, a avertizat-o el.

– O, corect! Ar trebui să ne grăbim. Nu vrei să-l târăști pe ăla până aici?

Încruntându-se, el s-a uitat în jur. Myrtle și-a dat ochii peste cap.

– Hoțul, Val. Hoțul, a repetat ea, de parcă i s-ar fi întâmplat în fiecare zi ca ea să-i ceară politicos să târască prin casă un bandit doborât la pământ.

Prinzându-l pe tâlhar de subrațe, Val l-a târât până la ea; un mic geamăt i-a scăpat celuilalt individ, dar a rămas în aceeași stare de inconștiență.

– Ar fi trebuit să fi plecat de acum, a mormăit el în timp ce îl așeza lângă celălalt hoț, încă adormit.

– Am promis că așa vom face. Dar mai întâi...

Lăsându-se într-un genunchi, Myrtle a înfășurat unul dintre inelele de metal în jurul încheieturii hoțului mai solid, blocând clema, apoi a blocat mâna dreaptă a hoțului mai scund, astfel încât cele două să fie conectate prin acele legături metalice. Și-a admirat din priviri opera, apoi a dat ușor din cap, satisfăcută.

– *Acum* putem merge.

Ținând-o strâns de mână, cu Horace după ei, au ieșit grăbiți din cameră.

– Așteaptă! a exclamat ea.

Val a scos un geamăt exasperat.

– Ce mai este acum?

– Poți să tragi asta – Myrtle a arătat spre o masă din apropiere, acoperită cu o pătură – și să o pui în fața ușii? Ar mai fi nevoie de o cheie, a continuat ea, dar probabil că ar dura prea mult...

– Myrtle! a avertizat-o el.

– O, da. Ar trebui să ne grăbim. Ea a bătut ușor din palme. Nu ai vrea să faci asta?

Și a vrut. Pentru că nu se mai simțea în stare să-i spună nu sau să îi refuze... orice.

– Acum, putem merge? a repetat el pentru a doua oară.

Ea a zâmbit.

– De data aceasta, putem.

Și de data aceasta, au plecat.

O să aibă timp mai târziu în această noapte să se confrunte cu un alt fel de teroare, o teamă cu care se luptase din cauza sentimentelor pe care le simțea pentru această femeie.

Dar, deocamdată, a simțit doar acest minunat sentiment de ușurare – și era suficient de egoist pentru a se bucura din plin de el.

Capitolul 16

Myrtle stătea pe scaunul de la fereastră, având o pătură călduroasă înfășurată peste umeri.

Doar că, de data aceasta, stătea pe un alt scaun de la fereastră, privind în oglindă spre locul pe care îl ocupase în ultimele zile. Cu genunchii strânși la piept și cu bărbia sprijinită de ei, cerceta reședința familiei ei.

Cât timp petrecuse uitându-se la reședința lui Val, zărindu-l la fereastră, imaginându-și-l acolo, dorind să fie cu el? Și acum era aici. Ea era în această casă – casa lui – un loc în care nu crezuse că avea să fie vreodată.

Dar ea era aici acum, cu el. Și a simțit... că era exact așa cum ar fi trebuit să fie. Și, în cele din urmă, a acceptat adevărul, a înțeles pentru ce se luptase.

Ea a vrut să fie aici. A vrut să fie aici cu el. Nu doar în această noapte, ci în toate nopțile de acum înainte.

Când i-a dat drumul lui Horace și s-a ascuns, fugind prin casă, cu doi hoți pe urmele ei, se resemnase la gândul că avea să moară în seara aceea. Știa că sfârșitul îi era aproape. Simțise. Îl prevăzuse. Și nu fuseseră scornelile unei tinere cu o imaginație bogată așa cum fusese acuzată de aproape toți cei din jur. Ea își prevăzuse cu adevărat sfârșitul.

Și, în timp ce alerga, încercând să scape de cei doi infractori care erau pe urmele ei, se gândise... la Val. Îi văzuse chipul și îi simțise prezența după care tânjise... Și viitorul, viitorul la care visase i-a străfulgerat în fața ochilor, iar în această viziune Val era bărbatul care-i era alături. Val, a cărui inimă, suflet și trup aparțineau unei fantome. Un bărbat care iubise atât de profund, venerând încă memoria soției sale, încât aproape că devenise un pustnic.

Prin urmare, nu ar fi putut și nu avea să-i aparțină niciodată lui Myrtle. Și asta a fost ceea ce o duruse cel mai mult în această

noapte. Pe măsură ce simțea cum i se apropie sfârșitul, acesta fusese cel mai mare regret al ei. Val aparținea în întregime unei alte femei și, în acele momente, nici măcar gândul de a avea un viitor împreună nu i se mai păruse verosimil, deoarece știa că, și dacă ar fi supraviețuit acelei nopți, nu putea fi nimic mai mult între ei. Nu doar din cauza iubirii pe care încă o nutrea față de răposata sa soție, ci și a lui *Myrtle*. Ce șanse ar fi fost ca Val să se căsătorească a doua oară și de data aceasta cu o femeie cu o atitudine așa de băiețoasă?

„Dar i-ai fost de ajutor și i-ai doborât pe cei doi hoți și l-ai făcut să zâmbească..." s-a auzit o voce enervantă. Chiar dacă, la început, încercase din răsputeri să-și ascundă acele zâmbete. Și asta însemna cu siguranță... ceva?

Și *venise* după ea.

A intrat în casa ei și și-a riscat viața, înfruntând un pericol de moarte... pentru ea. Și toate acestea au... fost măgulitoare.

Dar și periculoase. Pentru că lăsau loc unei fărâme de speranță acolo unde probabil nici nu ar fi trebuit să apară. Pentru că, cu siguranță, un bărbat care alergase să o salveze așa cum o făcuse el, simțise ceva pentru ea.

Myrtle a oftat. Își făcea iluzii pe care dorea cu atâta disperare să le facă credibile.

– Mă amăgesc singură.

Horace a lătrat.

– Ești drăguț. Mă amăgesc, Horace. Știu că asta fac. Dar îl cunoști pe stăpânul tău. Este un om care ar sări în ajutorul oricui s-ar afla în pericol.

Și de data aceasta, prin tăcerea lui, Horace și-a exprimat acordul.

Totuși, așa era Val. O, putea să bombăne, să trosnească și să fie supărat, dar s-a dovedit a fi o persoană onorabilă; venise să aibă grijă de focurile din casa ei și să se asigure că avea mâncare, chiar dacă fusese clar deranjat de felul în care dăduse buzna în viața lui.

S-au auzit zgomote de pași în afara biroului lui, iar ea a aruncat o privire spre ușă și, o clipă mai târziu, s-a auzit o bătaie ușoară.

– Intră, a strigat ea, știind deja că cel care bătuse atât de respectuos la ușă nu era cel pe care și l-ar fi dorit cu adevărat să-l vadă.

Ușa s-a deschis și a intrat servitorul cărunt. În mâini ținea o tavă de argint cu un ceainic și o ceașcă singuratică, care părea abandonată, o reamintire inutilă, dar clară, că era singură.

– Domnișoară, a salutat-o Jenkins în timp ce se apropia, iar Myrtle s-a ridicat. Excelența Sa mi-a cerut să aduc ceai și biscuiți. Să vă întremați.

A adăugat această ultimă replică, fiindu-i destul de limpede că cele trei cuvinte le auzise pe stăpânul său rostindu-le și, apoi le repetase și el.

– Mulțumesc, a murmurat ea, mișcată de acel gest de bunăvoință.

S-a emoționat, dar și-a revenit rapid.

– A fost foarte amabil din partea Excelenței Sale.

Faci din țânțar armăsar. Ți-a trimis ceai. A fost gestul cel mai englezesc posibil pe care l-ar putea face o lady sau un gentleman...

Dezamăgirea și-a făcut loc în sufletul ei și și-a jucat rolul în fața servitorului, luând ceașca pe care a pus-o jos și dedicându-și toată atenția preparării ceaiului.

În tot acest timp, a simțit ochii lui Jenkins țintuiți asupra ei. Și-a ridicat privirea.

– Într-adevăr, a murmurat servitorul mai în vârstă. Este foarte amabil.

Ea se aștepta ca el să plece, dar a mai zăbovit, părând să mediteze la ceea ce spusese, stârnindu-i astfel curiozitatea, un sentiment bine-venit care a împiedicat-o să-și mai plângă de milă că se îndrăgostise de singurul bărbat care nu ar putea să o iubească niciodată.

– Mai este ceva ce vreți să-mi spuneți? a întrebat ea blând, încurajându-l să vorbească.

Jenkins a privit-o direct în ochi.

– Sunt multe zvonuri care circulă despre Excelența Sa. Unele neplăcute, povești teribile despre duce și...

– Știu foarte bine că Excelența Sa este un om bun, a intervenit ea cu blândețe.

Privirea i-a alunecat dincolo de umărul majordomului, în timp ce, cu ochii minții, îl vedea pe Val așa cum i se dezvăluise în ultimele zile.

– Da, este morocănos și ursuz, dar bănuiesc că acestea sunt doar măști pe care le poartă pentru a se proteja. S-a dovedit a fi un bărbat onorabil și amabil și...

Conștientă de cât de multe îi dezvăluise servitorului său și cât tocmai fusese pe punctul să-i spună, nu a mai rostit nici un cuvânt în plus. Dregându-și glasul, Myrtle a luat o înghițitură din ceai.

La urma urmei, era încă o lady necăsătorită, rămasă singură la Londra. Să recunoască cu voce tare că își petrecuse timpul singură cu Val, aflând astfel aceste detalii personale despre el, ar fi reprezentat o amenințare la adresa reputației ei, înainte ca ea să fi apucat măcar să-și facă debutul în primul ei Sezon oficial.

– Vă asigur că nu voi încălca niciodată încrederea Excelenței Sale, a murmurat majordomul. A făcut o pauză. Sau pe a dumneavoastră.

Cu alte cuvinte, el nu avea să spună nimănui nimic despre prezența ei aici sau despre relația ei cu Val. Acest devotament profund i-a spus multe despre legătura pe care o stabilise cu ducele și despre respectul pe care i-l purta.

– Așadar, ești de mult în serviciul lui? a întrebat ea, jucându-se cu ceașca în poală, stânjenită de tentativa ei de a afla mai multe despre acest bărbat de care avea să se despartă în curând.

– Am lucrat pentru familia regretatei ducese de Aragon și am urmat-o când s-a căsătorit cu Excelența Sa. Și caracterizarea pe care i-ați făcut-o i se potrivește perfect. Nu există un om mai corect și mai onorabil decât el.

Da, exact așa era Val. Acesta era motivul pentru care îi tolerase prezența în ultimele zile, în ciuda dorinței lui de a fi singur. Și tocmai de aceea venise să o salveze de acei nenorociți.

– Cum era el? a întrebat ea încet. Înainte.

– Înainte să se prăpădească Excelența Sa?

Ea a dat din cap, chiar dacă a simțit o durere în piept provocată de o gelozie nedreaptă la pomenirea femeii care fusese căsătorită cu Val, o femeie pe care o iubise atât de profund, încât puterea pe care o exercita asupra lui rămăsese la fel de puternică și după moarte.

– Da.

Jenkins a zâmbit trist.

– Nu era un alt bărbat mai fermecător. Era întotdeauna zâmbitor și glumeț, strecurându-se în bucătărie pentru a se alătura personalului împreună cu fratele său.

Bărbatul despre care vorbea era atât de *diferit* de cel pe care îl cunoștea și încerca din răsputeri să și-l imagineze pe acel Val, care ajunsese să însemne atât de mult pentru ea, din descrierea pe care i-o făcuse servitorul lui.

– Trebuie că a iubit-o foarte mult.

– Cu disperare. Familiile lor erau prietene, iar el o cunoscuse cu mult timp înainte. Fuseseră prieteni în copilărie, dar prietenia dintre ei s-a transformat în iubire.

Cu alte cuvinte, el avea s-o iubească până la sfârșitul vieții.

Pe când Myrtle... Myrtle era doar o străină pentru el, pe care o cunoștea doar de câteva zile și, din pricina dragostei pentru soția lui, relația lor nu avea cum depășească această limită.

Tristețea a licărit în ochii majordomului, sticloși din cauza lacrimilor.

– Când Excelența Sa Ducesa a pierit, a fost ca și cum ar fi murit și Excelența Sa Ducele. Fericirea care îl animase întotdeauna... Era ca o lumină care se stinsese. S-a schimbat. A devenit taciturn. Deprimat. Era ca și cum un străin ar fi pus stăpânire pe trupul acelui bărbat iubit de toată lumea. Majoritatea servitorilor au renunțat să mai lucreze pentru el după acea transformare.

– Dar tu nu ai renunțat, a murmurat ea, simțind cum se emoționează datorită admirației și aprecierii față de bătrânul majordom.

El s-a îndreptat, trăgându-și umerii.

– Pentru că ducele devenise un pic cam dur? Nici în ruptul capului. Excelența Sa suferea și am fost dezgustat că atât de mulți dintre subordonații mei l-au abandonat când avea cea mai mare nevoie de ajutor. Din păcate, ei au invocat faptul că au suportat prea multe țipete și umilințe ca să mai accepte să rămână în serviciul lui. A trebuit să angajez alți oameni ca să formez un personal nou, unul mai restrâns, care să fie dispus să treacă cu vederea ieșirile lui. Oameni care nu și-l amintesc așa cum a fost înainte.

– Fericit, a spus ea, strângând cu putere ceașca și apoi forțându-și mâna să se relaxeze pentru a nu sfărma porțelanul.

– Da. Fericit. Ochii lui Jenkins i-au întâlnit pe ai ei. Dar, în ultimele zile, Excelența Sa a fost diferit.

I-a tresărit inima.

– Diferit?

– Nu se desparte niciodată de câinele lui. Jenkins a fixat cu privirea câinele care moțăia în fața biroului lui Val. Și nici câinele nu a acceptat să fie separat vreodată de el. Horace este un dar primit de la Excelența Sa Ducesa, iar legătura dintre stăpân și cățel a devenit și mai puternică atunci când au supraviețuit acelui accident tragic.

Myrtle s-a aplecat și, cu un gest reflex, a mângâiat blana mătăsoasă a câinelui, văzându-l într-o lumină nouă. Văzându-l ca pe acel cadou special pe care Val îl primise de la o femeie care însemnase pentru el mai mult decât orice... și apoi închipuindu-și agonia provocată de moartea ei, care îi lăsase văduvi pe amândoi.

– Cred că nimeni nu-și poate reveni vreodată cu adevărat dintr-o asemenea pierdere, a șoptit ea.

O, dar cât și-ar fi dorit ca acest lucru să fie posibil.

– Nu, a confirmat Jenkins, murmurând. Nimeni nu-și revine complet după o asemenea tragedie.

A făcut o pauză, o tăcere apăsătoare și prelungită, care a făcut-o să-și îndrepte din nou atenția asupra lui.

– Sau asta am crezut. Până acum.

Până acum.

– În ultimele zilele a fost mai degrabă omul de dinainte și cred că nu este o coincidență, a adăugat el, aruncându-i o privire plină de subînțeles.

Myrtle și-a dus o mână la piept. A sugerat că...? A spus cumva că...? Cu siguranță, nu a vrut să spună că Val păruse schimbat în bine... datorită ei.

Jenkins și-a înclinat capul.

– Exact asta am vrut să spun, domnișoară, a zis el, răspunzând la întrebarea ei nerostită.

S-a auzit o bătaie rapidă, superficială, iar ea s-a ridicat în picioare, cu Horace țopăind lângă ea. O bătaie care, fără nici un dubiu, era a lui, făcând-o să-i sară inima din piept.

Val a intrat în cameră. La un moment dat, el și-a schimbat hainele, revenind la cele negre, atât de familiare. Privirea lui a planat între Myrtle și Jenkins înainte de a ateriza direct asupra ei.

Cu un murmur și o reverență, majordomul s-a strecurat din cameră, lăsându-i pe cei doi singuri.

– Te-ai întors! Nu și-a putut stăpâni bucuria care a însoțit exclamația ei.

– Credeai că nu mai vin? a întrebat el, iar, dacă întrebarea ar fi venit de la oricare alt bărbat, ar fi interpretat-o ca pe o tachinare blândă.

Dar întrebarea lui Val avea acea iritare impulsivă obișnuită și și-a amintit cuvintele majordomului despre bărbatul care fusese înainte.

Era, în egală măsură, și bărbatul dur pe care ajunsese să-l cunoască, o ipostază cu care era deja familiară. Ciudat de reconfortantă, chiar.

– Bineînțeles că nu am crezut așa ceva, a spus ea, iar umerii lui s-au detensionat puțin. La urma urmei, este casa ta.

S-a încruntat.

– Te tachinez, Val.

– Știu, a mormăit el.

A rămas în pragul ușii, fără să facă nici un pas înăuntru.

– Ai nevoie de ceva? a întrebat. Jenkins s-a ocupat...

– Nu. Nu, s-a grăbit să-l liniștească. Sunt foarte bine.

Servitorul singuratic fusese cel care rămăsese la dispoziția ei. Bătrânul grizonant îi adusese pături și o farfurie cu mâncare. O farfurie care a rămas neatinsă. Rămăsese, de asemenea, de pază în fața ușii biroului lui Val, în timp ce el plecase să caute un polițist și îi adusese acasă la Myrtle.

– Mi-a oferit tot ce am avut nevoie.

– Mă bucur.

Mă bucur.

Cât de... formali deveniseră. Atât de formali încât i se părea că intimitatea pe care o împărtășiseră zilele trecute fusese doar rodul imaginației ei.

– Au plecat, a spus el.

– Plecat? a repetat ea.

– Am așteptat până când polițiștii i-au scos din casă sub escortă. Ei nu știu, Myrtle.

S-a uitat la el pierdută.

– Nu știu că ești aici, la Londra. Am spus că sunt un prieten și un vecin apropiat al tatălui tău și am văzut doi bărbați intrând în casa lui.

Când a fost vorba să o protejeze și să nu se afle ce se întâmplase, se gândise la toate. Ar trebui să fie impresionată. Dar încă o dată ea s-a dovedit a fi o creatură egoistă... pentru că, procedând astfel, a întrezărit toate eforturile pe care le făcuse pentru a se asigura că nu avea să se afle că ea fusese singură cu el, ceea ce pentru ea ar fi însemnat compromiterea reputației și pe el l-ar fi obligat să facă ceea ce ar fi fost firesc în astfel de cazuri.

– Myrtle?

– Sunt mult mai ușurată acum că am aflat că au fost prinși, a spus ea.

Ceea ce nu era neadevărat. A trimis forțat aceste gânduri jalnice într-un ungher îndepărtat al minții ei, păstrându-le pentru o analiză ulterioară, când avea să rămână singură.

– La un moment dat, în timp ce noi ieșeam din casă, s-au trezit și au încercat să plece, dar se pare că, în graba lor, s-au năpustit direct în masa pe care m-ai pus s-o duc în hol și s-au rostogolit peste ea, lovindu-se pentru a doua oară.

Ar trebui să zâmbească. Ar trebui să fie bucuroasă. Îi pusese la pământ pe hoții care intraseră în casa familiei ei de două ori în acea noapte. În schimb, teama care o cuprinsese în clipa în care își dăduse seama că îi pătrunseseră în casă și-a făcut din nou simțită prezența, și, instinctiv, Myrtle s-a strâns singură în brațe.

Val a venit imediat în colțul unde se afla ea. S-a oprit în fața ei, lăsând din mâini o geantă de piele pe care nu o observase până atunci.

– Nu se vor întoarce, Myrtle, a spus el cu răbdare, luând-o ușor de brațe și mângâind-o cu blândețe. Nici într-un caz acum când i-am descoperit și când știu că există oameni care au aflat de intențiile lor de a fura de la tatăl tău. Nu fără a risca să dea nas în nas cu polițiști și paznicii care vor sta acolo la pândă.

Paznici?

– Mi-am luat libertatea de a angaja mai mulți bărbați care să supravegheze toate intrările de la casa familiei tale.

– Serios? a șoptit ea.

El a dat din cap.

– Ai menționat că acea colecție de antichități a tatălui tău înseamnă foarte mult pentru tine și pentru el și...

Și-a dus mâna la gură și a tușit.

Se gândise la toate.

Impresionată de acea dovadă de bunătate din partea lui, i-a luat mâinile în ale ei.

– Mulțumesc, a spus ea încet.

– Nu trebuie să-mi mulțumești.

O roșeață fermecătoare i-a colorat obrajii, iar ea s-a îndrăgostit și mai tare. Știa ce reprezintă acea colecție pentru ea și căutase să o protejeze, dând bani de la el ca să-i fie păzită locuința.

Și apoi s-a liniștit.

Și ea.

Se asigurase că afară erau oameni care să păzească. Înfrigurată și simțind nevoia bruscă de a plânge, ea și-a retras mâinile de pe ale lui și, pentru a le ascunde tremurul, și-a luat ceașca de ceai.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine. Sunt sigură că familia mea se va întoarce curând și vei fi recompensat pe măsură, pentru toate eforturile pe care le-ai depus pentru noi.

Val s-a încruntat.

– Nu vreau compensații, a scrâșnit printre dinți, mârâitul lui fiind marcat de foarte multă nervozitate.

– Nu am vrut să sugerez asta, a spus fata când ducele a făcut un pas furios spre ea. Doar că...

– Crezi că am de gând să te las în casa aceea, așa cum a făcut-o familia ta, uitată acolo în timp ce paznicii pe care i-am angajat te supraveghează? a întrebat-o el.

– Eu... ăăă... da?

Ochii i s-au îngustat în fante subțiri și amenințătoare.

– Nu? s-a aventurat ea, ridicând ușor vocea la a doua întrebare.

Genele i s-au lăsat și mai jos.

– Ă... poate?

Cu un mic scâncet, Horace și-a acoperit fața cu labele.

Val a mârâit.

– Nu te las să stai acolo singură, a spus el scurt.

Fata nici măcar nu putea să fie ofensată de tonul lui, din cauza motivului care-l făcuse să reacționeze astfel. Era ofensat că se așteptase ca el să o părăsească. Ceea ce însemna... cu siguranță, îi păsa într-o oarecare măsură. Însemna că ea era mai mult decât o responsabilitate pentru el.

Speranțele ei au fost spulberate într-o clipă la următoarea lui replică.

– Nu mai aștept ca familia ta să-și aducă aminte că te-a abandonat. Plecăm la prima oră a dimineții, a spus el, luându-și geanta și așezând-o pe suprafața strălucitor de curată a biroului său.

Și-a regăsit glasul.

– Plecăm la prima oră?

Ce voia să spună cu asta?

– Te însoțesc personal la domeniile din Scoția ale familiei tale. A început să deschidă sertarele, adăugând obiecte în valiza lui în timp ce vorbea. Nu are sens să mai așteptăm.

Renunțase să mai aștepte ca familia ei să-și amintească de ea. Dar era, în același timp, prea amabil, prea blând ca să-i spună toate acestea, iar Myrtle și-a simțit inima învăluită de căldură când și-a dat seama câtă grijă avea față de sentimentele ei.

– O să mă ocup de toate aranjamentele pentru această călătorie.

A dat să închidă geanta, dar Horace a scos un scheunat jalnic.

Știu cum te simți, puiule...

Câinele a început să zgârie sertarul de jos. Mormăind ceva pentru el însuși, Val l-a deschis și a scos de acolo o mână de pachete învelite și le-a aruncat înăuntru.

– Ești fericit?

– Da.

Ea a scăpat fără să vrea acea minciună. Deoarece, cum putea ea să-i spună? Cum putea ea...?

Val i-a aruncat o privire ciudată.

– Vorbeam cu Horace.

S-a simțit foarte jenată.

– A!

Și pentru că în acel moment era mult mai ușor să se uite la Horace decât la bărbatul de care se îndrăgostise, a aruncat o privire către cățel, care se întinsese pe podea și își reluase sforăitul.

– Ă... pare mai mulțumit?

– Da, se pricepe la asta, a spus el, dând ironic din cap.

Ea a vrut să-l întrebe ce era cu acele pachete. Voia ca Val să rămână cu ea și tânjea să vorbească cu el despre acele cadouri împachetate și despre orice altceva. Ar fi vrut să profite de puținul timp pe care-l mai aveau la dispoziție pentru a afla tot ce ar fi putut să știe despre Val și Horace și...

– Acum, te rog să mă scuzi.

Și, făcând o reverență profundă și respectuoasă, Val și-a luat geanta și a plecat, lăsând-o singură. O ducea la familia ei. Ar trebui să fie recunoscătoare.

Și totuși...

Era atât de dornic să scape de ea, iar simțul datoriei lui era atât de mare încât o expediase imediat.

Aveau să fie singuri pe parcursul călătoriei.

Mai avea această mică consolare – ar putea să-i răpească și aceste ultime momente pe care le-ar mai avea împreună și, după cât de patetică și disperată era după el, avea să profite până și de acele firimituri.

Trecuseră ani de zile de când nu mai făcuse o vizită cuiva. Nici fratelui lui. Nici mamei lui. Nici numeroșilor prieteni pe care îi avusese înainte. Nu mai frecventase nici fostele sale cluburi.

Se retrăsese la casa lui din Londra, mulțumit să se izoleze de restul lumii și să trăiască în singurătate. Așa că se așteptase la reacția șocată, fără cuvinte, a fratelui său, Sidney, care rămăsese cu gura căscată când l-a văzut.

Apoi și-a revenit.

– Te rog, ia un loc.

A făcut semn nu spre scaunul de la biroul unde stătea Val acum, ci spre canapeaua cu nasturi din piele de lângă focul care trosnea.

– Nu este nevoie, a spus el tăios, mai tăios decât intenționase, dar și cu fărâma de blândețe de care mai era în stare.

Vorbise atâta timp pe acele tonuri tăioase, încât limba și gâtul lui erau incapabile să mai scoată altfel de sunete.

Sidney a făcut din nou un gest cu mâna.

– Val, este ora patru dimineața și îmi faci o vizită pentru prima dată în patru ani. Stai jos.

Val s-a crispat și apoi, traversând camera, a luat un loc pe fotoliul singuratic de lângă canapea. A așteptat ca fratele său să i se alăture, apoi a deschis gura ca să dea drumul cuvintelor pe care le repetase tot drumul.

– Eu...

– Un coniac? l-a întrerupt fratele lui.

– Nu.

Sidney însă se îndrepta deja spre bufet. Odată ajuns acolo, a început să toarne nu una, ci două băuturi cu care s-a întors la el.

– Poftim!

Val s-a încruntat.

– Eu nu...

– Este o sticlă de coniac fin franțuzesc și a fost întotdeauna băutura ta preferată. Ia paharul, Val, i-a spus fratele cu blândețe, dar ferm.

Val a luat paharul cu băutură, punându-l imediat jos.

– Am nevoie de ajutorul tău, a spus el imediat ce fratele său s-a așezat.

– De ce ai nevoie?

– Am nevoie de una dintre trăsurile tale.

– Va fi la dispoziția ta, împreună cu unul dintre vizitiii mei.

Val a deschis gura să rostească discursul pe care îl repetase și apoi s-a oprit.

– Asta e tot? Un zâmbet trist a apărut pe chipul fratelui său. Credeai că ți-aș refuza ceva?

– Eu...

Nu știuse la ce să se aștepte. Se comportase ca un ticălos nenorocit față de mulți – față de toți – de la moartea lui Dinah. Fratele său, cândva prietenul lui cel mai bun, devenise un străin, între ei deschizându-se o prăpastie, din nevoia lui Val de a se izola de cei din jur.

– Tu ești fratele meu, Val, a spus simplu Sidney. Te iubesc.

Deranjat de ușurința cu care fratele său îi vorbea acum despre dragostea lui, Val a mormăit.

Zâmbetul fratelui său a devenit trist.

– Nu-ți face griji, fratele meu, știu că și tu mă iubești.

Și așa era.

Acesta era motivul pentru care îl exclusese. Acesta era motivul pentru care nu voise să-l vadă și, dintr-odată, i s-a părut foarte important ca fratele său să știe asta.

Val a rotit paharul în mână și a depus eforturi să se abțină și să nu-l mai strângă atât de tare.

– Am suferit atât de mult, a spus el răgușit.

– Știu, Val. Știu.

Numai că nimeni, cu excepția cazului în care cineva și-ar pierde soția și copilul, nu ar putea vreodată să simtă cum este cu adevărat această durere.

S-a uitat absent la conținutul de chihlimbar al paharului său.

– Nu am vrut să mai trec printr-o astfel de pierdere, așa că... a fost mai ușor să întrerup orice legătură cu cei a căror pierdere m-ar putea răni... la fel de tare, din nou.

În timpul petrecut cu Myrtle redobândise darul vorbirii și, deși nu s-ar fi simțit niciodată în largul lui față de ceilalți oameni – inclusiv cei din familia lui – găsise o modalitate prin care măcar... să facă față. Acesta ar fi cadoul pe care i-l oferise după aceste zile împreună.

– Îți mulțumesc că mi-ai mărturisit asta, a murmurat Sidney.

Val și-a înclinat capul. Nu merita recunoștința fratelui său. El trebuia să fie cel care să-i ceară iertare.

– Recunosc, am o oarecare curiozitate. Să îndrăznesc să sper că te-ai gândit să faci o călătorie spre reședința mamei?

– Nu, a răspuns el prompt.

Era încă prea devreme pentru el să facă aceeași călătorie la același eveniment, pe aceleași drumuri. Poate că așa avea să simtă mereu.

Regretul a umbrit privirea fratelui său.

– Poate într-o bună zi.

– Da, a murmurat Val. Poate într-o bună zi.

A mințit. Dar nu a putut să taie definitiv această legătură cu fratele său.

Sidney s-a așezat picior peste picior.

– Să îndrăznesc să sper că măcar îmi vei împărtăși destinația?

– Nu, a spus el categoric.

I-ar fi încredințat însăși viața lui, dar Val nu avea de gând să-i spună nimic despre Myrtle. Myrtle și timpul petrecut cu ea erau amintiri pe care le păstra numai pentru el.

Curiozitatea a licărit în ochii albaștri ai fratelui său.

– Acum m-ai făcut curios.

Val a simțit că i se încălzesc obrajii.

– Nu-ți face griji! Nu o să mai insist, dragă frate. O să rămân cu această curiozitate nesatisfăcută și te voi lăsa să-ți protejezi intimitatea.

Luând asta drept un semnal că discuția s-a încheiat, și dintr-odată foarte dornic să se întoarcă la casa lui... și la Myrtle, Val și-a lăsat paharul jos și s-a ridicat în picioare. Fratele său l-a imitat imediat.

Val a șovăit, apoi a întins o mână peste măsuța de cafea dintre ei. Ignorându-i gestul, Sidney a ocolit masa și l-a îmbrățișat pe Val.

– Crăciun fericit, frate!

Val stătea acolo, încordat, crispat, nemișcat, apoi brațele lui s-au încrucișat într-un gest reflex în jurul unicului său frate.

– Crăciun fericit, frățioare! a spus el cu o voce aspră, apoi s-a retras din îmbrățișarea fratelui său.

Și, tulburat de acea manifestare de emoție, un sentiment atât de nou, de crud și de necunoscut pentru el, s-a îndreptat spre ușă. Și, în timp ce mergea, repetând în gând urările fratelui său, pașii lui Val au încetinit. De câte ori în același moment al anului îi mai transmisese Sidney aceleași urări? Și, de fiecare dată când o făcuse, Val fusese sarcastic, cu cinismul blazat al celui care știa că nu avea să mai fie fericit niciodată.

Numai că, de data aceasta... în acest an, acel sentiment... nu mai apăruse. Felicitările îi ieșiseră la fel de ușor și de pe buzele lui. Și știa de ce.

Pentru că era prima dată în toți acești ani când Val nu fusese singur, pentru că-și petrecuse zilele premergătoare acelei sărbători celebrate de familia lui și de mulți alții, în compania unei alte persoane. Cu Myrtle. Myrtle, care avea mai multă bucurie, mai mult spirit și mai multe zâmbete decât orice persoană cunoscută vreodată.

Tocmai își întindea mâna să apuce mânerul ușii când fratele lui l-a strigat, oprindu-l.

Val s-a uitat înapoi.

– Ce ai spus înainte... despre faptul că ne-ai ținut pe mine, pe mama și pe restul lumii departe de tine, a clarificat el când Val i-a adresat o întrebare tăcută. A întrerupe orice legătură cu cei pe care îi iubești și de care îți pasă nu te va feri de durere când aceștia nu vor mai fi, Val, a spus Sidney cu blândețe. Vei rămâne doar cu un regret profund pentru timpul pe care nu l-ați petrecut împreună. Tot ce poți face este să-ți faci timp, să-ți aloci câteva momente pe care să le petreceți împreună și să profiți la maximum de ele.

Și, cu acele cuvinte răsunând în aer, Val și-a înclinat capul și a plecat.

Capitolul 17

Myrtle s-a întristat când și-a dat seama cât de rapid a acționat Val ca să scape de ea și de faptul că în ochii lui ea nu era altceva decât o nouă responsabilitate.

Asta până când și-a imaginat cum aveau să călătorească împreună, singuri. Dornică să profite la maximum de fiecare clipă în doi și de compania lui, găsise nu doar alinare, ci și bucurie în călătoria iminentă. Bucurie pentru că urma să fie singură cu Val. Ea ar putea profita de călătoria lor în doi cu trăsura, având șansa de a vorbi cu el și de a afla tot ce putea despre el, înainte să se despartă.

În cele din urmă s-a dovedit că nu avea să i se împlinească nici această ultimă dorință, pentru că în acea dimineață se găsise în postura să se mulțumească doar să-l privească din când în când pe geamul trăsurii în timp ce el călărea pe lângă ea, rămasă singură în trăsura neagră, bine echipată.

Horace i-a împins mâna cu nasul lui umed și negru și ea l-a gratulat cu o mângâiere.

– Iartă-mă, prietene! Nu am vrut să spun că prezența ta nu ar putea fi altfel decât bine-venită.

A scheunat, apoi și-a turtit nasul de fereastră, uitându-se la câmpurile acoperite de zăpadă.

– Mai ales că mi-este foarte clar că îți dorești să fii și tu acolo, dar ești obligat să stai aici cu mine.

Horace i-a lins degetele cu limba lui aspră, iar ea l-a mângâiat distrată pe cap, în timp ce se uita la peisajul care se derula rapid prin fața ochilor ei.

Tot ce a urmat după atacul asupra reședinței familiei ei și salvarea care survenise la timp datorită intervenției lui Val și apoi toate evenimentele care au urmat s-a petrecut atât de rapid, încât ea simțise că fusese luată pe sus de un vârtej.

O însoțise până acasă și așteptase în fața ușilor de la camera ei în timp ce ea își pregătise o valiză pentru călătoria în Scoția. Și, tot

timpul în care își făcuse bagajele, așteptase ca el să-i țină companie. Bineînțeles că nu ar fi făcut așa ceva. Era mult prea gentleman ca să o însoțească în dormitoarele ei. Dar și-ar fi dorit.

Nu dintr-un motiv... ascuns, deși a avut o dorință secretă de a-i mai simți încă o dată îmbrățișarea. Dar ar fi vrut ca el să i se alăture ca să poată vorbi.

Nu a făcut-o.

Și apoi au mers într-o tăcere aproape perfectă până la casa lui – un drum pe care-l făcuse de multe ori înainte, în zilele trecute.

Imediat ce se crăpase de ziuă, iar trăsura fusese deja pregătită, ea se și îmbarcase pentru drum, dar numai după ce ea a servit un mic dejun cu pâine și cârnați și un măr adus pe o tavă de majordomul lui, Jenkins.

Neliniștită și încercând să-și găsească ceva de făcut cu degetele – să-și găsească ea *însăși* ceva de făcut – Myrtle a răzuit pelicula de gheață formată în interiorul ferestrei, îndepărtând pojghița înghețată cu palma. A privit afară, uitându-se după el.

Și apoi l-a spionat.

Mergea lângă trăsură, dar undeva în spatele ei. Myrtle a deschis fereastra și și-a întins gâtul spre spatele trăsurii, astfel încât să-l poată vedea mai bine.

Val și-a îndemnat instantaneu calul să o ia înainte.

– Ce s-a întâmplat?

– Este frig.

– Atunci, ar trebui să închizi fereastra.

Dacă acele cuvinte ar fi fost rostite de oricare alt bărbat, ar fi sunat nepoliticos.

Cu toate acestea, Val era pur și simplu extrem de direct cu fiecare cuvânt pe care îl rostea și ea nu și-a putut reține un zâmbet.

– Remarca a fost mai degrabă pentru tine, a strigat ea suficient de tare pentru a se face auzită peste huruitul roților, tropăitul copitelor calului său și al perechii de cai înhămați la trăsură.

– Mă simt foarte bine.

Ea și-a scos degetul afară, arătând spre el.

– Ai nasul roșu.

– Nu simt, a spus el, cu privirea îndreptată spre drumul care se întindea în fața ochilor.

– Ei bine, nici nu mă surprinde, pentru că este atât de frig.

El a clipit încet, apoi privirea lui s-a fixat asupra ei; a privit-o într-un mod ciudat.

– Ar trebui să închizi fereastra.

Mesajul lui nu putea fi mai clar de atât. Nu voia compania ei și nu voia să converseze. Era mulțumit – nu, mai degrabă fericit – cu propria companie. Myrtle și-a încleștat degetele de marginea geamului trăsurii și s-a aplecat mai tare și a inspirat adânc.

– Îmi place iarna...

– O să cazi, a spus el tăios.

Fata ar fi fost impresionată de îngrijorarea lui, dacă nu i s-ar fi părut atât de iritat.

– Mă țin destul de strâns și sunt pironită în scaun. Cu mâinile căuș, i-a strigat: M-am gândit că am putea vorbi.

– Despre ce simți nevoia să vorbești?

Era foarte dur când era vorba despre astfel de subiecte de conversație.

– Nu simt *nevoia*. *Vreau* să vorbesc.

– Bine, a spus el, printre dinți. Despre ce vrei să vorbești?

– Dacă am lua vreodată masa de Crăciun, ce feluri de mâncare ai alege?

El a privit-o de parcă, între timp, i-ar mai fi crescut un cap.

– Despre *asta* vrei să vorbim?

Ea a dat din cap.

– *De ceeeee*?

Și după cele câteva sunete în plus pe care reușise să le pună în acel singur cuvânt, s-a simțit ca și când i-ar mai fi crescut o căpățână.

– Pentru că sunt curioasă.

– Ești curioasă să afli ce-mi place să mănânc.

Curioasă în legătură cu el.

Era în egală măsură și diferit, și la fel.

– Te rog, satisface-mi această curiozitate, a strigat ea.

– Eu...

A scuturat din cap.

– Nimic? a întrebat ea neîncrezătoare, aplecându-se și mai mult. Mi se pare că...

– Nu ai de gând să intri înapoi în trăsură? a întrebat el, pe un ton nervos.

– Ba da, a promis ea, apoi s-a mai aplecat puțin. Dacă tu...

– Plăcinte cu carne tocată, o friptură cu cartofi, morcovi, supă de homar și prăjituri Shrewsbury la desert. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să te așezi înapoi la locul tău și să mă lași în pace.

„Pentru numele lui Dumnezeu" fusese complet inutil. „Să mă lași în pace" a fost scurt și la obiect.

Străduindu-se să mascheze durerea care a ricoșat spre ea, Myrtle s-a forțat să afișeze un zâmbet și s-a așezat în fund pe scaunul trăsurii. Foarte bine.

– Horace vrea să vină lângă tine afară.

Când și-a auzit numele și sesizând posibilitatea de a se alătura stăpânului său, dincolo de pereții trăsurii, câinele și-a făcut apariția.

– Nu, a spus Val tăios.

Cu un scâncet mic, Horace s-a lăsat încă o dată pe podea și și-a rezemat capul uriaș pe genunchiul ei.

– Ar prefera să iasă în loc să stea înăuntru.

– Și eu aș prefera să închizi fereastra și totuși rugămintea mea nu mi-a fost ascultată, nu ți se pare?

– Azi ești destul de morocănos, a spus ea furioasă.

– Myrtle, este frig, a spus el, apropiindu-și calul și mai mult.

Atât era de aproape, încât, dacă Myrtle ar fi întins o mână, l-ar fi putut atinge și pe el, și pe superbul lui cal negru.

– Nu am nici o problemă cu f-frigul.

Îi clănțăneau dinții și a fost recunoscătoare că huruiala roților trăsurii și tropăitul copitelor cailor mascau acel tremur.

I-a aruncat o privire tăioasă.

– Tremuri, a strigat el peste tot acest vacarm.

A auzit și asta?

Ea a zâmbit și, pentru a se asigura că o putea auzi mai bine, s-a aplecat un pic mai mult.

– Sunt mai mult decât bine. De fapt, îmi place foarte mult vremea și...

– Stai aplecată într-o poziție cam nesigură pe fereastră, Myrtle. Deci, pentru numele lui Dumnezeu, poți să te așezi înapoi în scaunul tău și să închizi fereastra?

Îi spusese pe numele mic în prezența unui servitor. Această scăpare din partea lui arăta cât de furios era.

Nu, nu a fost vorba doar de furie. A fost o stare de nervozitate. El era nervos pe ea. La fel de dornic să scape de ea pe cât voia ea să rămână cu el.

Lacrimile amenințau să-i curgă pe obraji și, cu ultimele fărâme ale mândriei ei distruse, Myrtle a ridicat bărbia.

– Nu am probleme cu frigul.

Și, cu o expresie impenetrabilă, ea s-a dat în spectacol când a închis geamul.

În secunda următoare, Val și-a mânat calul, luând-o înainte, punând distanță între el și trăsură, iar ea l-a urmărit până când s-a făcut nevăzut, devenind mai întâi doar un punct, ca apoi să dispară cu totul la orizont. O lacrimă singuratică i-a umezit obrazul și, de îndată ce și-a ridicat palma pentru a o șterge, mai apăruse una, urmată de încă una. Și încă una.

– Abia așteaptă să scape de mine, a șoptit ea, apoi a izbucnit imediat în plâns.

Horace a scheunat și, mișcându-se stângaci pe podeaua trăsurii, i-a pus labele din față pe genunchi și i-a lins fața.

Un râs i-a izbucnit printre lacrimi, iar ea i-a îmbrățișat capul.

– Te înșeli, a spus ea. Va fi foarte fericit să nu mă mai vadă niciodată.

Horace i-a lins din nou obrazul.

– Hai, știu că o să-ți fie dor de mine, l-a asigurat ea, îmbrățișându-l și mai tare.

Și apoi, de îndată ce cuvintele i s-au rostogolit de pe buze, realitatea a lovit-o: această despărțire avea să însemne nu doar sfârșitul perioadei petrecute împreună cu Val, ci și cu Horace. Myrtle a izbucnit imediat într-un alt șuvoi de lacrimi, cuprinsă de un puseu de durere și de o nouă suferință.

O să-i fie dor de amândoi, de stăpânul taciturn și de cățelul drăguț. O să-i fie dor de compania și prietenia lor. Într-un timp foarte scurt, a ajuns să fie mai apropiată de cei doi, decât de orice altă ființă din întreaga lume. Și, în loc să-și continue viață alături de ei, alesese să meargă singură în sezonul ei de la Londra, fără să mai apuce să-l mai vadă pe el sau pe câinele lui – sezon în care, așa cum se așteptau de la ea atât familia ei, cât și cei din jur, s-ar fi căsătorit cu un alt bărbat, un bărbat care nu era Val.

Myrtle a început să plângă și mai tare.

Și nu voia să facă asta.

Nu voia să facă nimic din toate astea. Să facă față intrigilor unui sezon în care ar fi defilat în fața pretendenților, sperând că unul

dintre acei dandy cu mâini fine, fără nici o bătătură, avea s-o considere suficient de supusă ca să-i facă vizite și să o curteze și, în cele din urmă, să o ia de soție. Și ar mai fi săruturi și jurăminte de nuntă și un pat nupțial și...

Myrtle s-a înfiorat, groaza și dezgustul luând locul suferinței. Nu putea să o facă.

– N-o voi face, a spus Myrtle în tăcere, iar Horace, cu limba scoasă, a dat din cap entuziasmat, de parcă ar fi înțeles și aprobat jurământul pe care-l făcuse, și, odată cu acesta, dragostea pentru ea și pentru stăpânul său.

Și nu era obligată s-o facă.

A simțit cum o învăluie o senzație de calm. De-a lungul timpului, ceilalți se așteptaseră ca ea să se comporte într-un anumit fel; fusese trimisă departe și petrecuse ani de zile inventând o imagine a unei lady perfecte, impecabile, în speranța că părinții ei ar putea-o primi înapoi, în speranța că doamna Belden și ceilalți profesori ar putea considera că educația lui Myrtle fusese desăvârșită. În cele din urmă, s-ar fi... pierdut.

Alături de Val și datorită lui, își găsise drumul. Își amintise ce însemna să vorbească liber și să nu-și cântărească vorbele sau să-și cenzureze umorul sau să-și reprime gândurile. Ea a fost ea însăși în ultimele zile și nu voia să se mai întoarcă la persoana de dinainte. Își dorea un soț care să o iubească și să o accepte așa cum era, cu toată pălăvrăgeala și sarcasmul ei sec.

Și toate acestea ar fi fost imposibile în absența celor doi.

Nu ar mai face ceea ce societatea și părinții ei așteptau de la ea. Ștergându-și lacrimile de pe obraji, Myrtle a respirat surprinzător de ușor și de regulat, iar un sentiment de liniște a cuprins-o. Deschizând gura, a început să cânte.

„Stille Nacht, heilige Nacht
Alles schläft, einsam wacht
Nur das traute hochheilige Paar.
Holder Knabe im lockigen Haar."[1]

[1] Noapte liniștită, noapte sfântă,/ Totul doarme, se trezește/ numai sfântul cuplu./ Băiat blând cu părul creț. (în limba germană în original)

Ea cânta din nou.

Și ar trebui să fie bucuros.

Pentru că, atât timp cât cânta, nu deschidea geamul și nu-l striga să vină alături de ea în acea mașinărie înfricoșătoare. Și, chiar și mai important, ea nu se mai apleca peste geamul aceleiași mașinării înfricoșătoare, în timp ce trăsura se legăna ușor înainte și înapoi, ca toate acele mijloace de transport mizerabile, riscând astfel să-și rupă gâtul sau să pățească altceva.

Odată ce a știut-o în siguranță, a luat-o înainte, hotărât să pună distanță între el și tânăra vorbăreață. Fusese foarte hotărât să păstreze acel spațiu dintre ei. Dar gândurile lui au continuat să se întoarcă la ea, refuzând să uite că acestea erau ultimele momente pe care le-ar mai petrece cu Lady Myrtle McQuoid. Că în curând urma să o lase la domeniile neglijentei sale familii și avea să se răsucească pe călcâie să se întoarcă la Londra și la casa lui pustie. Singur, așa cum fusese în ultimii ani.

Dar nu așa cum fusese în ultimele zile, alături de ea. Datorită ei. Și, pentru că trebuia să-i recunoască acel merit, și-a întors calul și a așteptat ca trăsura să-l ajungă din urmă.

Dar nu era bucuros și nu era calm. Nici când trăsura a ajuns în sfârșit la el și a auzit cântecul care răsuna din interiorul acelor pereți întunecați, care a făcut să-i crească tensiunea, să i se încordeze mușchii și să i se strângă plămânii ca într-o menghină, astfel încât a simțit că nu mai putea să respire sau să rostească vreun cuvânt. În ciuda frigului dimineții timpurii de iarnă, palmele i s-au umezit de transpirație, iar fruntea i s-a acoperit de broboane de sudoare.

Val a strâns din dinți.

Chiar simțea nevoia să cânte mereu? Numai că nu cântase la început. Era hotărâtă să cânte acele colinde de Crăciun, pe care el nu le mai auzise de la moartea soției sale. În acele momente, colindele ar fi trebuit să-i amintească de răposata lui soție.

Cu toate acestea, Dumnezeu să-l ierte, dar nu a simțit asta.

Cumva, mintea lui devenise confuză, cu amintiri din trecut care se amestecau și se întrețeseau cu imaginile unui viitor imaginar. Unul în care Myrtle, care stătea acum în trăsura aceea, cu același câine care stătuse și cu cealaltă, ar fi fost aruncată din vehicul printr-o ușă rămasă deschisă, în timp ce lui nu-i rămânea nici o șansă să o prindă. Ca să o oprească să nu fie cumva aruncată din trăsură.

Val și-a strâns ochii atât de tare încât a simțit cum îl doare capul și s-a concentrat asupra durerii, a binecuvântat-o, preferând acea suferință fizică, căci mai mult ca sigur avea să se dovedească modalitatea perfectă de a divaga de la aceste gânduri, reușind astfel să înlăture dominația himerelor care-l bântuiau în acele momente.

Numai că eforturile sale au fost în zadar. Încă mai vedea în fața ochilor acea imagine terifiantă. Nu cu Dinah, ci cu Myrtle, Myrtle care râdea mereu, vorbea și tachina, tăcută pentru totdeauna, cu trupul frânt, întins în zăpadă cu picioarele răsucite sub ea în poziții nefirești.

Un geamăt chinuit s-a auzit din gâtul lui Val.

Sub el, Lady a nechezat, calul devenind neliniștit și încordat.

– Ușor, băiete, a șoptit Val, atât pentru sine, cât și pentru animal.

A mângâiat calul devotat pe greabăn, așa cum îi plăcea. Apoi, ca printr-o magie, amintirile au dispărut. Nu-l mai bântuiau.

Pentru o clipă.

Și apoi a simțit. Pentru că diavolul era hotărât să-l chinuie în această noapte și în fiecare noapte de acum înainte, un strop umed i-a atins nasul, ud și rece, și a făcut ca mintea lui să valseze înapoi la acea noapte de demult. A strâns ochii, dorind ca acel cântec să se oprească. Rugându-se la Dumnezeu să câștige bătălia împotriva stăpânului întunecat, pentru ca Val să aibă parte de puțină liniște sufletească.

Dar părea să fie la fel de singur ca Iisus însuși, în acele patruzeci de zile petrecute târându-se prin deșert, pus la încercare de Tatăl său. Versurile acelui cântec german pe care soția lui îl cântase duios chiar înainte ca lumea să se prăbușească în jurul lui au răsunat din interiorul trăsurii și s-au pierdut în peisajul rural.

„Stille Nacht, heilige Nacht,
Hirten erst kundgemacht
Durch der Engel Halleluja..."[1]

– Vrei să te oprești? a spus el iritat, ordinul lui fiind auzit cu greu chiar și de propriile urechi.

[1] Noapte liniștită, noapte sfântă,/ Mai întâi au anunțat păstorii/ de îngerul Aleluia. (în limba germană în original)

„Tönt es laut von fern und nah:
Christ, der Retter ist da!
Christ, der Retter ist da!"[1]

– Am spus: „Vrei să te oprești", a tunat el, vocea răsunându-i peste întinderea pustie, pe care dimineața de iarnă o învăluise într-o liniște profundă.

Vizitiul a tras instantaneu de frâie, făcând ca trăsura în care era Myrtle să se oprească cu o zdruncinătură periculoasă și atât de rapidă, încât Val a simțit cum inima a început să-i bată cu putere, simțind o senzație de greață în stomac, în timp ce vehiculul s-a rotit în stânga și apoi în dreapta preț de un moment care i s-a părut o veșnicie și apoi a rămas pe loc.

– Nu tu, a urlat Val, chiar dacă știa că nu era vina vizitiului fratelui său, care a răspuns la ceea ce el crezuse că fusese un ordin adresat lui.

Nu l-a ajutat prea mult. Teama care l-a cuprins la vederea acelei trăsuri care o transporta pe Myrtle, mișcându-se înainte și înapoi, amplifica și mai tare acea spaimă interioară.

Ușa s-a deschis, iar Myrtle a apărut în cadrul ușii.

– Nu te impacienta. Ridicându-se și întinzându-se în vârful picioarelor, ea s-a arcuit în încercarea de a-l vedea pe bărbatul aflat în partea din față a trăsurii. Vorbea cu mine. Eu una, mă bucur că te-ai oprit.

Cu acea declarație care nu prevestea nimic bun, tânăra a sărit jos din trăsură. Cu un lătrat fericit, Horace a sărit și el și a aterizat în patru picioare, țopăind vesel în cerc. Înjurând, Val și-a ridicat piciorul și a descălecat. S-a dus glonț spre ea.

– Ce crezi că faci? a strigat el.

– Vin să vorbesc cu...

– Nu.

– T-tine. Mai degrabă frigul decât frica i-a făcut să-i tremure glasul lui Myrtle, iar ea și-a frecat energic palmele. Este frig afară.

A înțeles propunerea pe care i-o făcuse.

– Exact.

[1] Care răsună tare aproape și departe/ Hristos Mântuitorul este aici!/ Hristos Mântuitorul este aici! (în limba germană în original)

Val a luat-o ușor de braț și a început să o împingă de la spate. Sau, oricum, a încercat. A încercat, dar nu a avut sorți de izbândă. Myrtle și-a scos brațul subțire din strânsoarea lui și și-a încrucișat mâinile pe piept.

– Voi urca în trăsura aceea...

– Bine, a spus el, întinzând din nou mâna, dar ea a făcut un pas înapoi.

– Ăăă, nu am terminat. Ceea ce aveam de gând să spun înainte să mă întrerupi era că voi urca în trăsura aceea... A ridicat un deget, accentuând ceea ce, în mod evident, credea a fi cea mai importantă parte a comentariului său. Voi urca dacă – ea a fluturat acel deget lung înmănușat spre el – vii și tu cu mine.

Mintea i s-a golit complet; materia cenușie i-a devenit neagră în acel moment, deoarece ceea ce a sugerat ea, ceea ce i-a cerut, l-a făcut să nu mai poată gândi deloc. Ceea ce era de preferat, pentru că, cel puțin în acest fel nu mai putea invoca o imagine care nu avea cum să fie una reală în aceste momente, cu el urcându-se în acel vehicul și alăturându-i-se în timp ce ea cânta, dorind apoi – simțind nevoia – să o reducă la tăcere, trăgând-o în poală și sărutându-i buzele în timp ce cânta și...

Val s-a calmat... conștient de vocea lui Myrtle care se auzea în valuri, unele dintre cuvintele ei captându-i atenția.

– Ești un bărbat încăpățânat și știu....

În acest moment nu și-a mai imaginat-o murind. Nu, în acest moment, imaginile i s-au amestecat în minte, luând-o într-o altă direcție, una diferită, imaginându-și că era singur cu Myrtle, făcând dragoste cu ea.

– Respectabil și onorabil...

Oricare ar fi fost monologul pe care l-a susținut referitor la onoarea și respectabilitatea lui, gândurile lui indecente făceau ca totul să pară cea mai mare parodie, deoarece nu se simțea în stare să scape de imaginile ademenitoare care prinseseră rădăcini în mintea lui.

Unele în care nu apărea moartă, iar el nu era aplecat asupra ei și a simțit o ușurare enormă că mintea lui nu deviase spre cel mai întunecat ungher. Era datorită ei, acestei femei. Imediat după această senzație a venit și conștientizarea, una care l-a lovit direct... că această divagație a gândurilor lui era periculoasă în sine.

– Val. *Vaaal.*

Afirmația ei, numele lui fuseseră rostite mult mai apăsat, aducându-l cu picioarele pe pământ cu un șuierat puternic în urechi.

– *Hmmm*? a răspuns el.

Ea și-a strecurat degetele înmănușate printre ale lui, răsucindu-le mâinile și strângându-le.

– Nu mi-e teamă să fiu singură cu tine, Val, a spus ea încet, cu vocea aproape o șoaptă, pe care însă o auzea destul de clar. De fapt – ea s-a apropiat – aș... fi bucuroasă dacă mi-ai ține companie. Și Horace la fel.

Cu botul lui negru îngropat în zăpadă, câinele lui Val și-a ridicat capul și a lătrat, exprimându-și acordul. Și apoi, un al doilea adevăr l-a lovit în acel moment. De aceea dorea ea ca el să i se alăture. Având în vedere tot pericolul cu care se confruntase în acea dimineață, ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme.

Se hotărâse să nu mai pună niciodată piciorul într-o trăsură. Le detesta. Erau mijloace de transport care evocau moarte și tragedie și i-a revenit în minte imaginea trupului zdrobit al soției sale, întins în zăpadă, o pată strălucitoare de satin purpuriu pe albul imaculat. Trecuseră ani de când făcuse asta. Și, după această călătorie, ar mai trebui să treacă încă o viață înainte să bage vreodată pe cineva într-o trăsură sau să mai urce el însuși într-una...

Dar, de data aceasta, avea s-o facă și asta dintr-un singur motiv.

– Ți-e frică, a spus el cu răbdare.

Capitolul 18

El întrebase dacă îi era frică.

Și îi era.

Îi fusese frică încă din momentul în care el o informase despre planurile lui de a o escorta la moșiile scoțiene ale familiei ei. Dar nu era teama despre care probabil vorbea el. Această teamă care o cuprinsese și care continua să crească cu fiecare centimetru de drum prin peisajul rural pe care trăsura, în rapiditatea cu care înainta, îl lăsa în urma ei, mărind astfel distanța până la Londra, nu avea nimic de-a face cu hoții care încercaseră să-i jefuiască familia și să-i facă rău.

Nu, totul se rezuma la despărțirea de bărbatul din fața ei. Pentru că, atunci când ar fi lăsat-o la familia ei și ar fi plecat, s-ar fi despărțit... pentru totdeauna. Și ea nu avea să-și mai revină niciodată după o astfel de pierdere.

Și-a ridicat degetele înmănușate, atingându-i obrazul într-o mângâiere ușoară și tandră; acea atingere spontană i-a făcut să-i fluture genele, făcându-le să devină grele până când ochii i s-au închis, iar corpul ei a devenit mai receptiv la mângâierea lui delicată.

– Iartă-mă, a murmurat el, cu vocea lui ca un bubuit profund și, la cât de aproape era, cu pieptul aproape lipit de al ei, vibrația acelor cuvinte a răsunat în interiorul ei.

– Trebuia să-mi dau seama că s-ar putea să-ți fie frică și ar fi trebuit să stau cu tine.

„Lasă-l să gândească asta. Lasă-l să gândească asta, pentru că atunci o va crede."

Știa asta.

Și era atât de disperată să profite de orice clipă petrecută în compania lui, încât diavolul din mintea ei a convins-o pe Myrtle, îndemnând-o să-l lase să creadă că îi era frică, doar ca să rămână cu ea.

Din păcate, nu putea. Ea nu-l dorea în acest fel. Și cu asta, puterea pe care o exercita asupra ei s-a risipit și a reușit să-i ia mâna și să i-o îndepărteze.

– Nu mi-e frică, V-Val, a spus ea, clănțănind din dinți din cauza frigului. Oricum, nu din motivele la care s-ar fi gândit el. Eu doar nu vreau să fiu singură.

Fără a se simți în stare să facă față privirii lui intense, Myrtle și-a lăsat repede privirea în jos spre Horace, care a sărit fericit înainte și înapoi pe vechiul drum roman, înainte de a se forța să se uite în ochii lui.

El s-a uitat la ea cu o privire de nepătruns, atât de opacă, încât nu i-a putut-o descifra. Și apoi a mormăit:

– Îl ai pe Horace. Mai mult, ar fi... necuviincios.

– Nimic din ultimele zile nu a fost cuviincios, Val, l-a întrerupt ea. Totul a fost la limita decenței. Dar asta nu înseamnă că trebuie să suferi de frig.

– Nu merg cu trăsura, a spus el.

– Da, înțeleg că majoritatea bărbaților preferă să călărească pe caii lor. Ambii mei frați întotdeauna...

Și-a trecut o mână prin păr, lăsând să-i cadă pălăria de pe cap. Repezindu-se s-o prindă, Val s-a apropiat de obiectul negru care zăcea la pământ și l-a ridicat. L-a bătut de mai multe ori pe partea laterală a piciorului.

– Nu. Nu este... asta, a spus el cu o voce tensionată. Este vorba de soția mea...

Myrtle s-a uitat nedumerită la Val, dar i s-a părut că nu mai era aceeași persoană cu cel din fața ochilor ei. Pentru că privirea lui a rămas blocată, fixată undeva deasupra capului ei, cu ochii pierduți în depărtare, uitându-se la o imagine pe care numai el o putea vedea.

– A murit într-un accident de trăsură.

Și apoi a făcut un pas înapoi, repliindu-se când a auzit această mărturisire.

– O, Val, a șoptit ea. Și se dovedise că fusese atât de egoistă. Iartă-mă, a spus ea. Sunt o neghioabă. Nu m-am gândit...

– Nu, nu. Este în regulă, a mormăit el. Este o prostie.

S-a dus spre el și i-a strâns mâinile.

– Nu este. Myrtle i-a strâns degetele lungi în ale ei. *Nu este*, a repetat ea, de data aceasta mai apăsat și strângându-i din nou mâna. Acum totul are sens.

Și apoi un alt gând a străfulgerat-o, aproape că i-a tăiat picioarele. Fusese atât de absorbită de propria suferință datorată iminentului lor sfârșit, fiind preocupată doar să deplângă perioada pe care o petrecuseră împreună, în timp ce el fusese captiv în iadul acelor momente trecute, bântuit de amintiri despre răposata sa soție pe care o iubise atât de mult, aduse din nou la viață de imaginea trăsurii.

„Sunt cea mai groaznică..."

Pe buzele lui Val a apărut umbra unui zâmbet.

– Nu, nu ești, Myrtle, a spus el încet, ca o mărturie a faptului că ea rostise din greșeală acele gânduri cu voce tare. Tu ești tot ce este mai bun.

Zâmbetul i s-a ofilit, s-a stins și apoi a murit, dezvăluindu-i trăsăturile serioase și lăsând loc unei răceli care putea rivaliza cu atmosfera hibernală.

– De aceea nu te-aș vedea niciodată lângă mine.

Ochii lui Myrtle i-au urmărit fiecare trăsătură dragă a chipului lui iubit, dorind să păstreze acel profil alungit în memoria ei pentru mai târziu.

– Asta crezi? a murmurat ea, apropiindu-se și mai mult, că ai avut o parte de vină pentru ceea ce s-a întâmplat?

Soției tale.

Nu s-a putut decide să rostească acele cuvinte care ar fi putut transforma fantoma cu care se lupta într-un personaj real, dar îl iubea prea mult pe Val pentru a se referi la acea rivală la timpul trecut, din cauza sentimentelor pe care încă le mai nutrea pentru ea.

– Știu că sunt, Myrtle, a spus el și un oftat de frustrare i-a scăpat în timp ce se îndepărta. Dacă nu am fi făcut acel drum ca să mergem la petrecerea mamei mele, atunci ea ar fi fost aici.

Dar el și Myrtle n-ar mai fi fost împreună. Și totuși, asta nu a însemnat nimic pentru el. Nu așa cum conta pentru ea și cum și-ar fi dorit ea să însemne câtuși de puțin pentru el. Dar acest moment... nu era despre ea.

Myrtle s-a îndreptat spre el, apoi s-a oprit în dreptul umărului lui.

– Chiar înainte să împlinesc treisprezece ani, fratele meu urma să plece în prima lui călătorie. S-a îmbrățișat când și-a adus aminte

de invidia pe care o simțise. Cât mi-aș fi dorit să pot să merg cu el, a spus ea cu tristețe. Se ducea în America. Cel mai apropiat prieten al lui avea o afacere de transport maritim și intenționau să facă o călătorie împreună.

Ea a știut că în acel moment demonii lui Val au dispărut și că începuse să o asculte.

– Am intrat în camerele lui, unde împreună cu slujitorii împachetau lucrurile și am insistat că nu în fiecare zi o copilă devine femeie.

Pentru că fusese atât de sigură că devenise femeie în momentul în care trecuse pragul adolescenței, fiind doar la un pas distanță de debutul în primul ei Sezon londonez, care urma să aibă loc când împlinea optsprezece ani.

– L-am rugat să rămână cu mine pentru că părinții noștri începuseră deja să vorbească despre plecarea mea la doamna Belden, chiar a doua zi după aniversarea mea, și... a rămas. Prietenul lui însă nu a făcut-o. Vaporul cu care urma să călătorească, același pe care se îmbarcase prietenul său, s-a scufundat în mare.

Corpul lui Val s-a încordat, iar ea și-a strâns brațele în jurul ei, cu un gest reflex.

– Când am aflat, am plâns zile întregi, pentru că a fost vina mea că Jeremy se prăpădise. Jeremy fusese ca un frate pentru mine și îl pierdusem.

Un geamăt gutural i-a scăpat când s-a întors și a luat-o în brațe, iar ea s-a bucurat de toată căldura care venea în îmbrățișarea lui.

– Țin să te anunț că el nu a murit, a spus ea, recunoscătoare că nu i-a dat drumul din brațe când a mărturisit asta, deși l-a simțit cum se retrage ușor.

– Nu?

Această întrebare fusese rostită cu aceeași mirare în glas ca și cea pe care o simțise când aflase despre întoarcerea lui Jeremy din morți.

– Nu. A fost salvat din apele mării, iar în ziua în care a apărut în pragul ușii noastre, anunțându-l pe fratele meu că supraviețuise, m-am aruncat în brațele lui și i-am cerut iertare.

Myrtle și-a lăsat capul pe spate ca să-l poată privi pe Val în ochi.

– Știi ce mi-a spus? „Myrtle, tu nu ești Boreas. Nu controlezi Vântul de Nord. Nu ești Amphitrite – nu controlezi valurile oceanelor. Și s-ar putea să fii o forță a naturii, dar nu ești Kymopoleia,

zeița furtunilor violente, și, ei bine, dacă grecii ar avea zăpadă, nu ai fi acel zeu al furtunilor de zăpadă." Suntem niște simpli muritori, Val. Trăim într-o lume în care cele mai multe lucruri sunt dincolo de puterea noastră de a le controla. Nu tu ai provocat acel accident. Accidentul acela doar... s-a întâmplat. Și nu ți-am cunoscut soția, dar bănuiesc că nu a fost o femeie care și-ar dori vreodată să te izolezi de lume și să te învinovățești pentru... pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Ea a făcut o pauză.

– Ullr, a răbufnit ea. Tu nu ești Ullr.

S-a uitat nedumerit la ea.

– Este un zeu nordic al iernii, zeul zăpezii. Jeremy mi-a spus de... *hmmm*.

Restul cuvintelor ei s-au auzit doar sub forma unui mic mormăit în timp ce Val o luat-o în brațe, strângând-o cu putere, cu toată forța de care era în stare, iar ea a apelat la a ei, pentru a-i putea răspunde pe măsură.

– Mulțumesc, a șoptit el cu o voce răgușită în tâmpla ei.

– Încă nu mă crezi, a remarcat ea pentru că îl cunoștea.

În timpul scurt petrecut împreună, ea ajunsese să-l cunoască atât de bine.

– Dar, dacă te gândești la asta, la ce am spus, Val, o să-mi dai dreptate. Vezi tu, are sens. Suntem simpli muritori. Deși mi-aș dori să nu fim. Pentru că, dacă n-ar fi așa, aș...

Ea și-a impus imediat să nu mai vorbească. Val și-a trecut degetele de-a lungul maxilarului, ridicându-i-l, astfel încât să o poată privi în ochi.

– Dacă nu ai fi o muritoare și ai fi o zeiță, ce ai face? a murmurat el.

„Aș fi Afrodita și aș face în așa fel ca tu să te îndrăgostești atât de tare de mine, încât să nu suporți să stai departe de mine."

Dar chiar și atunci, ar fi al ei într-un mod care nu ar fi fost real. Ea l-ar avea într-un mod care ar fi fost gândit și orchestrat de ea, fără nici un sentiment din partea lui, și asta nu i-ar fi adus bucuria deplină a îndeplinirii dorinței ei – și anume ca el să fie cu totul al ei, dar asta doar pentru că și el și-ar fi dorit să îi aparțină la fel de mult pe cât își dorea și ea să-i aparțină lui.

– Aș vrea să devin muritoare, a spus ea încet. Pentru că vreau să trăiesc o viață adevărată, chiar și cu toată durerea și cu toate neajunsurile, cu toate greșelile și dezamăgirile și suferințele, vreau să trăiesc toate acestea.

– Ești o femeie remarcabilă, Myrtle.

Privirea lui i-a mângâiat fiecare porțiune a feței, ochii lui mișcându-se încet peste ai ei, așa cum făcuse și ea cu câteva clipe în urmă, înainte să rămână fixată în privirea ei.

Și ea și-a ținut răsuflarea, a așteptat ca el să spună ceva, nu, să spună ceea ce își dorea ea cu atâta disperare. O rafală de vânt singuratică a șuierat, distrăgându-i atenția spre peisajului din jurul lor, iar el și-a întors privirea.

Momentul s-a risipit.

– Ar trebui să plecăm, a spus el brusc.

– Da, a rostit ea, fără a reuși să mascheze tristețea care a răzbătut din răspunsul ei. Ar trebui.

Val a ajutat-o să urce în trăsură și a fluierat o dată.

Horace a sărit imediat înăuntru. Și-a scuturat capul mare, stropind cu picături reci de zăpadă, înainte de a se așeza pe podea. Val a închis ușa în urma lor. Myrtle a mângâiat absentă capul umed al câinelui și a așteptat ca vehiculul elegant și strălucitor să se pună din nou în mișcare în câteva clipe.

Numai că nu s-a întâmplat asta.

A existat un scurt schimb de replici între Val și vizitiul fratelui său, iar inima a început să-i bată cu putere.

Doar nu avea de gând s-o trimită singură pe drum. Doar...

O clipă mai târziu, ușa trăsurii s-a deschis, făcând-o să tresară surprinsă. Horace a ridicat capul și a lătrat fericit.

– Val, a șoptit ea, în timp ce silueta lui masivă umplea intrarea, acoperind cerul gri de iarnă din spatele lui.

– În cele din urmă m-am gândit să stau cu tine, a spus el ferm.

Ea s-a liniștit. Fiecare părticică din ea a rămas nemișcată. Ei bine, cu excepția inimii ei. Acel organ a bătut atât de tare, atât de sălbatic în pieptul ei, încât Val a auzit cu siguranță bătaia frenetică.

– Ninge, a explicat el.

A fost...

Încruntată, Myrtle a tras puțin perdeaua și a privit afară.

Cum era de așteptat, între momentul în care a urcat-o pentru a doua oară în acea zi în trăsură și a vorbit cu vizitiul și a avut grijă de caii săi, cerul dezlănțuise o rafală de pete albe minuscule care au început să cadă, acoperind rapid pământul...

S-a întristat dintr-odată.

„Ființă imbecilă, stupidă, naivă, patetică și vrednică de milă. Și tu care ai crezut că s-a răzgândit brusc pentru că a vrut să fie cu tine..."

Val și-a dres glasul.

– Doar dacă nu preferi să...

– Nu! a exclamat ea. Eu... este de la sine înțeles că n-ai mai putea călări, a încheiat ea neconvingător.

– Nu este, a spus el cu asprime.

Myrtle și-a înclinat capul.

Val și-a desprins privirea de pe chipul ei și s-a uitat de jur împrejurul trăsurii.

– Eu... Nu am mai intrat într-una de când..., de când...

Inima ei s-a oprit din nou.

– De când a murit soția ta, a spus ea încet.

A dat din cap scurt, cu mișcări neregulate.

– Da. De la moartea ei.

Părea gata s-o ia la goană.

Mai rău, părea că era pe punctul de a vomita. Și probabil că era. Având în vedere ceea ce îi spusese despre felul în care a pierit soția lui, cum s-ar mai putea simți vreodată confortabil să pună din nou piciorul într-o trăsură? Cu toate acestea, avea de gând s-o facă.

– Nu vei fi singur, Val, a spus ea cu blândețe. Myrtle a întins o mână. Sunt aici cu tine. Eu și Horace, suntem amândoi lângă tine.

Val s-a uitat la degetele ei, apoi și-a pus palma în a ei.

Și de data aceasta, în timp ce s-a strecurat pe lângă câinele său și a închis ușa în urma lor, au plecat... împreună.

Capitolul 19

Avea să moară.

Val știa asta și nu-i păsa deloc.

Nu-i păsa de titlul de Aragon și nu pentru că era convins că fratele său avea să-și îndeplinească toate responsabilitățile în ceea ce privește ducatul, proprietățile, oamenii și personalul care depindeau de el. Nici măcar nu-i păsa de el însuși sau de acea durere care avea să vină la sfârșit.

Mai degrabă, era vorba despre ea. Myrtle.

Myrtle, cu obrajii ei trandafirii strălucitori și cu tendința ei de a cânta fals și cu zâmbetele și tachinările și problemele pe care le stârnea sau în care intra.

Și avea să moară.

Fulgii de zăpadă s-au amestecat cu gheață și s-au izbit de fereastră, punctând acel gând, râzându-i în față și îngrozindu-l pe Val cu acel pericol iminent. Ea avea să moară. Și nu avea să fie în stare să facă absolut nimic ca s-o aducă înapoi.

Un geamăt surd i-a rămas în gât, iar Horace, înghesuit cumva pe bancă lângă Myrtle, a scâncit și a adulmecat în direcția lui Val.

– Ești bine, Val?

Întrebarea blândă a lui Myrtle a spulberat frica care îl cuprinse.

– Sunt bine.

Chiar atunci trăsura a trecut peste un petic de gheață și a alunecat, înainte ca vizitiul fratelui său să reușească să recapete controlul total asupra echipajului.

– Sunt în regulă, a spus el, în timp ce stomacul lui agitat demonstra contrariul.

Myrtle i-a luat mâinile în ale ei, iar el i le-a strâns cu putere, mai mult chiar decât trebuia. S-a forțat să-i elibereze strânsoarea și s-a

agățat de ele și de ea ca de colacul de salvare pe care-l reprezentau în mintea lui.

– Cred că ți-ar prinde bine dacă ți-aș cânta ceva.

Îi stătea pe vârful limbii să-i spună că nu voia asta – cântecele, în special colindele clasice de Crăciun care se rostogoleau mereu de pe buzele ei, îi aminteau de teroarea din trecut și de durerea mereu prezentă. Doar că... s-a abținut.

Da, inițial, când a auzit-o pentru prima dată cântându-și singură colinde în timp ce se plimba prin Londra, fusese transportat înapoi în acel moment tragic petrecut cu ani în urmă. Ultimele zile cu Myrtle, cu interpretarea ei veselă și pe alocuri falsă a acelor cântece îi alungaseră tristețea. Acum el s-a concentrat pe sunetul vocii ei, pe interpretarea ei veselă, chiar și atunci când melodia avea o tentă solemnă. Vocea ei și acel cântec care îl ajuta să nu-și piardă mințile.

„Es ist ein Ros entsprungen,
aus einer Wurzel zart,
wie uns die Alten sungen,
von Jesse kam die Art.

Und hat ein Blümlein bracht
mitten im kalten Winter,
wohl zu der halben Nacht."[1]

Din păcate, Dumnezeu părea decis să nu-i lase lui Val nici un moment de liniște. O rafală violentă a lovit trăsura, iar stomacul i s-a agitat odată cu balansul vehiculului.

A înjurat, iar Myrtle s-a oprit imediat din cântat.

– Nu-ți place cum cânt.

– Ba da, a spus el printre dinții încleștați. Îmi place foarte mult.

Îi plăcea chiar mai mult decât spusese. Mintea lui, totuși, se străduia să caute o cale de ieșire din acel loc terifiant.

Ea a strâmbat din nas.

[1] Un trandafir a răsărit/ Dintr-o rădăcină fragedă,/ precum ne-au cântat cei din vechime, acela a venit de la Isaia.// Și a făcut o mică floare/ în mijlocul iernii reci,/ probabil la miezul nopții. (în limba germană în original)

– Ești un mincinos groaznic, Val. Este în regulă. Doamna Belden mi-a spus că sunt o cântăreață groaznică și că ar trebui să renunț să mai cânt vreodată, pentru că...

– Nu cumva să îndrăznești să asculți acest sfat, a poruncit el. Doamna Belden este o proastă, a spus el răspicat, de data aceasta complet și pe deplin distras de aducerea în discuție a numelui ei. Cel mai bine ar fi dacă ai da uitării toate lecțiile sau sfaturile primite de la cotoroanța aia bătrână.

Întreaga față i s-a luminat, începând cu ochii ei până la culoarea care îi acoperea obrajii, datorită lui. El i-a provocat această fericire. Era o senzație străină lui. Nu mai provocase nimănui o stare de fericire până acum.

Era un nenorocit, un ticălos indiferent. Dar această femeie, cumva, cu el, a zâmbit și a râs și... Uitase ce înseamnă să faci o persoană să se simtă așa. Nu se mai crezuse capabil de așa ceva.

Și în curând ea va pleca.

Întunericul i-a umbrit fiecare ungher al sufletului, iar Domnul, hotărât să-l pedepsească pentru niște păcate care încă nu fuseseră plătite, atât de grave încât Mântuitorul Său îl pedepsise atât de tare, a mai trimis o rafală de vânt.

– Vrei să cânți din nou? a întrebat el cu o voce gâtuită, hotărât să profite de aceste ultime clipe de bucurie cu ea, ca să le poată depozita în mintea lui și să și le reamintească.

Ea și-a îndreptat postura.

– Ai vreo preferință? Pentru că mie îmi plac absolut toate și...

A deschis gura, încercând să spună ceva.

– Orice cântec, Myrtle, a strigat el când trăsura s-a balansat într-o poziție precară spre dreapta. Ultimul pe care l-ai cântat. Oricare dintre ele.

Doar ca să-i audă vocea.

Apoi ea a început imediat să cânte un colind. Era cel-nu-atât-de-cunoscut, cel cu versuri în germană, care îl forțau să-și amintească acea germană pe care o învățase demult, de la primii lui tutori și apoi o aprofundase în anii petrecuți la Eton și la Cambridge, dar pe care nu o folosise niciodată în afara acelor perioade.

„Das Röslein, das ich meine,
davon Isaias sagt,
ist Maria die reine
die uns das Blümlein bracht...

Aus Gottes ew'gem Rat
hat sie ein Kind geboren
und blieb ein reine Magd.
or: Welches uns selig macht."[1]

El s-a liniștit, mintea lui zăbovind asupra acelor versuri, chiar dacă ea a continuat cu următoarele.

„Das Blümelein, so kleine,
das duftet uns so süß,
mit seinem hellen Scheine
vertreibt's die Finsternis.
Wahr Mensch und wahrer Gott..."[2]

Așa era Myrtle. O floare delicată, atât de dulce și de vibrantă, care risipea întunericul. Prin însăși existența ei, a dovedit că Dumnezeu există, pentru că numai un Domnul Atotputernic putea crea o asemenea minune cum era ea.

Și, deși delicată, nu era fragilă. Niciodată nu dăduse semne de slăbiciune: nici când fusese singură, nici din cauza lui, nici măcar atunci când, în primele zile, o tratase cu obișnuita lui atitudine răutăcioasă și lipsită de politețe. Dimpotrivă, la fel ca petalele acelor flori care rămâneau la fel de viguroase în timpul furtunilor de vară, chiar dacă vântul aspru și necruțător le răsucea și le șfichiuia, ea a rămas neclintită și neatinsă de vijelie, trecând îndrăzneață și puternică prin toate acestea.

---

[1] Micul trandafir la care mă refer,/ despre care spunea Isaia,/ este Maria cea preacurată/ care ne-a adus floarea mică.../ Din porunca lui Dumnezeu,/ ea a născut un copil/ și a rămas o fecioară imaculată/ care ne salvează. (în limba germană în original)

[2] Floarea mică, atât de micuță,/ care miroase atât de dulce/ cu lumina ei strălucitoare/ alungă întunericul./ Om adevărat și Dumnezeu adevărat... (în limba germană în original)

„O, Jesu, bis zum Scheiden,
aus diesem Jamerthal
Laß dein Hilf uns geleiten."[1]

Ea a cântat despre acea despărțire, versuri care au sunat ca un avertisment de care nu avea nevoie în acele clipe, legat de iminentul sfârșit al timpului lor împreună.

Vântul șuiera cu urlete lugubre, iar îngerii plângeau. Trăsura s-a cutremurat în timp ce Domnul și-a tunat din cer nemulțumirea.

„Hin in der Engel Saal,
In deines Vaters Reich,
da wir dich ewig loben:
o Gott, uns das verleih!"[2]

Deodată, trăsura s-a clătinat. Val a strigat, apucându-se cu o mână de marginea băncii, chiar în momentul în care a întins cealaltă mâna spre Myrtle. A scos un țipăt în timp ce el a cuprins-o cu un braț puternic și a tras-o în poala lui.

– V-Val? a strigat ea cu o voce înfundată, din cauză că avea capul lipit de pieptul lui. Ești bi...

– Nu.

A ridicat un pumn, lovind puternic în acoperiș, dându-i instrucțiuni vizitiului să oprească.

Ceea ce bărbatul a și făcut. Prea repede. Trăsura fratelui său a derapat pe vechiul drum roman. Încordându-se, Val și-a proptit picioarele încălțate în ghete pe podeaua trăsurii pentru a se sprijini mai bine și a ținut-o pe Myrtle cât de strâns a putut.

Și a început să se roage.

Și și-a amintit cum.

Să se roage.

Pentru că era tot ce putea face în acel moment.

Să se roage.

---

[1] O, Iisuse, până vom părăsi/ Această vale de lacrimi/ Lăsă ajutorul tău să ne călăuzească. (în limba germană în original)

[2] Du-ne în împărăția îngerilor,/ În împărăția tatălui tău/ pentru că te slăvim de-a pururi:/ Doamne, dă-ne nouă asta! (în limba germană în original)

Pentru ca această călătorie să se sfârșească și pentru siguranța lui Myrtle.

Se părea că Domnul nu-l abandonase, până la urmă. Trăsura s-a oprit. Chiar și așa, el nu i-a dat drumul. A continuat să o țină în brațe, inspirând parfumul florilor de măr care o învăluia, fixându-se pe acel detaliu sigur și inofensiv. Era în viață. Nu o ucisese.

– Val? a rostit ea, înclinându-și capul pe spate și privindu-l în ochi.

– Miroși a mere.

Ea și-a înclinat capul într-un unghi amuzant, extrem de fermecător.

– Eu... Este un parfum. L-am găsit în camera surorii mele și am furat sticluța, a sporovăit ea, așa cum îi era obiceiul. Am simțit, pentru că ea și toată familia m-au uitat, că aveam tot dreptul să beneficiez de tot ceea ce lăsaseră în urmă.

Acea trăncăneală care îl enervase cândva acum o adora.

În cele din urmă, s-a oprit pentru o clipă.

– Nu ești de acord?

Val nu s-a putut abține. Era atât de proaspătă și pură, iar el și-a dat capul pe spate și a hohotit de râs. Myrtle și-a încrețit nasul, iar apoi, de parcă veselia ar fi fost contagioasă, a început și ea să râdă odată cu el. Râsul ei, limpede ca al unui clopoțel și completându-se atât de bine cu al lui, răspândea și mai multă bună dispoziție în interior.

– Eu... ăăă... da. Voi lua asta ca pe o confirmare.

Strângându-i mâinile în ale lui, Val i le-a ridicat pe fiecare la gură, punând câte un sărut pe vârful lor.

– Ești o comoară.

Iar comorile trebuiau să fie prețuite și protejate. El dăduse greș în trecut, dar nu avea să mai greșească în ceea ce privește această femeie.

Vizitiul a bătut o dată la ușă, iar Val și-a retras imediat mâinile din ale lui Myrtle, exact când tânărul a deschis ușa.

– Aș vrea să ne retragem la cel mai apropiat han pentru noapte, a spus Val, și să ne continuăm drumul... mai încet, mâine.

Nu-i păsa cât durează, doar să fie convins că aveau să ajungă în siguranță și cu Myrtle întreagă.

Tânărul și-a scos pălăria.

– Cum doriți, Excelență!

Cu asta, a făcut o plecăciune, a închis ușa și apoi, o clipă mai târziu, vizitiul a urcat pe capra trăsurii.

După cum dorea, spusese servitorul.

Dacă ar fi fost să i se îndeplinească o singură dorință, și-ar fi pus în gând să redevină omul care fusese cândva, nu nebunul morocănos și melancolic al cărui spirit devenise, în cel mai rău caz, macabru, și în cel mai bun caz, mai sec decât un vin francez. Să fie acel bărbat care să o merite pe Myrtle.

Nu, ea merita un bărbat care să nu fi fost rupt în mii de bucăți și care să nu fi lipit la loc cioburile împrăștiate după acea noapte, acum mult timp în urmă.

Dar el, cel de acum, s-ar mulțumi să fure măcar ultimele momentele rămase din timpul petrecut împreună cu ea.

I-ar fi de ajuns.

Trebuia să fie.

Capitolul 20

Au ajuns douăzeci de minute mai târziu. Myrtle, Val și Horace.

Pe când mergeau pe poteca acoperită de zăpadă, ținându-l de un braț pe Val, în timp ce în celălalt îi ducea valiza, s-au auzit niște hohote de râs care răsunau din depărtare.

Horace gâfâia în timp ce se agita înainte și înapoi pe potecă, eliberându-și energia rămasă neconsumată în timpul călătoriei și lătrând de bucurie în timp ce alerga de colo colo. Cu fiecare pas cu care se apropiau, zarva care venea dinspre casa din fața lor creștea. La fel ca și vârtejul de fulgi de nea care cădeau în jurul lor.

Ea a clipit când acei fulgi albi i-au aterizat pe gene. Un nor de fum se înălța din coș în timp ce strălucirea focului din interiorul hanului lumina ferestrele înghețate, iar siluetele aflate de cealaltă parte abia se zăreau din cauza stratului de gheață.

Au ajuns în fața hanului din piatră, iar Val a deschis ușa, fiind întâmpinați de larma din interior. Un amestec discordant de veselie, râsete, scârțâitul unei viori și sunetul unor pași bătând în podea.

Val i-a făcut un semn să înainteze, iar Myrtle a pășit înăuntru, iar Horace a urmat-o imediat. În timp ce și-a dat jos gluga de pe cap, a aruncat o privire prin încăpere. O încăpere foarte *aglomerată*.

Pentru că nu numai Myrtle și Val se opriseră acolo... părea că aproape toți oamenii din zonele mai apropiate sau mai îndepărtate din acel ținut făcuseră același lucru.

Un tip înalt, destul de rotunjor, cu ochi amabili și o vioară sprijinită pe umărul lui, a ocolit oaspeții aflați în calea lui, dănțuind literalmente când s-a îndreptat spre Myrtle și Val.

Zâmbetul bonom de pe obrajii lui mari, roșii atât de la efortul depus, cât și de la veselia din încăpere, s-a dovedit a fi contagios. Myrtle s-a uitat atentă prin toată taverna, străduindu-se să nu-i scape nimic, de la perechea de servitoare care umpleau halbele cu bere până la bărbatul cu un singur picior de lângă șemineu, care

cânta la cea de-a doua vioară. Cuplurile dansau în ritmul muzicii, bărbați îmbrăcați în ținute obișnuite locului, învârtindu-și atât de repede partenerele încât fustele le săltau peste cizmele lor negre, butucănoase și rezistente.

În cele din urmă, hangiul a ajuns la ei prin marea de clienți.

– Bună seara, sir! a strigat bărbatul cât un urs, făcându-și auzită vocea peste larma din încăpere. Eu sunt Gus, proprietarul acestui minunat local.

Myrtle s-a uitat fix la vioară.

– Ești proprietarul și cânți pentru clienții tăi?

Nu și-a ascuns nici o secundă admirația și uimirea. De parcă așa ceva ar fi fost posibil, tipul, cu vreo doi centimetri mai înalt decât Val, care avea la rândul lui o înălțime impresionantă, s-a înfoiat în pene, părând și mai mare decât era. Și-a dezumflat pieptul bombat și a cântat câteva acorduri.

– Într-adevăr. Poate ați auzit unele dintre lucrările mele? *Rakes of Madeley*[1]?

Ea și-a continuat interogatoriul.

– *Rakes of Madeley*?a întrebat ea emoționată.

El a clătinat din capul lui mare, făcându-i să-i cadă șuvițele castanii de după urechi.

– *The Rakes of Madeley*. Am refăcut piesa, asta am făcut.

Myrtle a clătinat din cap.

– Sau... *Laffy Was a Welshman*[2]? Vedeți, am schimbat-o și pe asta că Taffy chiar nu este cel mai politicos...

Val și-a dres glasul.

– Scuzați-mă! Aveți cumva două camere libere pentru mine și soția mea?

Două camere... pentru mine și soția mea...

Modul în care se prezentase fusese în mod evident cel absolut obligatoriu în astfel de cazuri – altfel, ea ar fi fost compromisă. O lady nu ar fi călătorit pe drumuri de țară cu un bărbat care nu era

[1] Cântec tradițional irlandez, publicat în 1742, la Londra și mai târziu în Scoția, în 1780

[2] Cântec de leagăn englezesc. Taffy era apelativul folosit pentru hoții de origine galeză.

soțul sau un membru de familie. Chiar și așa, inima ei și-a întețit bătăile auzind acele cuvinte rostite de buzele lui.

Desigur că ar fi două camere; era prea onorabil pentru a rezerva doar una.

Hangiul a clătinat din cap.

– Mi-e teamă că nu vă pot ajuta. A arătat cu vioara spre încăpere. Ninsoarea s-a întețit, iar vizitiul diligenței a fost forțat să se oprească. Mi-a mai rămas doar o cameră.

El a ridicat un singur deget.

– Este suficient, a spus Val fără ezitare.

Este suficient...

El nu a încercat să se comporte ca un stăpân față de servitorul lui. Nu a aruncat cu bani ca să-l forțeze pe hangiu să-i mute pe ceilalți clienți în această seară. În schimb, l-a lăsat pe cârciumarul amabil să creadă că nu era altceva decât un simplu „domn" și a acceptat singura cameră care rămăsese liberă.

În timp ce Val făcea și ultimele aranjamente cu hangiul numai zâmbete, lui Myrtle a început să-i zboare gândurile.

Ar fi... o cameră pe care ar trebui să o împartă. Ceea ce însemna și un singur pat pentru amândoi. Pulsul lui Myrtle a început să crească atunci când și-a amintit săruturile și dorința ei arzătoare de a se îmbrățișa mai des. Numele ei, așa cum îl auzise de pe buzele lui în timp ce o sărutase. Un nume pe care ea îl considerase întotdeauna hidos până când îl auzise rostit de acest bărbat.

Myrtle.

Myrtle.

– Myrtle?... *Myrtle*?

Stai... acestea nu erau amintirile ei. O *striga* în realitate.

Simțind cum îi iau foc obrajii, Myrtle și-a îndreptat privirea spre Val.

– *Hmmm?*

El stătea cu brațul întins, privind-o întrebător. Și-a strecurat imediat brațul în a lui și l-a lăsat să o conducă în singura cameră pe care o aveau să împartă.

L-au urmat pe tipul rotund sus pe scări și apoi pe un hol lung și îngust, care avea un număr surprinzător de uși, ca și când camerele inițiale fuseseră înjumătățite pentru a dubla capacitatea hanului.

Fredonând melodia „Oameni buni creștini, bucurați-vă", hangiul, Gus, s-a oprit în cele din urmă la ultima ușă de la capătul holului. Coridorul era prea îngust pentru toți trei, așa că Myrtle s-a dat într-o parte în timp ce el a scos o cheie ruginită din inelul de la talie, a răsucit-o în broască și apoi i-a lăsat să intre înăuntru.

– Poftim, sir! a spus bărbatul, dându-i cheia lui Val, care stătea în ușă, lângă el.

Val a băgat cheia în buzunar și, în timp ce aranja să i se aducă ceva de mâncare și o cadă, Myrtle s-a aventurat mai adânc în cameră, cu Horace pe urmele ei. Un foc ardea cu putere și Horace a luat-o imediat la trap îndreptându-se spre șemineu și și-a marcat o cărare în acea zonă îngustă înainte de a se așeza pe podea.

Myrtle a intrat în cameră. Nu era atât de mică pe cât își imaginase, dar totuși destul de modestă încât patul, cea mai mare piesă de mobilier prezentă, să fie elementul dominant.

Poate că nu ar trebui să fii atentă doar la dimensiunea lui, s-a auzit o voce ironică. Nu, nu a fost singurul motiv pentru care ochii ei s-au îndreptat către acea piesă.

Nu era la fel de somptuos, precum tăblia și cadrul patului în stil venețian St. Mother of Pearl în care dormea acasă. Era o piesă simplă, funcțională, fabricată din lemn de pin, fără podoabe și chiar și fără înfloriturі. Nu avea nimic altceva decât salteaua și așternuturile albe de pe ea.

Mai degrabă... era faptul că avea să împartă patul cu Val. Urma să doarmă acolo *împreună*. Corpul i s-a încălzit și obrajii i-au luat foc la gândurile indecente care-i treceau prin cap. Amintirea îmbrățișării lui i-a invadat mintea, amplificându-se precum acordurile unei orchestre care se încălzea înainte de a începe reprezentația. Fiecare bucățică din corpul ei simțise suflul fierbinte al sărutului lui și atingerea mâinilor lui puternice și dure, dar și blânde în același timp, pe șoldurile ei. Dar apoi el s-a oprit, iar ea rămăsese doar cu surpriza tăcută față de ceea ce a urmat.

Și ea voia asta.

Ea voia...

– Myrtle?

A tresărit.

– *Hmm?*

Val i-a aruncat o privire îngrijorată... la fel și hangiul. Amândoi se uitau la ea.

Și ea s-a uitat la ei.

O, fir-ar să fie.

Trebuia să răspundă ceva. I-au pus o întrebare, dar ea fusese atât de pierdută în gândurile ei indecente, încât habar n-avea ce-i spusese.

– Ar fi minunat, a spus ea.

Sprânceana lui Gus s-a înmuiat, iar fantoma unui zâmbet a dansat în colțul buzelor lui Val.

– Ați auzit-o pe lady. Îmi veți duce lucrurile la grajduri.

Bagajele lui urmau a fi trimise...?

– Nu! a exclamat ea.

Gus și-a frânt mâinile.

– Îmi pare rău. Nu am altă cameră. Domnul s-a oferit să se ducă la grajduri și să petreacă noaptea acolo.

Deci asta era partea importantă pe care o ratase. Splendid.

– Dar, din câte am observat, mi se pare un loc destul de confortabil.

A cuprins-o panica. Val ar pleca și ea ar rămâne singură aici, fără să aibă parte nici măcar de această noapte cu el.

– Există un pat...

– Nu! l-a întrerupt ea repede. Scuzați-mă! Mă tem că nu am fost destul de clară... Am vrut să spun că această cameră este minunată. Cu siguranță, este suficient de încăpătoare pentru... mine și soțul meu.

Limba i s-a împleticit din cauza acelei minciuni, chiar dacă inima, mintea și sufletul ei îmbrățișau ideea iluzorie a acesteia.

– Mai mult decât încăpătoare. Este unul dintre cele mai frumoase hanuri în care am stat vreodată. Apoi și-a amintit de stratagemă și s-a corectat: Am stat. Împreună. Pentru că suntem căsătoriți, desigur.

În spatele hangiului, Val avea aerul cuiva care voia să se lovească în frunte.

– Dar chiar și înainte de a ne căsători. Ea a aruncat încă o privire către Val. Nu-i așa, dragul meu soț? Nu-i așa că este absolut minunat?

– Absolut, a spus el, iar ea a zâmbit.

Dar hangiul a radiat de bucurie când a auzit laudele care s-au revărsat asupra lui și a localului său. Și-a smuls șapca de pe frunte și și-a lipit-o de piept.

– Sunt onorat. Nu în fiecare zi am un lord și o lady drept clienți.

Și nici nu a avut. A simțit o mică înțepătură în inimă.

Ea s-a străduit să-i zâmbească.

– Le vom spune tuturor despre hanul tău, a făgăduit ea, iar spatele lui Gus s-a mai înălțat cu câțiva centimetri când a auzit această promisiune.

– Vă mulțumesc mult amândurora. Mii de mulțumiri. Fiicele mele vor veni în curând să vă pregătească baia pe care ați comandat-o.

Acestea fiind zise, bărbatul s-a înclinat și a ieșit din camere. Myrtle s-a uitat după el.

De fapt, ea îl mințise. Nici ea, nici Val nu puteau sufla un cuvânt despre han sau despre ceea ce se întâmplase în aceste zile. Totul avea să fie îngropat în memoria ei, fără să scoată vreodată vreun cuvânt legat de această perioadă.

Val s-a sprijinit cu un umăr de tocul ușii.

– Am crezut că o să mă trimiți să stau la grajduri.

Avea o degajare în atitudinea lui, iar ea s-a desfătat cu această imagine a lui, având impresia că a surprins câteva crâmpeie din cea a craiului fermecător care fusese probabil înainte de a-și găsi dragostea și de a se căsători... și de a se pierde.

– Niciodată, a spus ea încet.

El îi spusese că era o comoară. Au fost cuvinte care, pe moment, îi făcuseră inima să o ia la galop, unul sălbatic și minunat. Până când au ajuns la hanul aglomerat și el a plătit pentru ultima cameră rămasă liberă și a însoțit-o pe scări.

– Tu... *pleci*? a întrebat ea, cu o notă de durere și de neîncredere care i-a punctat perfect întrebarea, pe care nu a putut s-o mascheze.

Nici nu a vrut. Nu voia să se prefacă absolut deloc cu Val.

– Voi fi afară, a promis el. Fiicele hangiului te vor ajuta și îți vor ține companie.

„Nu vreau ca fiicele hangiului să mă ajute și să-mi țină companie", a țipat ea în gând la el.

Îl voia pe el.

Din păcate, era hotărât să scape de ea. Și-a încrucișat brațele în jurul taliei, strângându-se cu putere.

– Myrtle, a murmurat el, mângâindu-i încă o dată obrazul. Nimic nu o să mă facă să stau departe de tine.

O mie de fluturi au dansat în stomacul ei, palpitanți, minunați, dezlănțuiți de bucuria de a...

– Nu trebuie să-ți faci probleme. Voi fi pe aproape, ca să mă asigur că nu ți se întâmplă nimic rău cât timp ești în grija mea.

S-a întors, dând să iasă pe ușă, iar o senzație nouă de panică i-a cuprins pieptul.

Myrtle s-a dus disperată după el.

– Și după aceea, nu mai contează dacă mi se întâmplă ceva, a spus ea, incapabilă să ascundă urma de amărăciune din răspunsul ei, chiar dacă știa că era un gest meschin și neadevărat.

S-a întors, cu o grimasă pe buzele lui dure.

– Nu asta am vrut să spun. Nu vreau să ți se întâmple niciodată ceva rău, Myrtle.

Părea tulburat. Și nu-l auzise niciodată vorbindu-i așa. Acum a făcut-o... din cauza ei. Răspunsul ei a făcut-o să pară meschină și egoistă.

– Nu. Știu. Eu știu, a spus ea în grabă. Eu...

Val s-a îndreptat spre ea, picioarele lui lungi și pasul și mai lung, aproape înghițind distanța mică din cameră. S-a oprit lângă ea.

Myrtle a tras aer în piept, încercând să-și limpezească gândurile, care i se tulburau de fiecare dată când era în preajma lui.

– Iartă-mă! a spus ea, neputând să-i întâlnească ochii, examinând atent pardoseala. Nu am vrut să te jignesc.

Val și-a trecut degetele pe curba obrazului ei, mângâind-o ușor sub bărbie și apoi ridicându-i-o astfel încât să o poată privi în ochi.

Frumusețea pură a acestor ochi de un albastru intens a lăsat-o fără aer. Întotdeauna a fost așa. Bănuia că, dacă ar mai fi fost și alte astfel de zile alături de el, întotdeauna ar fi simțit la fel.

– Îmi pasă de tine, Myrtle, a spus el pe un ton gutural. Grija mea față de tine și pentru tine nu se va termina când te voi reda familiei tale.

Myrtle și-a mușcat cu putere interiorul obrazului. Ar trebui să fie suficient. Nu a fost. Ea își dorea mai mult decât grija lui.

– Eu...

„Te iubesc. Cu disperare. Cu ardoare."

Sprâncenele lui negre s-au împreunat, formând o singură linie, ca o întrebare nerostită.

– Și mie îmi pasă de tine, a spus ea, fără convingere.

Privirea lui, dacă așa ceva ar fi fost posibil, a devenit și mai opacă. El a deschis gura, iar inima ei a tresăltat cu speranța că el ar vrea să-i mai spună ceva. Ceva mai mult decât simpla declarație că „îi pasă de ea".

Cioc-cioc-cioc!

Acea bătaie ușoară le-a întrerupt momentul. Val și-a lăsat brațul să cadă.

– Intră! a strigat el.

O clipă mai târziu, un tânăr a intrat cu o cadă mică de lemn pe care a pus-o lângă foc. L-a urmat imediat un cârd de slujnice tinere, cu găleți cu apă aburindă, toate semănând izbitor una cu cealaltă, iar după nuanța castanie a părului, și-a dat seama că erau fiicele hangiului. S-au spetit să umple cada. Intrând, ieșind și apoi întorcându-se rapid.

A numărat șapte fiice în total. Mica lor armată, defilând prin cameră pentru a se îngriji de baia ei, a făcut să se risipească momentul ei de intimitate cu Val... până când ultima găleată cu apă a fost aruncată în cadă, iar cea mai tânără și mai scundă dintre femei a făcut o reverență și a luat monedele pe care i le dăduse Val.

Au plecat, astfel încât ea și Val au rămas din nou singuri.

Deodată, senzația patului întins la picioarele ei i-au făcut inima să bată cu putere; fără să-și dea seama, dimensiunea mobilei s-a triplat dintr-odată.

„Oprește-te. Nu este prima cameră în care ai fost singură cu Val." De data aceasta, a fost diferit. De ce? Ce era atât de special la acest moment de s-a diferențiat de celelalte prin care mai trecuseră până atunci?

Val și-a dres glasul.

– Ai nevoie de ajutor.

Rămânea cu ea!

– O să mă duc după una dintre femei și o să-i spun să se întoarcă să te ajute, a spus el, iar dezamăgirea și-a făcut loc în sufletul ei.

– Așteaptă!

Disperarea a făcut ca vocea să-i sune panicată.

Ochii i s-au întunecat și și-a dres glasul.

– Da?

– Eu... eu... am vrut să-ți mulțumesc, a terminat ea cu o voce firavă. Pentru tot.

Bineînțeles că nu putea rămâne în timp ce ea făcea baie. Doar că... o făcuse altădată. Totuși, asta se întâmplase înainte, când nu avea nici un servitor prin preajmă și ea fusese obligată să se bazeze doar pe forțele proprii și pe ajutorul lui.

– Și apoi te vei întoarce, a spus ea încet, având nevoie să audă aceste cuvinte oricum, pentru a-și aminti că se va întoarce.

– Nu plec, Myrtle. Vocea lui mereu guturală dădea o nuanță și mai aspră acelui ton baritonal. Voi fi afară tot timpul.

S-a simțit ușurată.

– Mulțumesc. Și apoi putem lua masa împreună, și camera chiar este suficient de spațioasă...

Ceva în ochii lui. Nu, nu ceva. Groază. Groaza a făcut-o să se oprească din divagațiile ei.

– Nu ai de gând să te întorci, a șoptit ea, cu vocea sunându-i distorsionată chiar și pentru propriile urechi.

Trăsăturile lui s-au încordat.

– Myrtle, nu pot...

– Ai făcut-o înainte! Tu și eu... Noi... am împărțit o cameră și...

– Asta a fost când tu și cu mine eram absolut singuri, a spus el cu o blândețe pe care nu o remarcase niciodată în vocea lui și care i-a provocat o durere profundă din cauza umilinței și a rușinii, simțindu-se jenată de vorbele lui.

Myrtle a dat înapoi. Neputând să-i întâlnească privirea, ea și-a fixat ochii într-un punct situat undeva în dreptul ușii, în spatele umărului lui.

– Desigur. Am înțeles.

Și așa a fost. Chiar dacă speranța și bucuria dispăreau treptat din pieptul ei, nu-și putea reprima dorința de a-și petrece mai mult timp cu el.

Capitolul 21

Așezat pe podea lipit de ușă, chiar în fața camerei, Val se uita la peretele opus și se gândea la masa care urma. Și la ce era în jurul lui. Și la... orice nu avea legătură cu tânăra care cânta încet pentru sine în camera din spatele lui. A încercat îndeosebi să alunge din minte imaginea ei din acel moment, goală, cu pielea ei albă și mătăsoasă, probabil înroșită din cauza aburilor fierbinți ai apei din cadă și a focului care trosnea în șemineu.

Această imagine i-a stârnit simțurile și a respirat încet și neregulat printre dinți.

Deodată, ea a început să cânte cu voce tare. Așa cum, în mod invariabil, o făcea de fiecare dată.

„În noaptea asta, am văzut o privelişte,
O stea strălucitoare ca ziua,
Și mai strălucitoare decât ele,
O fecioară cânta, nani, nani..."

Un zâmbet melancolic i-a răsucit buzele în timp ce acel cântec vibrant, cântat cu voce tare, i-a temperat pentru scurt timp dorința mistuitoare pentru ea. În schimb, i-a trezit o altfel de poftă de ea... una care era mult mai periculoasă, pentru că l-a dus de la simpla dorință fizică la legătura afectivă pe care o stabilise cu Myrtle.

Val știuse din momentul în care Myrtle intrase în viața lui că timpul petrecut unul cu celălalt avea să fie unul limitat în mod clar. În primele momente în care ea dăduse buzna în viața lui, nu a simțit altceva decât iritare pură și dorința de a scăpa de ea și de vorbăria ei, și de veselia ei. Dar totul se... schimbase între timp față de primele lor zile împreună.

„Această doamnă drăguță a stat și a cântat,
Și copilului ei i-a spus:
Fiul meu, fratele meu, tată dragă,
De ce stai așa în fân?"

Primele lor zile?

Au fost doar câteva zile. Și totuși, cum fusese posibil așa ceva? Cum reușise să-i dea toată lumea peste cap în doar câteva... *zile*? Cum de învățase să zâmbească din nou și să râdă iar și să vorbească...? Și să țină la ea?

Mintea lui s-a ferit de orice sentiment mai profund, pentru a nu-l expune unui suferințe din care, de data aceasta, nu avea cum să-și mai revină.

„Cea mai dulce pasăre a mea, așa se cere,
Deși tu ești rege,
Dar, cu toate acestea, nu voi înceta
Să-ți cânt nani, nani."

De parcă soarta ar fi căutat să-i amintească exact de ce nu voia să audă, Myrtle cânta versurile acelea total nepotrivite despre rămas-bun.

Nu, iubise și își pierduse dragostea. Nu putea fi atât de nechibzuit încât să urmeze și a doua oară aceeași soartă.

În curând, ea avea să dispară din viața lui.

Numai că asta nu i-a adus ușurarea la care se așteptase. Ca și când soarta ar fi căutat să râdă de melancolia lui subită, s-a auzit un chicot slab, însoțit de o chicoteală mai puternică, și a privit spre capătul holului. Un cuplu de tineri și-a făcut apariția, cu brațele îngemănate precum iedera și trupurile înclinate unul spre celălalt; se priveau în ochi, în timp ce își continua drumul pe lângă Val – Val, care a fost forțat să se lipească și mai tare de perete și să-și strângă picioarele mai aproape, astfel încât să nu se împiedice de el – pe când mergeau atât de nepăsători. Nepăsători față de tot ce era în jurul lor, în afară de ei doi și de dragostea lor.

Val și-a îndreptat privirea înainte, nedorind să le strice momentul de intimitate. Apoi s-a auzit un clic rapid când au închis ușa în nas întregii lumi.

Val și-a strâns cu putere genunchii. Cât îi invidia. Cât invidia acea bucurie. Și totuși, nu mai era omul de altădată. Căci îi era și milă de ei. Îi era milă de durerea care ar veni invariabil peste ei, pentru că, într-un final, cineva ar fi fost lăsat în urmă aici, pe acest pământ rece și neiertător și tot ce avea să-i mai rămână celuilalt era amintirea chinuitoare a acestei bucurii pe care o trăiseră cândva.

Era, de asemenea, o atenționare extrem de benefică, pentru ca el să conștientizeze cât de important era să o scoată pe Myrtle din viața lui și să o lase să se întoarcă la a ei.

De ce să simtă așa ceva? Această grijă față de ea – dorința lui arzătoare de a o auzi râzând și de a o vedea zâmbind și de a o asculta în timp ce cânta – erau genul acela de chestiuni periculoase, mai periculoase chiar și decât călătoriile cu trăsura în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

Și nu și-a dorit așa ceva. Nu a vrut să se simtă astfel.

Val a închis ochii, strângându-i cu putere și s-a lovit încet, în tăcere cu ceafa de perete, dorind să scape de gândurile legate de ea.

Apoi, de parcă ar fi râs de strădaniile lui de a o scoate din mintea lui, Myrtle a început să cânte și mai tare.

„Pentru toată voia Ta aș împlini...
Tu știi bine, în credință,
Și pentru toate acestea, te voi săruta
Și îți voi cânta: nani, nani."

Deodată, ușa s-a deschis, făcându-i vocea să se audă și mai tare pe coridorul îngust. Cu inima bătându-i nebunește, Val s-a ridicat.

Tânăra care o ajutase pe Myrtle a ieșit, trăgând ușa în urma ei. Dar nu înainte de a apuca să o zărească pe Myrtle.

„O, Doamne!"

A ridicat privirea spre tavan.

– Îți mulțumesc că mi-ai ajutat soția, a spus el cu asprime, cu mintea tulburată de lejeritatea cu care rostise acele cuvinte, fără să aibă nici măcar o șovăire sau cea mai mică senzație de trădare.

Dar ar fi trebuit să simtă toate acestea, pentru că totul era o minciună. Dar era o minciună pe care o spunea cu o ușurință periculoasă.

Tânăra a zâmbit și a făcut o reverență.

– Mă bucur să fiu de ajutor, Excelența Voastră. Doamna dumneavoastră este amabilă. Îi place să cânte. M-a invitat să cânt și eu cu ea – nu și-a putut ascunde un zâmbet –, dar nu știu melodiile pe care le cântă. Nu știam că există oameni care sărbătoresc Crăciunul.

Cei mai mulți nu-l sărbătoreau, dar erau și câțiva care o făceau. În afară de rudele lui, nu cunoscuse, până la Myrtle, o altă familie care să cunoască tradițiile străvechi și pe cele care proveneau din țări îndepărtate...

– Este o femeie deosebită, a murmurat el.

– Și ea este norocoasă că se poate bucura de dragostea dumneavoastră, a spus servitoarea. Nu toți soții au parte de acest fel de dragoste, ca mama și ca tata.

Dragoste. Mușchii stomacului i s-au strâns, iar trăsăturile feței i-au înghețat.

Tânăra, părând să nu-și fi dat deloc seama de tumultul pe care-l stârnise, a mai făcut o reverență și apoi, fredonând colinda pe care Myrtle continua să o cânte, a traversat holul, a coborât și a dispărut, în timp ce Val a rămas încremenit în locul în care îl lăsase, nemișcat, temându-se că, dacă s-ar mișca, s-ar dezintegra.

Nu o iubea pe Myrtle. Nu putea.

Da, așa cum îi și mărturisise, cu siguranță îi păsa de ea. Dar asta era diferit. Păi, îi păsa de Horace și de Jenkins.

„Nu ai aceleași sentimente pentru ea ca în cazul lui Horace sau Jenkins", l-a ironizat o voce tăcută din capul lui. „Și, cu siguranță, nu i-ai sărutat niciodată pe nici unul dintre ei."

Și, în timp ce se lupta cu toată această agitație interioară, a început să audă în valuri vocea lui Myrtle.

„Și în brațul tău îmi ții de cald,
Și mă ții noapte și zi."

Cântecul ei se auzea atât de clar, atenția lui concentrându-se din ce în ce mai tare asupra ei, încât vocea ei a devenit și mai pregnantă în mintea lui. De parcă ar fi fost chiar acolo.

„Și dacă plâng și nu pot dormi,
Tu cânți nani, nani."

Ușa s-a deschis rapid. Și apoi i-a apărut chiar ea în fața ochilor. Nu fusese doar în mintea lui.

S-a uitat mut la ea. Îmbrăcată într-un halat alb și o cămașă de noapte, nu era nimic scandalos sau greșit în ceea ce purta, cu excepția faptului că apăruse îmbrăcată așa în fața lui. Și era ca și cum o sirenă i-ar fi apărut în prag și l-ar fi strigat, ademenindu-l în larg, fără să mai aibă nici o șansă de scăpare.

Ea a zâmbit.

– M-am gândit că ai putea să vii să stai cu...

– Nu, a spus el înainte ca ea să apuce să termine de vorbit.

– ...mine, și-a încheiat ea ideea.

– Ți-e frică? a întrebat el pe un ton aspru.

Era un nenorocit. Ar fi trebuit să se gândească la șocul pe care-l avusese după ce perechea de brute intrase cu forța în casă și încercase să-i facă rău.

– Dacă aș spune da, mă aștept să mi te alături, dar... Nu. Nu mă tem. Pur și simplu – și-a lăsat privirea spre mâinile ei – nu vreau să fiu singură.

– Nu ești singură, a subliniat el. Îl ai pe Horace.

Horace, care nu s-a dovedit deloc cooperant, s-a rostogolit pe o parte și a început să sforăie.

– Horace nu cântă, a spus Myrtle.

– Nu, nu cântă. Dar *urlă* destul de bine.

Ea a râs, veselia adăugând o sclipire în ochii ei, amuzamentul ei fiind contagios, molipsindu-l și pe el. De unde a apărut iar această tendință de a tachina? Era încă acolo în el, se pare, încă un lucru înviat din cenușă de această femeie.

Râsul și zâmbetul i-au dispărut și, odată cu asta, și bucuria ei.

– Nici eu nu cânt, Myrtle, a spus el ferm.

Nu mai cânta. Deși acum putea asculta sunetul acelor colinde fără să mai simtă durere. Ce însemna asta? Încă o dată, a refuzat să-și lase mintea să se frământe cu acest gând.

– Nu, știu..., a oftat. Am vrut să ne petrecem ultima noapte *împreună*.

Cuvintele ei l-au tulburat, iar corpul lui a tresărit.

– Nu așa, a șoptit ea furioasă, într-un mod intim. Adică *nu* într-un mod intim.

Fiecare întâlnire a lor s-a dovedit a fi intimă; intimitatea însemna în cazul lor o conexiune emoțională și de asta se temea mai mult decât de orice altceva.

– Nu cred că este o idee bună, Myrtle, a spus el încet.

De fapt, știa că era chiar una destul de rea. Cea mai rea. Era o formă de ispită mult mai mare decât mărul întins în acea grădină biblică.

– Te rog, a șoptit ea. Eu... Nu ne vom mai vedea niciodată. Și apoi a început să divagheze. Voi avea sezonul meu londonez și, cu siguranță, nu vei participa la nici unul dintre balurile sau seratele alea.

Acest adevăr, această conștientizare, l-a spintecat ca un topor, tăindu-l pe jumătate și sfâșiindu-i inima în două. Și dacă nici acesta nu era un alt motiv pentru a o refuza politicos și a o îndemna să se întoarcă singură în acea cameră, atunci nu știa ce altceva i-ar mai fi putut spune.

– Și mă voi căsători cu Lordul Cine-Știe-Cine, care nu mă va înțelege pe mine sau pe domnișoara mea Austen – și-a fluturat mâna, lovind aerul și oprindu-se aproape de pieptul lui – și care va fi acel soi de *gentleman* fără alte pretenții decât să joc rolul unui accesoriu atârnat de brațul lui.

O, Doamne. Și dorea cu disperare ca ea să se oprească, nu din cauza supărării pe care o simțise mai devreme pentru că ea îi furase existența solitară, ci din cauza cuvintelor care s-au rostogolit de pe buzele ei și care i-au transmis o imagine cu ea fiind căsătorită cu un alt bărbat.

– Și apoi voi pleca... Dumnezeu știe unde.

Durerea i s-a întipărit pe trăsăturile feței, iar el a simțit și a împărtășit cu ea acea suferință.

– Vreau să spun, că ar putea fi ținuturile sălbatice din North Yorkshire sau Țara Galilor, sau poate chiar din Scoția.

Și s-ar afla departe de Val, fără să o mai poată vedea sau să o atingă vreodată.

Ar trebui să se simtă ușurat.

Atunci de ce a simțit nevoia să-și lase capul pe spate și să mârâie ca o fiară sălbatică?

– Bine.

El i-a oferit această capitulare dură ca să o facă să oprească odată acele imagini care i se derulaseră prin fața ochilor. Din păcate, era total neajutorat când venea vorba despre această femeie. La un moment dat, lăsase întredeschisă puțin ușa, lăsând loc sentimentelor față de ea, suficient pentru ca aceasta să se strecoare în sufletul lui.

– Bine, a zis el a doua oară. O să stau cu tine.

Myrtle a zâmbit larg.

– Splendid!

Și, răsucindu-se pe călcâie, aproape a plutit în încăpere și s-a îndreptat spre foc.

Val a intrat, s-a întors și a închis ușa, încuind-o, profitând de aceste gesturi pentru a-și limpezi gândurile, străduindu-se să scape de imaginile chinuitoare pe care le creionase cu ea în timpul sezonului de la Londra, dansând cu un tip care nu ar fi meritat-o și care ar face-o soția lui și ar lua-o și...

A mârâit și s-a întors furios, hotărât să-i spună că nu avea de gând să rămână. Pentru că era nu doar un gest nepotrivit, ci și o greșeală și...

Nu a mai fost în stare să articuleze nici un cuvânt.

Myrtle stătea în fața focului cu genunchii la piept, trecându-și degetele prin cascada de bucle închise la culoare, care atârnau ca o perdea întunecată precum miezul nopții în jurul umerilor, ajungându-i până la talie. A simțit cum trupul îi este cuprins de dorință. O dorință de a-și trece degetele prin acele bucle, de a se desfăta cu textura lor catifelată, apoi împingându-le pe spate și coborându-și buzele pe umărul ei.

– Te superi dacă te rog să-mi aduci peria de păr din geanta mea? l-a întrebat ea, tonul ei inofensiv pătrunzând în acele gânduri pline de dorință.

Fără cuvinte – și recunoscător pentru că i-a distras atenția – Val s-a apropiat cu pași mari, a apucat valiza, a deschis-o și a început să caute înăuntru. Degetele au dat de perii aspri. Apucând mânerul, l-a scos din valiză și s-a îndreptat spre locul unde stătea ea, lângă Horace.

– Poftim, a spus el, împingând spre ea peria de argint.

Myrtle și-a dat capul pe spate și i-a zâmbit fericită.

– Splendid!

A rostit din nou acel cuvânt. În timp ce ea a început să-și perie șuvițele, el contempla atât la ea, cât și la răspunsul ei.

Era un cuvânt de care ar fi râs cu câteva zile în urmă, pentru că fusese atât de sigur că nu mai era nimic suficient de bun pe lumea asta pentru a merita acea descriere. Dar asta fusese înainte.

Înaintea ei. Pentru că ajunsese să o prețuiască și începuse să vadă lumea prin ochii ei; încă i se părea minunată și grozavă și, în cazul ei, așa și trebuia să fie. Cel puțin, așa spera el. Chiar după ce avea să se despartă, s-a rugat ca ea să nu piardă niciodată această bucurie molipsitoare care ardea ca o flacără vie în interiorul ei..., chiar dacă știa că ziua aceea avea să vină inevitabil. Căci avea să vină o vreme în care fericirea avea să-i fie zdrobită de realitatea crudă a vieții și nu voia să fie prin preajmă și să fie martor la asta atunci când avea să se întâmple toate acestea.

Nu voia să fie martor la vremea în care ea ar înceta să fredoneze cu atâta bucurie.

Sau să cânte...

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Myrtle a început să cânte, cu vocea mai calmă decât de obicei, reușind totuși să transmită aceeași exuberanță și bucurie, așa cum făcea de fiecare dată când colindul ieșea de pe buzele ei.

„Creștini, treziți-vă, salutați dimineața fericită,
în care s-a născut Mântuitorul lumii,
Ridică-te să adori misterul iubirii,
pe care cete de îngeri l-au scandat din ceruri..."

Și, minunea minunilor, în timp ce Val o privea, buzele lui au început să se miște într-un cântec tăcut.

„Odată ei au răspândit vestea fericită
despre Dumnezeu întrupat și fiul Fecioarei..."

Ochii lui au rămas ațintiți asupra ei.

Myrtle a ridicat privirea, țintuind-o pe a lui. Simțise oare că se uitase la ea? Era, oare, ea la fel de conectată cu Val și cu acțiunile lui, așa cum era el dureros de conștient de ale ei?

Gândul acesta ar trebui să-l înspăimânte; era încă o dovadă a acestei conexiuni din ce în ce mai profunde cu ea. Atunci, de ce nu și-a întors privirea? Atunci, de ce și-a continuat recitarea în tăcere a acelor versuri în timp ce s-a alăturat vocii cântăreței?

„El a vorbit și îndată corul de îngeri
în imnuri de bucurie, necunoscute înainte, au conspirat,
ode iubirii izbăvitoare au cântat,
și toată bolta cerească cu aleluia a răsunat.
Gloria cea mai înaltă a lui Dumnezeu era încă imnul lor,
pace pe pământ și bunăvoință oamenilor..."

Myrtle a lăsat cântecul să se stingă, iar el nu a mai murmurat nici un vers, lăsându-l de asemenea să moară pe buzele lui.

– Cântai, a remarcat ea încet.

– Așa ai numi-o? a întrebat el prostește.

Pentru că nu se simțea în stare să facă față emoției intense care se revărsa din ochii ei expresivi, Val s-a plimbat neliniștit spre fereastră și a privit afară, cu intenția de a rupe această legătură tot mai profundă dintre ei.

Din păcate, toate eforturile lui s-au dovedit a fi în zadar.

– Tu murmurai versurile, Val.

Chiar și cu privirea lipită de fereastră, ochii lui nu se uitau la furtuna de afară, ci spre ea, așezată încă pe podea.

– Te-am auzit.

A simțit cum i se încălzesc obrajii.

– Nu mai cânt.

– Din cauza răposatei tale soții.

– Dinah, a spus el tăios, trebuind să-i rostească numele ca să și-o amintească, pentru că nu se gândise la ea, pentru că o uita.

– Și tu nu mai cânți din cauza lui Dinah?

– Da. Nu.

Și-a trecut degetele prin păr, ciufulind șuvițele și desfăcându-le din coada strânsă la ceafă.

– Nu mai cânt pentru că fericirea mea a murit odată cu ea.

Myrtle a sărit în sus, ținând încă în mâini peria aceea în timp ce vorbea.

– Fericirea moare doar dacă o lași să moară, și chiar și atunci, Val, a continuat ea cu seriozitate, este mereu în tine, arzând ca jarul mocnit al unui foc.

Ea s-a apropiat mai mult și și-a sprijinit degetele pe piept, atingându-și acel loc în care inima îi bătea, iar pulsul lui a crescut.

– Dar, dacă îl hrănești și îi lași să se întețească, poate crește din nou. Soția ta, Dinah a ta, nu ar vrea să fii trist.

Numele soției sale rostit de ea, învierea acelei fantome care merita tot devotamentul lui, i-a zgâriat auzul.

– Nu știi asta, a spus el tăios. Nu ai cunoscut-o și nu știi ce și-ar fi dorit ea.

– Ai dreptate. Nu știu. Myrtle a făcut o pauză. Tu însă ai cunoscut-o. Așadar, spune-mi, Val... *Era* ea genul de femeie care și-ar fi dorit să nu mai cânți sau să nu mai zâmbești niciodată?

– Nu, a murmurat el, simțind o durere stranie în piept la auzul acelor cuvinte, dar care nu era provocată de întrebarea ei.

Myrtle nu greșise. Val nu cânta și nu zâmbea. Myrtle merita un bărbat care să le facă pe amândouă împreună cu ea.

– Îmi spunea mereu că, în cazul în care i s-ar întâmpla ceva, să nu mă transform într-unul dintre acei duci ursuzi.

Și totuși, exact asta devenise. Până la Myrtle. Acum... acum reflecta la acel subiect pe care i se păruse că, la acea vreme, regretata lui soție îl tot aducea în discuție.

– I-am spus că nu voi uita niciodată să zâmbesc și să râd pentru că...

Lacrimile i s-au oprit în gât, iar el a înghițit cu greu. A auzit scârțâitul ușor al podelei și atingerea delicată a pașilor lui Myrtle care a venit lângă el la fereastră.

– Pentru că? l-a îndemnat ea blând.

Și i-a simțit mâna pe umărul lui. I-a perceput atingerea cu aceeași sensibilitate pe care a avut-o întotdeauna față de această femeie, care îi dădea putere și îi oferea mângâiere.

– I-am spus că nu voi uita niciodată să zâmbesc și să râd pentru că toată bucuria pe care am cunoscut-o alături de ea îmi va ajunge pentru tot restul vieții mele și chiar și dincolo de ea.

– O, Val! a șoptit Myrtle, iar ea s-a aplecat spre el, așezându-și obrazul pe brațul lui.

Val a privit fix spre fereastra mată, prin micul ochi de sticlă pe care îl curățase cu palma.

– Ai dreptate, a spus el încet, cu vocea surprinzător de calmă, în ciuda revelației cutremurătoare pe care o trăise alături de ea în acel moment. Nu ar fi vrut asta.

Ar fi fost dezgustată de bărbatul care devenise. I-ar fi fost milă de el și ar fi deplâns faptul că i-a îndepărtat atât pe cei din familia lui, cât și din a ei.

– Nu este prea târziu să onorezi acea promisiune pe care i-ai făcut-o, Val.

Gândurile despre răposata lui soție s-au strecurat ca o himeră care a mai plutit pentru ultima dată înainte de a reveni la locul în care sălășluise până în acel moment și s-a întors către Myrtle.

Era ceva în aer.

Ceva plutea între ei, învăluindu-i. Și-a trecut privirea peste un chip care ajunsese să însemne atât de mult pentru el, desfătându-se cu imaginea ei, pierzându-se în ea.

Val a ridicat o mână și i-a cuprins obrazul. Genele ei dese au fluturat în timp ce ea s-a aplecat spre el când a mângâiat-o.

– Mulțumesc, a murmurat el, emoția asprindu-i vocea.

– Nu-mi mulțumi, Val, a spus Myrtle, deschizând din nou ochii. Suntem prieteni.

Prieteni.

– Asta suntem? a murmurat el întrebarea pe care și-o punea lui însuși de tot atâtea ori pe cât i-o adresa ei. Val a continuat să-i mângâie obrazul. Prieteni?

O mică încruntătură i-a încrețit acel loc dintre ochi.

– Eu... așa am crezut. Adică am împărtășit atât de multe zilele trecute. Sau cel puțin eu ți-am împărtășit. Eu...

Val a sărutat-o.

Capitolul 22

Myrtle fusese atât de hotărâtă să mențină vie în mintea ei amintirea sărutărilor lui Val, să le ferece acolo pentru totdeauna, pentru că fusese atât de sigură că era ultima dată când îi mai simțea sărutul. Sau pasiunea în brațele unui bărbat. Cu siguranță, pasiunea în brațele unui bărbat pe care îl iubea.

Se înșelase. Și era atât de bucuroasă pentru asta.

Ridicându-se în vârful picioarelor, Myrtle s-a întins spre Val, primind sărutul lui. A scâncit.

– Val, l-a implorat ea, fără alte cuvinte în afară de numele lui, să nu se oprească de data asta, ci să continue.

– Deschide-te pentru mine, a implorat el peste gura ei, iar ea și-a lăsat buzele să se desfacă și el a intrat, cu limba lui provocând-o pe a ei.

Când a simțit pasiunea lui arzătoare, intensitatea dorinței lui când a gustat din ea, iar ea l-a explorat în egală măsură, i s-au înmuiat picioarele.

Numai că Val era acolo ca să o prindă. El și-a pus mâinile sub fesele ei și a tras-o mai adânc în brațele lui.

Myrtle a reacționat la fiecare mișcare a limbii lui într-un dans mai captivant și mai nepermis decât valsul scandalos pe care fusese atât de dornică să-l învețe. Numai că nu mai exista nici un dans ca acesta și știa că nici nu va mai exista vreodată.

Cu fiecare atingere a acelui trup fierbinte lipit de al ei, simțea cum fiecare părticică din ea lua foc, până când avea să se topească din cauza acestui incendiu devastator.

A simțit mâinile lui Val între ei, iar degetele lui se mișcau neobosite în timp ce-i desfăcea cordonul halatului. I-a dat jos haina, astfel că a rămas doar în cămașă de noapte în fața lui. Val a făcut un pas în spate și ea și-a mușcat buza străduindu-se să nu strige, implorându-l să nu se oprească.

Numai că el s-a uitat cu o dorință arzătoare la trupul ei.

– Ești atât de frumoasă, a murmurat el cu acea voce baritonală, răgușită acum de dorință.

Avea fluturi în stomac.

– Sunt în cel mai bun caz destul de drăguță, așa a spus doamna Belden, i-a răspuns ea, pasiunea făcându-i vocea să-i tremure.

El a mormăit.

– Doamna Belden este o proastă.

El și-a spus părerea despre bătrâna harpie a doua oară, iar Myrtle s-a întins, punându-și brațele în jurul gâtului lui și ridicându-se, astfel încât să-și poată atinge nasul de al lui Val.

– Mulțumesc, a murmurat ea.

Ea a simțit că în acel moment a avut loc o altă schimbare. Și-a dat seama de asta din felul în care corpul înalt și puternic al lui Val s-a încordat în timp ce erau îmbrățișați. Simțea că legătura fusese întreruptă și ea s-a lipit strâns de el, hotărâtă să se agațe de el și de acest moment.

– Te rog, nu! l-a implorat ea.

– Myrtle.

Și mai rău decât să-l fi implorat ea, a fost rugămintea lui.

– Nu știu prea multe, dar știu sigur două lucruri: meriți mai mult decât să te mulțumești cu un englez cu fața palidă, plictisitor, care nu știe să te aprecieze așa cum ești tu, cu zâmbetul și cu inteligența ta.

Buzele ei s-au întredeschis și i-a scăpat un oftat.

– Și meriți mai mult decât o noapte cu mine.

L-a întrerupt.

– Merit să am un bărbat care să onoreze și să respecte ceea ce vreau.

Și-a ridicat puțin bărbia, înclinându-și capul spre spate pentru a se putea uita în ochii lui.

– Și vreau... asta, a spus ea încet. Vreau asta cu tine.

Ea a văzut lupta care licărea în ochii lui; a fost o bătălie pe care el, un om onorabil, a dus-o cu sine. Și, decisă să câștige această bătălie pe care o ducea în interiorul lui și să fure acest moment pentru amândoi, Myrtle și-a atins buzele de ale lui.

El a rămas nemișcat, fără să aibă nici o reacție, în timp ce ea și-a mișcat gura peste a lui, apoi i-a scăpat un geamăt scăzut și chinuit.

Val a adâncit sărutul, a adâncit îmbrățișarea. De data aceasta, în timp ce își desfăcuse buzele pentru el, era o intensitate furioasă, una care a făcut-o să tremure în timp ce simțea o fierbințeală în pântece și mai jos, în acel loc dintre picioare.

Ar trebui să-i fie rușine sau să fie îngrozită. Sau așa credea ea că o adevărată lady ar trebui să simtă. În schimb, ea nu avea nici un regret; nu era nimic mai mult decât ca această dorință care creștea cu fiecare sărutare a lui.

Val și-a mutat atenția, buzele lui atingându-i colțul gurii în timp ce el o săruta mai jos, până la curba obrazului, ajungând la bărbie și apoi și mai jos. Myrtle și-a mușcat buza și și-a înclinat gâtul intuitiv, știind unde voia să ajungă în cele din urmă. El a mușcat ușor acea carne, sugând-o, iar ea a gemut.

– Pielea ta este ca mătasea, a complimentat-o el, cu vocea mai răgușită decât o auzise ea vreodată.

Și apoi și-a continuat drumul, așezându-și buzele pe clavicula ei și mergând mai departe cu explorarea lui. S-a oprit și, privind-o în ochi, i-a dat jos bretelele cămășii ei de noapte și apoi, atât de blând, tandru, i-a sărutat umărul.

Ochii lui Myrtle s-au închis. Era o porțiune inofensivă a corpului ei. Sau asta era ceea ce crezuse. Ea nu-și văzuse niciodată umărul ca o parte a trupului ei care să inspire dorință sau să poată s-o facă să simtă... tot ce simțea acum. Se înșelase atât de mult.

Respirația i s-a oprit în timp ce el a continuat să aștearnă cele mai blânde sărutări pe acea carne și era ca și cum ea ar fi fost o zeiță pe care voia s-o venereze așa cum se cuvenea. Durerea dintre picioarele ei a devenit insuportabilă și ea s-a mișcat în încercarea de a atenua acea arsură intensă de acolo. Însă eforturile au fost în van.

– Val, a șoptit ea, implorându-l încă o dată.

El și-a trecut brațele sub ea, ținând-o lipită de pieptul lui și a dus-o în pat. Singurul pat din încăpere, cel la care visase să-l împartă cu el. În toate acele dorințe pe care le avusese când cercetase cu coada ochiului mobilierul cu câteva clipe – o viață întreagă? – în urmă, nu îndrăznise niciodată să aibă un astfel de vis, unul care acum devenise realitate.

Val a întins-o pe pat și apoi a venit peste ea, strângând-o în brațele lui, încălzind-o cu trupul lui.

S-a oprit, ochii lui întunecați mișcându-se peste fața ei.

– Ești sigură...?

Myrtle s-a întins spre el și l-a sărutat din nou.

Avea de gând să se bucure de acest moment cu el, fără să aibă nici un fel de așteptare. Și, când noaptea se va sfârși, o să facă în așa fel încât el să nu aibă de suferit.

Și, pe măsură ce el îi întorcea acel sărut cu și mai multă pasiune, a simțit că nu fusese niciodată mai sigură de ceva în toată viața ei.

Myrtle nu a dormit.

Trecuseră două ore de când Val îi trezise corpul în toate felurile posibile, două ore de când îi oferise cele mai magnifice plăceri. Sforăia când dormea.

Dar nu sforăitul acela a ținut-o trează mult timp după ce făcuse dragoste cu ea.

Ghemuită lângă silueta lui mare, adormită, cu bărbia sprijinită pe pieptul lui, Myrtle a continuat să-l studieze în somn. Trăsăturile lui aspre, mereu ascunse atent într-o mască sau într-o grimasă, erau blânde în somn.

Ca și cum acesta ar fi momentul în care scăpa de tristețea și mânia lui, arătând atât de... liniștit.

Un alt sforăit puternic a răsunat în liniștea din încăpere și ea a zâmbit melancolică. Era un detaliu despre care se întrebase adesea atunci când se gândise la el... asta pentru că avusese atâtea întrebări despre el. Era, de asemenea, o întrebare la care crezuse că nu va avea niciodată un răspuns.

Numai că acum îl avea. Ea și-a pus degetele peste obrazul lui, iar el s-a mișcat la atingerea ei.

Myrtle și-a mușcat buza de jos.

Și a vrut să memoreze această clipă, fiecare imagine a lui și timpul petrecut împreună cu el. A vrut să-și întipărească acele amintiri în minte, astfel încât, atunci când aveau să se despartă și ea avea să-și continue viața fără el, iar el pe a lui fără ea, să poată scoate dintr-un ungher al memoriei această imagine a lui, odihnindu-se după ce făcuse dragoste cu el.

Ar fi fost corect și ar fi făcut ceea ce se impunea în acest caz.

Ea știa asta. Când avea să răsară soarele anunțând o nouă zi, Val avea să fie cel care se dovedise a fi mereu: un om de onoare. Chiar

dacă inima ei îi striga să-l accepte în viața ei indiferent de situație, nu ar fi vrut să-l aibă în aceste condiții.

Lacrimile amenințau să-i curgă pe obraji, iar ea nu a încercat să le oprească. Le-a lăsat să cadă până când fața lui s-a înceţoşat, apoi şi-a şters acele picături pentru că îi furau ultimele imagini pe care le-ar avea cu el.

Myrtle a început să se miște puțin câte puțin până când a ajuns la marginea patului și apoi, foarte încet, și-a împins cu grijă picioarele pe o parte, până când au atins podeaua rece de lemn.

S-a ridicat, iar salteaua s-a săltat atât de ușor, atât de puțin încât abia s-a simțit, și totuși Val s-a mișcat, foindu-se și întinzând un braț după ea, de parcă ar fi căutat-o în somn.

Dar apoi s-a rostogolit pe partea opusă, aruncându-și celălalt braț musculos peste marginea saltelei, astfel încât degetele îi atârnau în jos. Ridicându-se în vârful picioarelor, ea i-a mutat brațul, așezându-l confortabil pe saltea, pentru ca, atunci când s-ar fi trezit, să nu simtă furnicături de la amorțeală.

Ea a mai rămas pe loc câteva momente, asigurându-se că doarme, sfâșiată între dorința ca el să se trezească și nevoia ca el să rămână exact în starea în care era.

Totuși, Myrtle nu putea rămâne aici cu el. Luptându-se cu alte lacrimi care-i umpleau din nou ochii, s-a îndreptat spre cârpa pătată de sânge, acea cârpă pe care o folosise pentru a o șterge cu blândețe. Ridicând-o, s-a dus spre șemineu, acolo unde Horace dormea ca și stăpânul său. Câinele și-a ridicat brusc capul enorm.

– *Șșșt!* a șoptit ea, îndemnându-l să se liniștească.

Myrtle a alintat animalul de companie iubit cu o mângâiere în spatele urechilor.

– Trebuie să se odihnească.

Horace a scheunat, cu o dezaprobare canină.

În spatele ei, Val s-a agitat, mișcându-se pe saltea, cadrul care o susținea scârțâind.

Și și-a ținut respirația, așteptând ca el să rămână iar nemișcat, așteptând sunetul zgomotos al sforăiturilor lui... pe care, din fericire, într-un final, l-a auzit. Când a fost sigură că dormea profund, s-a uitat la Horace, care s-a ridicat pe picioarele din spate și s-a uitat la ea cu ochi mari, acuzatori.

– Te rog, l-a implorat ea, și, lăsându-se pe podea, și-a înlănțuit brațele în jurul lui, șoptind aproape de urechea lui. Nu știi că și mie mi-este greu?

A scâncit.

– Bine, mi-este imposibil, a spus ea cu aceeași voce calmă.

S-a ridicat puțin, suficient cât să-i poată întâlni în continuare ochii și și-a atins buzele cu un deget.

– Vreau să taci. Și eu... eu...

„O, Doamne." Myrtle a strâns cu putere din ochi.

– Trebuie să fac asta, a spus ea, cu vocea gâtuită de emoție și, pentru a nu face zgomot, și-a îngropat fața în gâtul gros al lui Horace și a început să plângă acolo. Și-a permis un singur moment de suferință, știind că, cu fiecare secundă cu care mai rămânea acolo, risca să fie descoperită.

Respirând încet, liniștit și regulat, ea i-a dat drumul lui Horace din îmbrățișare, dar a rămas acolo, pe podea, lângă el, privindu-l în ochi.

– Trebuie să ai grijă de el. Te iubește foarte mult.

Horace a ridicat o labă și o lovit-o ușor în piept. S-a uitat la ea, apoi și-a mutat atenția înapoi spre privirea lui cu subînțeles.

– Nu mă iubește, a insistat ea. Nu mă iubește.

Îl iubea pe Val cu fiecare părticică a sufletului ei și ar fi făcut-o până când și-ar fi dat și ultima suflare, dar acele sentimente... Nu erau reciproce. Iubise prea mult, prea profund, ca să-și mai ofere vreodată inima altcuiva. Acum, când iubirea ei devenise atât de profundă, devotamentul lui, chiar și după moarte, avea sens. Ea nu ar mai simți niciodată la fel. Pentru nici un alt bărbat.

Această revelație i-a redat voința de a se ridica în picioare. S-a îndreptat și, înainte s-o părăsească și ultima fărâmă de curaj, lăsându-se purtată de dorința de a fi de acord ca Val să îi stea alături într-o uniune pe care nu și-a dorit-o din tot sufletul, dar cu care ar fi fost oricum de acord, Myrtle s-a îndreptat către geanta ei.

În timp ce se îmbrăca și apoi își pieptăna și își aranja părul, nu l-a scăpat din priviri în timp ce dormea în acel pat. La un moment dat, încetase să mai sforăie, iar respirația lui revenise la o cadență mai lină, uniformă, iar ea a reușit, în sfârșit, să-și descâlcească claia de păr și l-a strâns cu o panglică.

Odată ce a terminat cu îmbrăcatul, Myrtle și-a pus înapoi peria în geantă și a cotrobăit în bagajul ei după bucata de creion de cărbune cu care călătorea mereu.

Ea a căutat ceva pe care să scrie, iar privirea i-a căzut pe o carte mică învelită în piele. Atrasă de volumul pe care nici măcar nu știa că îl avea în mâini când i-a acceptat invitația de a intra în cameră, Myrtle s-a oprit în dreptul mesei.

A ezitat o clipă, apoi a luat exemplarul. O bucată de hârtie era așezată la finalul cărții și s-a oprit. Asta însemna... că o citise.

A răsfoit paginile din *Mândrie și prejudecată* până la acel semn din volumul pe care i-l dăduse. Myrtle și-a mușcat buza de jos, alegându-și cuvintele – nu, nu orice cuvinte, ci acelea de rămas-bun. Cum ar putea cineva să descrie cât mai bine tot ce simțea ea, toată profunzimea dragostei și sentimentelor ei pentru el?

El nu trebuie să știe.

I-ar stârni doar un sentiment de vinovăție – sau, și mai rău, mila lui – care ar fi fost mult mai puternică, iar ea nu voia vinovăția și mila lui și nici într-un caz să știe că, în felul acesta, l-ar obliga să se căsătorească cu ea.

Myrtle s-a întors la prima pagină din carte și a început să scrie. A făcut o pauză pentru a citi și reciti câteva propoziții de acolo înainte de a se semna și de a închide cartea cu un zgomot înfundat.

Luând de pe jos cămașa de noapte, a ținut-o strâns, apoi a aruncat-o în foc. Ea a privit flăcările cum au cuprins țesătura albă, făcând o gaură neagră din ce în ce mai mare până când au izbucnit scântei și cămașa de noapte a fost înghițită de focul din șemineu.

Și, cu asta, Myrtle și-a pus mantia, și-a luat valiza și, după ce l-a mai mângâiat o dată pe Horace și i-a mai aruncat o ultimă privire lui Val, a plecat.

Capitolul 23

Primul lucru pe care l-a simțit Val a fost frigul. Căzuse într-un somn care fusese lipsit de vise sau de coșmaruri. Nu, nu a fost frigul.

Era un scâncet liniștit, dar neîncetat.

Horace.

Horace, care era obișnuit să se trezească în zorii zilei, Horace, care avea nevoie să iasă și să-și facă rutina obișnuită de dimineață.

Val s-a forțat să-și deschidă ochii și imediat o pereche de ochi mari albaștri acuzatori i-au întâlnit pe ai lui.

Și, iarăși Horace, cu mânerul genții lui Val în dinți.

Cu toate acestea, Val nu-și putea aminti când fusese ultima dată când se simțise... atât de odihnit după un somn profund. A închis din nou ochii.

– Încă câteva minute, a mormăit el.

Horace a scăpat geanta, care a lovit podeaua cu un zgomot puternic. Val ațipise din nou când Horace a scos un alt scheunat jalnic.

„O, la naiba."

S-a rostogolit pe o parte, a desfăcut geanta și a scos unul dintre cadourile pe care fratele său i le punea pe birou în fiecare sezon de Crăciun.

– Poftim, a mormăit el, rostogolindu-l spre el.

Câinele a smuls învelișul de pânză ușoară și o minge cu o formă specială, la care era atașată o frânghie a căzut din ambalaj. Val s-a uitat la obiectul cu o formă ciudată. Horace a mirosit rapid jucăria neobișnuită, apoi a plesnit cu laba lui mare pe marginea saltelei lui Val, care s-a lăsat ușor.

– Nici măcar asta nu te va face fericit, a mormăit el, apoi, abandonând orice speranță de somn, a început să scoată cadourile din bagaj și să le desfacă pe rând, până când a înșiruit la picioarele lui Horace o serie de jucării făcute destul de rudimentar, dar care aveau o destinație specială.

Val s-a uitat la colecție.

Fratele său... îi făcuse jucării lui Horace. A simțit cum îl gâtuie un val de emoție, făcându-l să înghită cu greu. Era unul dintre cele mai neașteptate și mai grijulii cadouri pe care Sidney le-ar fi putut oferi vreodată, iar Val se comportase de fiecare dată ca un ticălos mizerabil.

Totuși, fratele său revenise nesmintit, dornic să-l aducă pe Val înapoi în rândurile familiei lor, iar el se împotrivise.

Numai că aceleași ziduri pe care le ridicase și care reușiseră să-i țină pe fratele și pe mama lui afară fuseseră efectiv dărâmate de un spiriduș cu părul creț care reușise să pună la pământ o pereche de hoți, mereu cu un colind pe buze și care îl strigase de a ridicat acoperișul toată noaptea în timp ce făcea dragoste cu ea.

A simțit cum se excită când și-a amintit asta. Avea să se căsătorească cu ea, desigur.

Nu a simțit teroarea la care se așteptase să însoțească acest gând. În schimb, a simțit o ușurare neașteptată în fiecare cotlon al sufletului său atât de întunecat până atunci. S-a strecurat înăuntru, lăsându-l aproape amețit. O dorea pe Myrtle nu doar în patul lui. O dorea în viața și în casa lui.

El voia să cânte colinde cu ea și să-și regăsească bucuria zilei de Crăciun și pur și simplu... să simtă că trăiește din nou.

Au făcut dragoste... și totuși nu acesta era motivul pentru care ar fi rugat-o să se căsătorească cu el, ci pentru că o iubea.

În scurtul timp petrecut împreună, ea a lovit cu ciocanul în zidurile de protecție pe care și le ridicase în jurul inimii lui, transformându-le într-un nor de praf, făcându-le să dispară în neant, astfel încât el rămăsese abandonat complet în brațele ei.

Myrtle, cu zâmbetul ei ca o rază de soare și cu lejeritatea cu care vorbea despre nimic și despre totul. Val s-a întors pe o parte pentru a-i spune lui Myrtle... Myrtle, care lipsea.

Și a simțit... absența trupului ei de lângă al lui. Așa că s-a întrebat dacă nu cumva doar visase că făcuse dragoste. Sau poate că zilele trecute nu existaseră decât în imaginația lui, rodul propriei sale singurătăți. Myrtle, o femeie atât de îndrăzneață și vioaie, și energică, și veselă. Căci ea fusese, cu siguranță, subiectul viselor lui. Privirea lui s-a fixat pe pata purpurie de pe salteaua albă, dovada fecioriei ei.

S-a încruntat, bucuria lui dispărând rapid. Desigur, cu trucurile ei adorabile, ar dejuca chiar și momentul în care ar intenționa să-și declare dragostea și să o ceară de soție.

Scheunatul lui Horace i-a întrerupt gândurile. Val și-a lăsat picioarele peste marginea patului. La un moment dat, focul se stinsese și aerul din încăpere devenise rece.

– N-ar fi trebuit s-o lași să coboare singură pe scări, l-a certat el în timp ce se îndrepta spre lucrurile lui.

Horace a lătrat.

Nu, nu. Merit asta, a admis Val, ocolind cada care rămăsese acolo din noaptea trecută. Apa pe care o folosise pentru a-i spăla trupul ei și apoi pe al lui.

– Desigur că ar fi trebuit să mă trezesc și să o însoțesc chiar eu. Zâmbind, a întins mâna după cămașă și și-a tras-o peste cap. Dar am de gând să fac tot ce-mi stă în putință să nu ne mai despărțim niciodată.

Horace sărea și, în timp ce Val încerca să-și pună pantalonii, câinele se învârtea disperat în cerc, printre picioarele lui.

Val a terminat de închis și ultimul nasture din partea din față a pantalonilor și a întins mâna după haină, apoi s-a oprit. Privirea i s-a fixat pe geanta pe care Horace o ținuse în gură cu câteva clipe în urmă.

Singura geantă din încăpere.

Inima a început să-i bată cu putere în piept în timp ce și-a rotit atent privirea prin toată camera.

Ea nu mergea cu el.

S-a încruntat.

Ea nu mergea... pentru că plecase deja.

Ce naiba?

Inima îi bătea din ce în ce mai repede, zbătându-i-se în piept și bătându-i atât de tare în urechi, încât sunetul i s-a părut aproape asurzitor, înnebunitor.

Plecase.

Hainele ei, care împânziseră podeaua la un moment dat, fuseseră strânse.

Geanta ei dispăruse. Micuțele cizme rezistente cu care era încălțată...

Ea plecase.

Nu, nu avea cum.

Și totuși, el a căutat frenetic în fiecare colț al camerei mici, încercând să descopere cu disperare vreun indiciu despre ea, dar fără succes. Și, chiar dacă știa că era inutil, Val s-a năpustit, aproape împiedicându-se de Horace în toată această agitație, și a dat la o parte păturile de pe patul pe care îl împărțise cu ea.

De data aceasta, teroarea pe care se așteptase să o simtă mai devreme l-a mistuit. L-a învăluit ca un torent de apă învolburată, ca un val imens care amenință să-l înece în propria frică, dar nu la perspectiva de a se căsători cu ea, ci la gândul de a o pierde.

S-a concentrat, încercând să respire adânc și să gândească.

Nu putea fi adevărat. Nu se putea să fi plecat.

A simțit cum se mai eliberează puțin de tensiune. Cu siguranță, ea doar... a coborât scările la parterul tavernei și și-a luat lucrurile cu ea? Privirea lui s-a agățat de exemplarul din *Mândrie și prejudecată*, cadoul pe care i-l făcuse... și o bucată dintr-un creion de cărbune, care nu fusese acolo seara trecută. Inima și stomacul i s-au încordat în același timp, pe când se îndrepta spre acea carte.

Val s-a oprit lângă masă și apoi a deschis cartea.

„*Dragul meu Val...*" I-a spus „dragul meu".

Dragul meu Val,

Nu pot să-ți mulțumesc suficient pentru zilele trecute. Mi-ai adus mai multă bucurie decât am simțit de foarte multă vreme. Urăsc să-mi iau rămas-bun *și, prin urmare, am decis să mă feresc să fac asta.*

Știu, de asemenea, că, dacă rămân, ai încerca să te căsătorești cu mine din cauza a ceea ce am împărtășit și nu vreau asta... pentru nici unul dintre noi. Așa că îți voi spune pur și simplu: Crăciun fericit!

A privit neîncrezător, citind și recitind cuvintele care confirmau că ea plecase. Privirea i-a zburat către fereastră și a observat zăpada care încă cădea din cer, deși nu la fel de tare ca atunci când căutaseră hanul seara trecută.

– O, Doamne, a șoptit el, în timp ce conștientiza implicațiile acțiunilor ei.

Ea plecase... singură. Teroarea pură pe care crezuse că n-avea s-o mai simtă niciodată a început să-l devoreze de viu...

Imagini cu ea rănită sau în pericol i-au anihilat orice raționament.

Momentele care au urmat s-au derulat ca într-o ceață, deoarece, ceva mai târziu, cu cizmele în picioare, cu Horace plasat în siguranță la vizitiul fratelui său și cu câteva detalii obținute de la hangiu despre locul unde se afla tânăra, Val era deja aplecat peste coama calului lui, îndemnându-l să înainteze prin troienele de zăpadă fină. Copitele lui Lady ridicau un nor de fulgi albi în timp ce răscoleau zăpada. Se urcase într-o diligență. Pe vremea asta, cu ninsoarea care cădea în continuare acoperind pământul cu o pătură groasă, se urcase în trăsură cu străinii care cântaseră și dansaseră veseli aseară și plecase de una singură.

Val a strâns din dinți atât de tare, că durerea i-a radiat de-a lungul maxilarului, iar el a întâmpinat-o bucuros că astfel nu-i mai trecea prin fața ochilor imaginea cu ea, aruncată din diligență, cu trupul frânt și sângerând și...

A îndepărtat gândurile care amenințau să-l ademenească pe tărâmul nebuniei și s-a concentrat să ajungă la ea... și să se gândească ce avea să facă atunci.

Îi venea s-o omoare. Sau s-o sărute. Nu, cu siguranță avea să o sărute. Dar apoi să țipe la ea din cauza prostiei de care dăduse dovadă. Cum a putut să plece? Mai rău, cum a putut să nu știe? Cum a putut să nu știe că ea era motivul pentru care își recăpătase viața după ce trăise în suferință, că ea îl învățase să zâmbească și să râdă din nou și că, fără ea, ar fi fost din nou aruncat în întuneric?

„Ea nu știe pentru că nu i-ai spus niciodată. Ai lăsat-o să creadă că era o povară."

A simțit cum i se punea un nod în gât și s-a aplecat mai jos peste capul lui Lady, îndemnându-și calul să meargă mai departe, mai repede. O dorea în viața lui, pentru totdeauna.

Voia să se trezească lângă ea în fiecare zi și să o vadă cum se odihnește lângă el. Voia să o privească în timp ce citea și sublinia pasajele care o impresionau și să o întrebe de ce.

Și s-a concentrat asupra acestor gânduri. Pentru că i-au dat viață și speranță și l-au ajutat să nu se gândească la...

Peisajul rural care se întindea în fața ochilor era înțesat de bucăți de lemn rupte care erau împrăștiate peste tot. Val a tras frâiele calului său atât de repede încât creatura a nechezat și s-a ridicat, lovind aerul cu copitele înainte de a ateriza. Și Val a căutat să recapete controlul asupra frâielor și, în momentul în care Lady a aterizat în patru picioare, Val l-a îndemnat să meargă mai departe. Valizele erau împrăștiate în zăpadă, ca niște cicatrici adânci maro și negre peste întinderea albă.

Și – Val și-a oprit calul și s-a uitat cu atenție – scrisorile.

Foi mici de pergament împăturit dansau în timp ce palele de vânt le purtau deasupra pământului. Erau peste tot.

Ochii lui Val s-au închis și i-a strâns pentru a-i forța să rămână așa, pentru a nu se mai gândi, pentru a nu se afunda într-un abis al suferinței din care nu ar mai fi ieșit niciodată. Nu era trăsura ei. Ar putea fi orice alt vehicul care să transporte astfel de hârtii.

Ar putea fi o pereche de nobili în drumul lor pentru a celebra sezonul sărbătorilor de iarnă.

Doar că acesta a fost un gând înfricoșător, unul care l-a împins înapoi într-o altă împrejurare. Numai că ceea ce i-a trecut prin fața ochilor nu a fost chipul răposatei sale soții, ci a lui Myrtle.

Myrtle zăcea întinsă pe pământ, cu trupul zdrobit, sângele scurgându-i-se încet din vene, inima încetinindu-i și respirația pâlpâind, din ce în ce mai slabă, până când se stingea de tot. Un geamăt chinuit, distorsionat, i s-a oprit în gât, l-a sufocat, iar Val a icnit.

Nebunie. Înnebunea.

Sau poate că era deja.

S-a întors rapid înapoi și, cu un strigăt, a lovit calul cu piciorul, pentru a îl impulsiona să meargă mai repede înainte, continuând să galopeze spre mica ridicătură din fața lui... și apoi a mai strâns o dată de frâie.

De data aceasta, Lady nu a mai avut probleme când a oprit brusc.

Val a contemplat tabloul, asemănător cu unul din trecut, dar diferit. Spre deosebire de acea zi întunecată de acum câțiva ani, nu era o femeie singură întinsă pe pământ. O mână de femei amețite *stăteau* în apropierea trăsurii, iar un domn îmbrăcat frumos se afla cu spatele la mulțime. Un bărbat îmbrăcat modest își frământa șapca în mâini, în timp ce femeile plângeau în liniște.

Îmi vine să vomit...

Reprimându-și senzația de greață, a descălecat, aruncându-și frenetic privirea peste pasagerii care înconjurau trăsura răsturnată. Și-a trecut o mână prin păr, uitându-se după chipul ei în acea mulțime, dorind să o vadă în picioare pentru că asta însemna că nu zăcea întinsă acolo, cu viața scurgându-i-se din ea.

Un suspin a explodat din plămâni lui și, dându-și capul pe spate, Val a urlat spre cerul dimineții timpurii un singur cuvânt.

– Myrtle, a strigat el.

Numele ei. Și a fost o rugăciune, către ea, pentru ea. Și apoi, de parcă Dumnezeu i-ar fi auzit strigătele, Myrtle a apărut de undeva din spatele unuia dintre pasageri.

Neîncrederea l-a copleșit pe Val, simțind cum i se taie picioarele. Gluga mantiei ei atât de cunoscute căzuse pe spate, dezvăluind o împletitură întunecată. La un moment dat în timpul busculadei, mai multe șuvițe i s-au desprins atârnându-i acum pe umeri.

El nu a clipit. Nu s-a mișcat, de teamă că, dacă ar face un singur gest, ea ar dispărea din viața lui și de pe acest pământ, lăsându-l încă o dată pustiit și singur.

Myrtle și-a ridicat capul cu un gest familiar; bucuria l-a făcut să se ducă direct spre ea. Încet, apoi mai repede, a răscolit zăpada în timp ce mergea.

– Myrtle, a urlat el, simțind cum îi zboară picioarele în timp ce un sentiment de ușurare s-a amestecat cu un val nou de furie față de ea pentru că a plecat și s-a pus singură în primejdie.

Avea să o scuture.

Și apoi să o sărute. Mai ales s-o sărute. Dar și s-o scuture.

A întins mâna spre ea chiar înainte de a ajunge în dreptul ei.

– Ce naiba ți-a trecut prin cap? o întrebat-o el, strângându-i ușor brațele pentru a se asigura că era acolo, vie și reală, în fața lui.

– Este în regulă, a murmurat ea pe un ton blând care a reușit să disipeze imaginea terifiantă a acelui accident. Pare mai rău decât este. Am atins un petic de gheață și am derapat, iar geamantanele nu au fost bine fixate și arată groaznic, dar este doar o harababură. Sunt bine. Ea l-a privit în ochi. Sunt bine.

Era bine. Nu a fost rănită. Nu avea să moară. Și în acea clipă el a știut – chiar dacă într-o zi viața ar smulge-o de lângă el, dacă ar pierde-o, că ar merita orice efort doar ca să-și mai petreacă un singur moment cu ea.

Și poate că acesta a fost unul dintre miracolele de Crăciun despre care se scrisese și se perpetuaseră atâtea povești de-a lungul timpului. Myrtle care, cu cântecul, cu spiritul ei și cu puritatea inimii ei, îi dăruise din nou credința că ar putea să râdă și să iubească... și trăiască.

Mâinile lui s-au încordat pe brațele ei, iar ochii lui Val s-au închis. Când i-a deschis din nou, a observat detaliile pe care nu le remarcase puțin mai devreme.

Domnul înalt, încruntat, îi flanca umărul, stând protector lângă ea, cu degetele împletite cu ale lui Myrtle, cu părul întunecat și având aceiași ochi căprui atât de familiari.

Cunoscuți pentru că erau ochii lui Myrtle.

Val i-a dat drumul instantaneu. Uimit, toate cuvintele i s-au șters din minte, nemaifiind capabil să mai spună nimic. Încruntat, s-a uitat de la Myrtle... la bărbatul de lângă ea. Ar fi mai bine să fie un frate, pentru că, dacă vreun străin ar îndrăzni să o țină de mână, Val ar despărți-o de el cu o sabie tocită.

– Cine e? a spus el printre dinții strânși.

De parcă i-ar fi auzit gândul și s-ar fi temut de el, Myrtle și-a desfăcut degetele de cele ale domnului cu părul negru.

– El este fratele meu Dallin.

Unul dintre frați.

Unul dintre cei care o uitaseră ajunsese la ea. El și celălalt bărbat s-au uitat unul la altul de sus până jos. Într-o altă viață, Val s-ar fi preocupat să facă prezentările necesare. Acum, el și-a întors privirea, abandonându-l pe domn și mutându-și atenția spre persoana care-l interesa.

Myrtle era în siguranță. Era cu familia ei. Totul era confuz în mintea lui. Ea nu trebuia să fie cu ei. Trebuia să fie singură. Trebuia să fie singuri. Dar asta... Era ca și cum realitatea s-ar fi întors și i-a reamintit că ea era o domnișoară care încă nu-și făcuse debutul în Sezonul londonez, ceea ce urma să se întâmple în curând. Și...

– Mai era și altceva ce voiai să-mi spui? l-a întrebat ea.

Și-a imaginat oare licărul de speranță care însoțise această întrebare?

– Eu voiam...

„Pe tine. Vreau fiecare zi de mâine până la ultimul mâine să-l petrec cu tine. Și apoi încă un milion de mâine după aceea. Spune-i."

Din păcate, fratele ei nu se dovedise a fi atât de blazat încât să-i pese atât de puțin de formalități. Tânărul a făcut un pas înainte. Nu s-au întâlnit niciodată și și-a imaginat că acesta nu petrecuse suficient de mult timp pe acasă pentru a-l recunoaște.

– Și *acesta* cine este, dacă nu te superi că te întreb? a întrebat celălalt bărbat, confirmând toate supozițiile făcute de Val în privința lui.

În cele din urmă, Myrtle a fost cea care a făcut prezentările formale.

– Dallin, acesta este Excelența Sa Ducele de Aragon. Val, acesta este fratele meu Dallin, vicontele Crichton.

Deodată, sprâncenele tânărului s-au ridicat în timp ce l-a recunoscut pe Val. Și Val și-a amintit ceea ce lumea știa despre el: un pustnic, izolat de lume, glacial și mizerabil. Și, din cauza asta, cu siguranță nu genul de bărbat care ar fi vreodată demn de o femeie atât de bună și de veselă ca Myrtle McQuoid.

Celălalt bărbat și-a revenit primul. A schițat o reverență.

– Excelența Voastră!

Incapabil să-i răspundă la salut, Val nu a fost în stare de nimic altceva decât să încline capul.

S-a uitat la Myrtle, frământându-se, pentru că, atunci când își închipuise că avea s-o găsească, își imaginase într-un prim scenariu propunerea de căsătorie pe care i-ar fi făcut-o. Și apoi au apărut toate celelalte posibile scenarii mult mai rele... cele care, dată fiind situația în care s-a aflat vizitiul diligenței, aproape că se împliniseră. Dar el nu și-a imaginat-o pe cea în care... ar fi fost cu familia ei.

Val și-a dres glasul.

– Am vrut să mă asigur că ești bine... și eu...

Myrtle se uita la el cu acei ochi imenși; erau ca niște cercuri mari.

– Și eu...

Nu-și găsea cuvintele. În cele din urmă, Val a făcut o reverență.

– Sunt foarte bucuros că ești bine. Acum trebuie să... văd cum se simt și ceilalți pasagerii. Dacă îmi permiteți?

Cu asta, a plecat, lăsând-o pe Myrtle fără cuvinte pentru prima dată de când o cunoscuse, încremenită și dorindu-și să aibă cuvintele potrivite... pentru ea.

Capitolul 24

Fratele ei vorbea cu vizitiul familiei lor, Kinley. Dallin călărise ca un nebun să ajungă la ea, cel puțin așa îi spusese, dar, la un moment dat, servitorul care conducea trăsura îl prinsese din urmă.

Ea nu se uita după fratele ei. Privirea ei rămase fixată asupra figurii lui Val care se îndepărta. Val, care se oprea din când în când pentru a se interesa de pasageri, dând din cap când vorbea. Contemplând imaginea lui, în timp ce se asigura că acei străini erau teferi... Myrtle și-a dat seama că îi era imposibil să-l mai iubească.

Lacrimile amenințau să-i curgă pe obraji.

De aceea venise după ea.

Pentru că dorea să se asigure că a ajuns la familia ei fără incidente. Își dorise să-l scutească de responsabilitatea față de ea, iar acum se gândea la teroarea care trebuie să-l fi cuprins când a ajuns la locul accidentului.

Terminând discuția cu vizitiul, Dallin a deschis ușa și i-a întins mâna lui Myrtle, ajutând-o să urce înăuntru.

Ea a zăbovit, urmărindu-l cu privirea pe Val în timp ce acesta le oferea ajutorul oamenilor care călătoriseră în aceeași trăsură cu ea, până în momentul derapajului, când alunecase pe acea porțiune de gheață.

El a venit după ea.

Și ar trebui să însemne totul pentru Myrtle.

Dar nu era așa. Pentru că el nu venise cu adevărat după ea. El venise doar ca să se asigure că nu i se întâmplase nimic. Căci, dacă ar fi venit după ea, ar fi fost cu ea acum, iar ea nu s-ar fi aflat lângă fratele ei în trăsura familiei.

Myrtle și-ar fi dorit ca Val să se uite înapoi. Totuși, el nu a făcut-o.

„De ce ar trebui să se uite?" a tachinat-o o voce. „El nu a vrut niciodată nimic altceva decât să aibă grijă de tine cât familia ta a fost plecată." Acum s-au întors.

Fără tragere de inimă, Myrtle l-a lăsat pe Dallin să o ajute să urce în trăsură. El a urmat-o, închizând portiera în urma lor.

– Tipul este la fel de ciudat și taciturn așa cum se zvonește, a remarcat el în timp ce își freca mâinile ca să se încălzească.

Asta era părerea lui?

– Nu este ciudat, a spus ea tăios, uitându-se la fratele ei. Este un om bun, onorabil și el este străinul care m-a ajutat...

Ea a surprins sclipirea din ochii fratelui ei și a amuțit. Obrajii îi ardeau în flăcări și, fără să se simtă în stare să susțină privirea acea plină de subînțelesuri, s-a uitat în altă parte.

– Nu vrei să vorbim despre asta?

Ea și-a dezlipit privirea de la fereastră și s-a uitat indiferentă la fratele ei.

– Despre gentlemanul care a dat dovadă de o familiaritate șocantă față de tine?

Din păcate, după cum se derulaseră lucrurile în acea zi, ar fi trebuit să se aștepte ca fratele ei să o facă să vorbească despre Val.

– Este vecinul nostru. A ridicat din umeri. Asta e tot.

Numai că asta nu era tot. El era Val, un bărbat care o îndemnase să-și găsească fericirea și care o ajutase să vadă ce își dorea de la viață, și era el și...

– Asta e tot? a întrebat fratele ei lungind intenționat silabele. Vrei să-mi spui de ce vecinul nostru te strigă pe numele mic?

– M-a ajutat zilele trecute, a spus ea încet. M-a tratat cu aceeași gentilețe cu care ar fi tratat pe oricine altcineva.

Myrtle a simțit că o cercetează cu privirea.

– Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic compromițător? Pentru că domnul părea foarte îngrijorat pentru...

– Faci din țânțar armăsar, l-a întrerupt ea pe un ton nervos. I-a scăpat o lacrimă. Este la fel de îngrijorat și pentru toți ceilalți pasageri, nu crezi?

A arătat cu o mână în direcția scenei de afară.

– A, dar el nu a venit după nici unul dintre ei, strigându-i cu o voce tunătoare pe numele *lor* mic. Fratele ei i-a luat mâinile în ale lui și i le-a strâns. Nu mă aștept să te căsătorești cu tipul din cauza...

a orice s-ar fi întâmplat zilele trecute când erai singură, a spus el, pe un ton puțin moralizator.

– Nu s-a întâmplat *nimic*.

Dallin i-a studiat chipul cu o privire pătrunzătoare, de parcă ar fi căutat să se convingă de veridicitatea acelei asigurări pe care i-o dăduse.

Totuși, într-un fel, ea nu a spus adevărul. Căci se întâmplase *totul*. Poate dacă ar mai fi avut o conexiune cu el și cu ceilalți frați ai ei, ar fi putut vorbi despre asta. Ar fi putut să-i fi împărtășit cât de disperat și fără de speranță îl iubea pe Val. Cei din familia ei erau niște străini pentru ea în aproape toate privințele. Spre deosebire de Val. Val fusese prima persoană cu care reușise să vorbească liber, cu și despre el, de o bună bucată de timp, iar faptul că nu avea să mai împărtășească astfel de clipe cu el i-a frânt inima în două.

– Îmi pare foarte rău.

Când fratele ei a vorbit, vocea lui era plină de emoții, așa cum nu i-o auzise niciodată. Pentru o clipă, ea a crezut că el a înțeles adevărata natură a relației ei cu Val și că regretul despre care vorbea era din cauza durerii pierderii ei.

Nu, ea nu-l pierduse. Ea nu îl avusese niciodată. Și asta durea cel mai tare.

– Cu toții am presupus că ești într-una dintre celelalte trăsuri, a spus fratele ei încet. Și apoi trăsurile noastre s-au rătăcit una de cealaltă din cauza unei furtuni și abia când ultimul transport a sosit la Spynie ne-am dat seama de... greșeala noastră.

Greșeala lor.

Desigur. Despre asta era vorba. El credea că acesta era motivul supărării ei. A fost presupunerea cea mai justă, din foarte multe motive.

– Este în regulă, Dallin, a murmurat ea, privirea ei alunecând înapoi spre fereastră, uitându-se cum Kinley conducea calul fratelui ei, înhămându-l lângă ceilalți din echipaj, concentrându-se pe asta pentru a nu se mai gândi la Val, la cât de mult îl iubea și la cât de mult avea să-i lipsească.

Dallin și-a pus o mână peste a ei, forțând-o astfel să-și întoarcă privirea spre el.

– Nu este în regulă, Myrtle, a spus el blând, dar ferm. Ești o tânără specială. Una care a supraviețuit acestor zile fără să aibă nici

măcar o servitoare care să o ajute. Meriți mai mult decât să fii uitată de familia ta. Și-a retras mâna. Sper că ai să ne poți ierta.

Și, în acel moment, prin durerea sfâșietoare provocată de iminentul sfârșit al perioadei pe care o petrecuse alături de Val, a răzbătut un sentiment de triumf. Și-a câștigat respectul familiei ei. În mod ciudat, asta nu a bucurat-o așa cum s-ar fi așteptat, așa cum s-ar fi simțit înainte de toate acestea.

– Nu am de ce să vă iert, a spus ea încet.

Și nu avea de ce. Datorită neglijenței lor avusese parte de aceste zile cu Val și aveau să fie pentru totdeauna cele mai fericite, cele mai minunate momente din întreaga ei viață.

Degetele i s-au mișcat involuntar și ea a tras foarte puțin perdeaua ca să-l vadă, ca să-i mai poată arunca o ultimă privire.

Dar dispăruse.

Degetele i-au devenit inerte și ea a dat drumul perdelei, care a fluturat trist, căzând înapoi la locul ei. Myrtle a respirat sacadat. Fereastra a oglindit privirea intensă a fratelui ei fixată asupra ei și s-a uitat încă o dată la el, fără tragere de inimă.

– Myrtle, știu...

Și apoi s-a oprit brusc. Șocul i s-a întipărit pe figură și s-a uitat de la Myrtle la fereastră, apoi din nou la ea.

– De ce am impresia că supărarea ta nu este... din cauza neglijenței noastre?

Și-a înfipt dinții în buza de jos și a clătinat din cap.

– Este pentru că negi sau, mai degrabă, nu vrei să vorbești despre asta?

A doua variantă. În mod clar, ultima.

Fratele ei s-a dovedit necruțător.

– Ții la el.

Da, ținea la Val, dar era mult mai mult decât atât. Îl iubea pe Val.

– Myrtle? a îndemnat-o el să vorbească.

– Nu e nimic de spus, Dallin, a spus ea, cu vocea stinsă, în timp ce ochii ei îl rugau să nu mai insiste cu întrebările. Noi... am stat împreună. El m-a ajutat.

Și ea a început să-i povestească tot ce se întâmplase de când trăsurile familiei lor s-au făcut nevăzute și ea a rămas singură. I-a povestit despre soția lui Val și despre motivul izolării lui. Când a terminat, Myrtle a ridicat din umeri.

– După cum poți să-ți dai seama, doar simțul responsabilității a fost cel care l-a determinat să vină după mine.

Dallin a rămas tăcut o perioadă lungă de timp.

– Myrtle, am văzut felul în care te-a privit acel om și arăta ca un om posedat când te-a văzut.

– Pentru că soția lui a murit și el se temea că am avut aceeași soartă.

Și ea se ura pentru că din cauza ei a trebuit să se confrunte cu teroarea acelei scene.

Fratele ei a pufnit.

– Nu am fost niciodată îndrăgostit, dar cred că, dacă aș fi, aș arăta la fel ca acel bărbat când a venit la locul accidentului căutându-te, crezând că ai murit.

– Oprește-te, a strigat ea. S-a terminat.

Și de parcă soarta ar fi vrut să râdă de ea și să-i confirme adevărul spuselor ei despre această finalitate, trăsura s-a lăsat, în timp ce vizitiul a urcat la locul lui, apoi a pornit ușor trăsura.

– S-a dus.

Și nu avea să-și mai revină niciodată din această pierdere. În cele din urmă, a înțeles durerea care îl făcuse să fugă de lume și de ce se închisese în casa aceea, cu Horace.

„O, Doamne. Horace."

– Dar...

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta, Dallin! Deci, te rog, doar să...

S-a auzit strigătul puternic al vizitiului, iar Kinley a smucit de frâiele, oprind trăsura. Fratele ei s-a încruntat și a tras rapid perdeaua deoparte.

– Ce naiba...?

Și apoi s-a oprit.

Myrtle a întins mâna spre perdeaua din dreptul geamului ei și a încremenit, inima uitând să-i mai bată. Ca un războinic neînfricat de odinioară, Val înainta cu pași mari, croindu-și cu greu drum prin zăpadă.

– Myrtle McQuoid, a strigat el în felul acela aspru al lui.

Fata și-a strecurat mâna pe lângă fratele ei, împingând ușa.

– Val, a șopti ea, sorbindu-l din priviri. Ai venit...

– Ai plecat, a spus el acuzator.

Și-a dus o mână la piept.

– Eu... Tu ai plecat, l-a corectat ea.

– Am vrut să mă asigur că și ceilalți pasageri erau teferi.

Desigur. Acesta era felul lui de a fi. Inima îi ieșea din piept de la atâta dragoste pentru el.

– Ai uitat asta, a spus el pe un ton tăios.

A fluturat o carte.

Ochii lui Myrtle s-au îndreptat spre volumul cunoscut și, pentru a doua oară în acea zi, și ultima fărâmă de speranță i s-a risipit.

– Eu... ți-am oferit cartea, a spus ea încet. A fost un cadou.

Nările i-au fremătat și, surprins de reacția ei, a dat înapoi.

– Ai înțeles greșit. Ai promis că vom discuta despre asta.

– Ce înseamnă asta? a întrebat fratele ei.

Myrtle și Val l-au ignorat.

– Vreau să avem discuția aceea, Myrtle, a spus Val, agitând carte spre ea.

– *Acum?* l-a întrebat.

Fratele ei s-a strecurat lângă ea.

– Nu acum, a spus Val, făcând un pas spre ea.

Și încă unul. Și încă unul. Până când între ei nu a mai rămas decât un singur pas.

– În viitor.

– Nu înțeleg...

Ea nu înțelegea ce spunea sau ce întreba. Totul era confuz în mintea ei, întunecată de o speranță care refuza să se stingă de tot. Myrtle a clătinat din cap.

Val și-a răsucit mâna în care ținea cartea, dezvăluind literele aurii de pe coperta exemplarului.

– Nu voi fi niciodată cel mai bun bărbat pentru tine pentru că nu există nimeni care să fie vreodată demn de tine. Dar, Myrtle, tu m-ai vrăjit... Zadarnic m-am luptat. Nu am reușit. Sentimentele mele nu s-au lăsat învinse. Trebuie să-mi îngădui să îți mărturisesc admirația și dragostea mea arzătoare.

Cu un suspin, Myrtle s-a aruncat din trăsură. Val era acolo să o prindă, strângând-o în brațe.

– De acum și până la sfârșitul vieții, a terminat el citatul îndrăgit, rostindu-i acele cuvinte în tâmplă.

– Ai citit-o pe toată, a suspinat ea în timp ce Val o ținea strâns.

– Lacrimile de fericire sunt din cauza asta? Sau pentru că îți cer să-ți petreci restul zilelor cu mine, Myrtle? a întrebat-o el și, cu o tandrețe sfâșietoare, i-a șters lacrimile de pe obraji.

I-a scăpat un suspin amestecat cu un hohot de râs.

– Amândouă. Vocea i s-a stins. Dar, cu certitudine, mai degrabă pentru ultima declarație.

– Atunci, să îndrăznesc să sper că vei fi de acord să-mi oferi inima ta, făcându-mă cel mai fericit pentru...

– Da, a spus ea printre râsete și lacrimi, în timp ce el o mângâia pe obraz. Dar numai dacă și tu ești de acord cu același lucru, Val.

El a zâmbit, apoi și-a lipit fruntea de a ei.

– Se pare că amândoi ne dorim același lucru, iubirea mea.

Și, în timp ce râsetele lor se amestecau, umplând peisajul rustic, Val a tras-o mai aproape în îmbrățișarea lui și ea s-a agățat strâns de el și de promisiunea întregii fericiri care avea să vină.

Epilog

Kent, Anglia
O săptămână mai târziu

Când Myrtle era micuță, considera anumite lucruri ca fiind adevăruri absolute.

Ziua în care avea să se căsătorească avea să fie Crăciunul. Neapărat trebuia să fie zăpadă și, în imaginația ei, ar fi o dimineață răcoroasă, cu troiene mari, dar, cu toate acestea, ea ar păși spre un altar ridicat în aer liber, la capătul căruia s-ar afla un bărbat care o iubea cu cea mai mare ardoare și pasiune, așa cum îl iubea și ea pe el. S-ar înconjura de membrii iubitori ai familiilor reunite, care ar fi gălăgioși și exuberanți în veselia lor. Și, bineînțeles, ar avea parte de cele mai grozave sărbători după această ceremonie.

Aproape fiecare detaliu al acelui vis devenise realitate. Chiar dacă sub o altă formă și într-un alt mod. Ziua nunții a fost stabilită chiar în ziua de Crăciun, dar furtuna care se iscase afară, zgâlțâind ferestrele, a făcut ca, în aer liber, ceremonia să fie imposibilă.

În schimb, Val a avut ideea să mute ceremonia în sera cu pereți de sticlă, astfel încât ceremonia nunții să pară că se desfășoară în aer liber, în timp ce vântul șuiera pe la ferestrele reședinței lui – care avea să devină în curând a lor.

– Iat-o, milady.

Una dintre slujnicele ducesei văduve de Aragon a năvălit în cameră, vorbind tare pentru a se face auzită în vacarmul produs de surorile și verișoarele lui Myrtle, care au rămas cu ea în timp ce făcea ultimele pregătiri de nuntă.

Tânăra s-a oprit și s-a uitat în jur după servitoarea lui Myrtle. Dar ea nu avea o astfel de servitoare. Pentru că Myrtle ajunsese acasă după terminarea școlii, chiar înainte ca familia ei să plece, a fost o chestiune pe care nu apucaseră încă s-o rezolve. Altădată – într-o

perioadă nu prea îndepărtată – ar fi fost plină de amărăciune și de resentimente.

În această zi, când familia ei zgomotoasă s-a alăturat celei a lui Val în seră, în așteptarea ceremoniei nupțiale, ea și-a dat seama până la urmă că visurile pe care le avusese pe când era doar o copilă nu erau nimic altceva decât visurile unui copil mic.

Această zi, acest moment al căsătoriei ei cu Val, a fost mult mai strălucitor decât orice își imaginase vreodată.

– Mă voi ocupa eu de asta, a murmurat mama lui Myrtle și a făcut un pas înainte.

A luat diadema de la tânăra care a făcut o reverență și apoi a ieșit.

Râsetele surorilor și verișoarelor ei au răsunat prin toată camera. În fața măsuței de toaletă, Myrtle stătea nemișcată în timp ce mama ei îi punea diadema pe creștet, aranjând-o și fixând-o cu ace de păr, și apoi a făcut un pas înapoi și a examinat-o din priviri.

Rochia albă cu talie înaltă și cu guler înalt părea a fi una dintre rochiile obișnuite pe care le purtase în multe alte dimineți de iarnă din viața ei.

Părul mereu ciufulit al lui Myrtle fusese prins într-un coc elaborat, cu piepteni cu fulgi de nea din diamant, dăruiți de mama lui Val. Mama ei se plânsese odată de buclele rebele ale lui Myrtle. Și nici în această zi, ziua nunții ei, buclele ei nu reușiseră să fie aranjate. Au fost, totuși, strânse într-o coroană imensă de bucle, care erau perfecte pentru că erau ale ei.

Rochia albă, din satin, cu mâneci lungi, cu o suprapunere de dantelă, nu era mai fină decât alt articol vestimentar pe care îl purtase și altă dată de sărbători. Și totuși, era perfectă, căci nu era vorba despre rochie sau despre podoabe sau despre fantezii imaginații. Ea știa asta acum. Mai degrabă, rochia era perfectă datorită a ceea ce simboliza. Datorită a ceea ce simboliza această *zi* – consfințirea iubirii ei și a lui Val și începutul viitorului lor împreună ca soț și soție.

Inima a început să-i palpite.

Mama ei a bătut din palme, dar nu a avut nici un efect asupra agitației zgomotoase a doamnelor prezente.

Mama ei a bătut din palme a doua oară, de data aceasta din ce în ce mai tare, și s-a folosit și de vocea ei pentru a acoperi acel zgomot.

– Doamnelor! Toate tinerele au tăcut instantaneu și s-a uitat la ea. Dacă sunteți amabile să ne așteptați jos. Cassia, anunță-i pe Excelența Sa și pe tatăl tău că Myrtle și cu mine vom coborî în curând.

Surorile și verișoarele ei și-au reluat instantaneu vorbăria veselă și au făcut glume în timp ce ieșeau una câte una din cameră.

Mama ei s-a uitat la servitoarea ei devotată, Dorinda, care a ajutat la pregătirile pentru Myrtle din acea zi. Tânăra s-a grăbit spre măsuța de toaletă franceză aurită și a scos de sus o cutie lungă.

Dorinda s-a oprit în fața lor.

– Mulțumesc, draga mea, a spus mama ei cu afecțiunea ei obișnuită pentru tânăra care a fost alături de ea încă de dinainte de nașterea lui Myrtle.

Nedumerită, Myrtle a ridicat o sprânceană în timp ce mama ei a deschis capacul și l-a pus deoparte. Băgând mâna înăuntru, contesa a scos cu grijă afară...

Myrtle a rămas cu gura căscată.

Pelerina din satin de culoarea smaraldului din mâinile mamei ei a sclipit și a strălucit atunci când contesa a scuturat-o ușor.

– Este superbă, nu-i așa? a murmurat mama ei.

Incapabilă să facă altceva decât să dea din cap, Myrtle a studiat haina. Pelerina era aproape prea frumoasă pentru a fi atinsă. *Aproape*.

Ea a întins cu un gest reverențios o mână și a mângâiat gulerul împodobit cu catifea. Și era mai mult decât superbă. Atât gulerul, cât și tivul mantiei de jur împrejur ei erau brodate cu o ghirlandă de trandafiri roșii și crini albi.

– Mănușile, Dorinda, a spus mama ei, iar tânăra s-a grăbit imediat să aducă cu o pereche de mănuși extrem de fine, care se asortau perfect cu mantia.

Myrtle a clătinat din cap.

– Dar... Cum... când...?

– Haide, micuța mea stea, a mustrat-o mama ei, strigând-o cu acel nume de alint pe care i-l dăduse lui Myrtle cu mult timp în urmă și pe care încetase să-l mai folosească chiar înainte de a o trimite la internat. Credeai că nu am să-mi mai amintesc culoarea ta preferată sau perioada preferată a anului sau sărbătorile preferate?

Mama ei și-a îndreptat privirea spre mantie și a zâmbit nostalgic la haina elegantă.

– Mi-am imaginat că o s-o porți în ziua de Crăciun, dar nu mi-am imaginat niciodată că va fi și ziua nunții tale... sau că m-ai părăsi atât de repede.

Ea a murmurat acea ultimă parte mai mult ea însăși. Myrtle a tresărit. S-o părăsească atât de repede...?

– Nu înțeleg, ea a spus ea încet, pentru că nu avea sens.

Nimic din toate acestea nu avea sens. Acest... gest de a-i oferi mantia mamei ei.

– Ce? a întrebat mama ei. Credeai că am uitat cât iubești Crăciunul și că nu o să am un cadou special doar pentru tine? Ea a făcut o grimasă. Deși înțeleg motivul pentru care gândești așa, dacă iau în calcul incidentul petrecut la plecarea noastră și faptul că, din cauza zăpezii, nu am avut cum să ajungem la tine odată ce ne-am dat seama de greșeala noastră.

Doar că... nu a fost vorba numai despre faptul că o lăsaseră singură.

– M-ai trimis de acasă, a spus Myrtle cu francheţe.

Mama ei a dat înapoi.

– Credeai că te-am trimis pentru că noi nu te-am vrut lângă noi?

– Și nu a fost așa? a întrebat Myrtle, cu vocea marcată de toată confuzia pe care o simțea.

– O, mica mea stea, a murmurat mama ei, mângâindu-i obrazul. De ce crezi că te-am alintat așa, chiar pe când erai doar un prunc și abia făceai primii pași? Pentru că ai fost și ești această lumină atât de strălucitoare... și pentru că meritai să fii susținută și apreciată, și într-o casă atât de haotică, atât de greu de condus și de mare ca a noastră, știam că nu-ți putem oferi atenția de care aveai nevoie, așa că te-am trimis departe. Ea și-a tamponat lacrimile din colțurile ochilor. A fost cea mai grea decizie pe care am luat-o vreodată, iar acum ai revenit acasă și nici măcar nu mă mai pot bucura de prezența ta în timpul sezonului tău londonez.

Myrtle și-a aruncat brațele în jurul mamei ei înainte ca ea să poată termina restul cuvântului.

– Nu știam, a șoptit ea pe umărul mamei sale.

Mintea i se învârtea. Și în toți acești ani, ea crezuse că ceea ce familia ei interpretase drept eșecuri în educația ei fusese motivul

pentru care o expulzaseră, fără să-și imagineze, fără să creadă nici un moment că fusese un gest de... dragoste.

– Am făcut tot ce am putut ca să te văd fericită, dar mi-este clar acum, având în vedere că te îndoiești de dragostea mea, că am eșuat lamentabil în acest sens, a spus mama ei, retrăgându-se ușor și frecându-i umerii lui Myrtle. Dar, ca părinți, facem tot ce putem și, uneori, când avem familii numeroase, ei bine... vei vedea când vei avea la rândul tău o jumătate de duzină de copii. Acum haide... Te așteaptă ducele tău.

Ducele ei.

Val.

Era mult mai mult decât titlul său. El era inima și cealaltă jumătate a sufletului ei.

– Cunosc acel zâmbet, a murmurat mama ei. Un alt zâmbet nostalgic i-a apărut în colțul buzelor. Deși mă voi lamenta că nu am avut ocazia să fiu alături de tine în timpul sezonului tău londonez, sunt mulțumită să știu că ai găsit singurul lucru pe care l-am dorit pentru tine: iubirea.

Și-a petrecut brațul prin cel al lui Myrtle.

– Acum, să mergem.

– Te iubesc, mamă, a spus Myrtle când au ajuns în dreptul ușii.

Ochii contesei erau plin de lacrimi.

– Și eu te iubesc, micuța mea stea.

Și, spunând asta, a apăsat mânerul ușii și cele două au ieșit din camere. În timp ce mergeau, mama ei a oftat.

– O mai am pe Cassia pentru un alt sezon și apoi va fi Fleur, totuși nu va fi același lucru fără tine...

Myrtle a zâmbit.

– Mulțumesc, mamă.

Când au ajuns în capătul holului care ducea spre seră, mama ei s-a oprit.

– Ești pregătită?

Ca tânără și chiar pe când era o domnișoară la școala doamnei Belden se gândise la viitorul ei și se așteptase să simtă o oarecare tristețe... la gândul părăsirii casei părintești. Numai că și-a dat seama că nu se simțea deloc de parcă ar fi plecat, mai degrabă, se simțea de parcă... s-ar fi întors acasă.

– Da, a spus ea încet.

Din momentul în care Val i-a apărut în fața ochilor pentru prima dată cu un braț de lemne, ea visase la acest moment.

Mama ei a aruncat o privire în jur, apoi s-a uitat din nou la Myrtle.

Aplecându-se, a sărutat-o pe obraz.

– Este timpul, micuța mea stea, a șoptit ea și s-a îndepărtat în grabă.

O clipă mai târziu, tatăl ei și-a făcut apariția de după colț... însoțit de...

– Horace! a exclamat Myrtle, căzând în genunchi.

Câinele i-a acoperit imediat fața cu sărutări.

– Te-aș săruta pe obraz, scumpa mea fiică, a spus tatăl ei, dar, din păcate, mă tem că trebuie să sar peste acest moment.

Ea a râs în timp ce el i-a întins brațul; ea l-a luat de braț, lăsându-l să o conducă mai departe.

În timp ce se îndreptau cu pași mici spre altarul din seră, transformată într-un tărâm magic de iarnă plin de flori și de ghirlande și de brazi de Crăciun, a sorbit din priviri imaginea familiei ei și a lui Val, ambele radiind de fericire, la fel de strălucitoare în bucuria lor așa cum se simțea și ea.

Și apoi s-a uitat la el...

Stând la capătul unui altar improvizat, cu fratele său lângă el, Val și-a fixat privirea asupra ei. Doar asupra ei.

– Te iubesc, a murmurat el.

I s-a pus un nod în gât din cauza lacrimilor.

– Și eu te iubesc, a spus ea în tăcere.

Și, în acel moment, când a ajuns la Val și tatăl ei i-a pus vârfurile degetelor pe brațul viitorului ei soț, Myrtle și-a dat seama că i s-a îndeplinit în sfârșit cea mai mare dorință de Crăciun pe care și-o pusese vreodată – o viață întreagă de iubire alături de bărbatul din fața ei.

Horace a lătrat bucuros, iar ea a privit în jos.

Și de un câine, desigur.

Mulțumiri

Îi mulțumesc editorului meu, Alison Dasho. Este întotdeauna un prilej de mare bucurie când editorul dă dovadă de același entuziasm și de implicare față de personajele și povestea cuiva ca și autorul însuși. De la iubiri de poveste la drame profunde și la povești romantice din sala de bal, întotdeauna mi-ai susținut creația. Mulțumesc pentru că mi-ai oferit asta și pentru încrederea în mine.